

Xứ Nữ Đoạt Tình

Contents

Xứ Nữ Đoạt Tình	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	15
4. Chương 4	22
5. Chương 5	30
6. Chương 6	37
7. Chương 7	42
8. Chương 8	49
9. Chương 9	56
10. Chương 10: Hồi Cuối	64

Xứ Nữ Đoạt Tình

Giới thiệu

Hãy đọc truyện *Xứ Nữ Đoạt Tình* để trở về thời cổ đại và cùng bước chân theo con đường tình yêu c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xu-nu-doat-tinh>

1. Chương 1

Mở đầu:

Hai mươi lăm năm trước, vào một buổi tối, hai thế lực lớn ở thế giới ngầm - “Ngục Thiên Minh” và “Thang Diễm Minh”, bởi vì tranh giành địa bàn, Minh chủ hai phen hện nhau tại Đài Trung, một chỗ hẻo lánh cạnh bờ biển rồi tiến hành một hội nghị thượng đỉnh*, cuối cùng hai bên cùng đạt được một sự đồng thuận, lấy Đài Trung làm ranh giới, phía bắc là “Ngục Thiên”, phía nam là “Thanh Diễm” từ đó về sau việc ai người nấy làm, nước sông không phạm nước giếng.

Và cũng ngay tại buổi tối ước hẹn này, Minh chủ của Ngục Thiên tại bờ biển giúp đỡ sáu người chuẩn bị đến nước ngoài nhập cư trái phép, cậu bé lớn nhất chỉ 7 tuổi, nhỏ nhất là 4 tuổi, tất cả bọn họ vừa sinh ra là không có cha mẹ, đều là trẻ mồ côi, nhưng lại cùng đến từ một cô nhi viện, cũng bởi vì viện trưởng cô nhi viện nhất thời tham lam, nên mới rơi vào tay của bọn buôn người.

Bởi vì vợ ông không thể có thai, Lôi Mạnh Thiên để một đứa bé ở bên cạnh mình và dùng quan hệ cá nhân để tìm nhà cho toàn bộ năm đứa bé còn lại, để chúng có thể được như những đứa trẻ bình thường lớn lên trong hạnh phúc, để cảm tạ ân điển của ông, năm đứa trẻ khác vẫn nhận ra ông là cha đỡ đầu, và do đó mặc dù sáu người con đều có nhà riêng của họ, làm việc ở những ngành nghề, khu vực khác nhau nhưng tình cảm anh em vẫn gần gũi như cũ.

Ứng với sáu đứa con khác biệt trong tính cách, tính khí khác nhau, Lôi Mạnh Thiên cùng vợ dùng màu sắc làm nick name để phân biệt bọn họ

Đen, là âm u, là sâu xa khó hiểu, nó cho thấy một sự tà ác và huyền bí, mà Lôi Hạo, một người đàn ông hoàn toàn thuộc về màu đen, cho nên gọi hắn là “Black”.

Trắng, là trong sáng, là chân thật, trên thực tế, nó là lạnh lùng, cao không thể leo tới, đó là Tập Diệu Duẫn, một người tràn đầy những nhịp điệu màu trắng, đó là lí do mà danh xưng của hắn là “White”.

Đỏ, là chói mắt, là nóng như lửa, là sống động, nó không nhận tội mà dao động sáng rõ, chính là Tề Hàn Tinh, một màu đỏ điều khiển Tề khu, cho nên hắn là “Red”.

Tím là tươi sáng, là cao quý, là một thứ quyến rũ làm bản thân đắm mê, đây là Trần Tránh, một người đàn ông bị bao vây bởi màu tím, cho nên danh hiệu của hắn là “Purple”

Vàng, là dịu dàng, là trang nhã, làm con người không nhận được, nó làm tim đập liên hồi, đó là Đàm Diễm Văn, một nam nhân tạo cảm giác cực kỳ giống màu vàng, cho nên ông là “Yellow”.

Lam, là lo âu, là tình cảm sâu đậm, đó là Mạnh Vĩ Giác, một nam nhân đang ở trong trạng thái của màu lam, đó là vì sao danh hiệu của hắn là “Blue”.

Chú thích:

* Hội nghị thượng đỉnh: Một cuộc họp lớn, chuyên quyết định những điều quan trọng.

“Tương viên”, ba mươi năm trước Lôi Mạnh Thiên vì vợ yêu Thích Tương Ninh mà tử tử làm ra trang viên, cũng là nơi tổng bộ của “Ngục Thiên minh”.

Tối nay, vì chúc mừng con trai của Black - Lôi Hạo vào một tháng trước ra đời, bình thường khó có được tề tụ một nhà là anh em tốt tất cả đều đến đông đủ, hơn nữa mỗi người đều mang theo người nhà tham dự, chỉ trừ tự luyện tim không đến đối tượng Purple – Tân Tránh.

Nhìn đến người ta có đôi có cặp, từng đôi từng đôi tình thâm ngọt ngào với nhau, Tân Tránh trái lại chính mình, cô đơn chiếc bóng, cô đơn lẻ loi một người, cảm giác thật sự là vô cùng tịch mịch, chỉ là, nếu như ngốc được vì này nhất thời cơn sóng nhỏ qua loa lấy vợ sinh con, đây chẳng phải là quá tệ giẫm đạp hắn này thiên hạ đệ nhất siêu cấp mỹ nam tử.

“Tân ca, thấy người ta cả đám đều kết hôn, anh lại vẫn người cô đơn một người, rất hâm mộ phải hay không?” Liếc coi Tân Tránh bày ra vẻ mặt tràn đầy ảm ức kia, Lôi Hạnh Nhi lòng dạ xấu xa mà cười cười.

Khóe môi gợi lên nụ cười lạnh lùng, Tân Tránh khêu nhẹ sợi tóc đen bóng một phen, hừ nói: “Nói giỡn!” Muốn kết hôn lão bà còn không đơn giản, chỉ cần hắn nguyện ý mà nói, muốn kết hôn mấy đều không phải là vấn đề, hắn có cái gì thật hâm mộ?

“Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, Tân ca, tuổi tác của anh cũng một bó to rồi, muốn kết hôn sinh con vốn chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa, làm chi thẹn với thừa nhận?”

Hắn chỉ là 32, chính đang thời kỳ hoàng kim của đàn ông, ở đâu ra một bó to?

“Hạnh Nhi, thật cảm ơn sức tưởng tượng của em, chỉ là nguy hại không dùng tới.” Xú Nha Đầu này, kể từ có mạng lưới tình báo “Ngục Thiên minh”, hắc đạo oai hùng “Vân hồ” làm chỗ dựa vững chắc cho cô, cô liền càng lúc càng phách lối, hẳn không hiểu nổi, Vân Sâm người thông minh như vậy làm sao sẽ để cho cô cho lừa gạt cửa trên? Đây. tám phần ý vào cô là em gái của Black, ép Vân Sâm không thể không thu nạp cô, Oh! Đáng thương Vân Sâm!

Ánh mắt gian tà ném đi, Lôi Hạnh Nhi cười đến cực kỳ vui sướng khi người gặp họa, “Tân ca, nghe nói anh gần đây bị bức hôn đến thảm, ngày qua thật sự không vui sống.”

“Ai nói?” Chuyện xấu luôn là truyền đi đặc biệt mau, người nào miệng lớn như vậy, thật sự là chán ghét!

Chuyện này lại nói còn không đều là lỗi của bọn họ, một người lại một người kết hôn, chỉ còn lại có hẳn một người tại làm độc thân quý tộc, mắt thấy chung thân đại sự sẽ không bao giờ, lão ba lão mẹ hẳn trong lòng dĩ nhiên rất không là tư vị, tàn khốc hơn chính là, Black hiện tại lên cấp làm ba, lão bà của Blue, White, Yel—low cũng lục tục truyền đến tin vui, Red nhưng là lập chí sang năm nhất định phải lên làm ba, lão ba lão mẹ nhìn hẳn liền càng cảm thấy không vừa mắt, thẳng thức giục muốn bùng nổ, làm cho đầu hẳn cũng mau nổ tung rồi.

Tự động lược qua vấn đề của Tân Trách, Lôi Hạnh Nhi hưng trí bưng bưng đề nghị, “Em biết rất nhiều cô gái xinh đẹp, có muốn em giúp anh một tay giới thiệu một người hay không?”

Liếc xéo cô một cái, Tân Trách không dám phiền đến, trả lời: “Ý tốt của em anh liền ghi nhận, anh bây giờ đối với cuộc sống hai người làm được không có hứng thú.” Chuyện cười, hẳn nhưng là nhà thiết kế thời trang đại danh鼎鼎, người mẫu vây lượn bên người hẳn cũng chưa một người hợp nhãn, hẳn cũng không phải là bụng đói ăn quàng, để cô giới thiệu?

“Pur—ple, anh là nên tìm một đối tượng thích hợp rồi, ” Đàm Diễm Văn mở miệng nói, “Cũng không thể khiến ba Tân mẹ Tân đợi đến tóc bạc, còn ôm không tới cháu trai.” Mặc dù chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, nhưng là nghĩ đến mình tìm được hạnh phúc, dĩ nhiên cũng hi vọng anh em tốt của mình có thể có được hạnh phúc của họ.

“Tóc của ba tôi mẹ tôi muốn bạc, tiếp qua mười, hai mươi năm đều còn không nhất định.”

“Chẳng lẽ anh lại muốn đợi mười, hai mươi năm sau, trở lại vấn đề phiền não này sao?” Mạnh Vĩ Giác cười nói.

“Tôi không có nói như vậy.”

“Chỉ là anh có cái ý tứ này.” Tập Diệu Doãn nói tiếp.

Những người này hôm nay là làm sao, quan tâm đến chuyện chung thân đại sự của hẳn như vậy? Trần Tánh buồn bực khẽ nhíu mày.

“Các người không cần lãng phí nước miếng, tiểu tử này chỉ nhìn chính mình thuận mắt, muốn hẳn chọn đến lão bà, trừ phi mặt trời mọc từ phía tây đi.” Tề Hàn Tinh thật không khách khí chỉ trích nói.

Nhìn chằm chằm Tề Hàn Tinh, Tân Trách giận đến nhin không được cắn răng nghiến lợi, tên ghê tởm, hiện tại có lão bà rồi, nói mát còn nói được đặc biệt lớn tiếng!

“Các người đang làm sao, hôm nay nhân vật chính nhưng là con tôi.” Bất mãn Tân Trách đoạt đi phong thái của con trai anh rồi, Lôi Hạo oán giận nói.

Nói thật hay! Trần Tánh đầy cõi lòng cảm kích nhìn Lôi Hạo.

“Pur—ple, anh cũng không nhỏ, là nên suy tính một chút chung thân đại sự của mình.” Lôi Hạo tiếp đó lại bổ túc một câu.

S—H—I—T—! Shit! Toàn bộ thế giới mọi người đều đang cùng hẳn đối nghịch sao? Tân Trách quả muốn tức miệng mắng to.

“Tân ca, hiện thực là tàn khốc, anh tổng không hy vọng sống đến 40, 50 tuổi, đứa nhỏ mới oa oa chào đời, lão tới nuôi con, rất vất vả đấy a...!” Đối mặt sắc mặt càng lúc càng khó coi của Tân Trách, Lôi Hạnh Nhi

lại cười đến thật vui vẻ, “Anh muốn cái gì phụ nữ, điều kiện cứ nói ra tới, em bảo đảm giúp anh tìm được cô dâu.”

Đề xuống trong lòng cổ đục vọng nghĩ muốn làm thịt người kia, Tân Trách cố gắng duy trì hình tượng ưu nhã của hần, nghĩ một đằng nói một nẻo nói: “Em thật sự là hảo tâm!” Xấu nhất lòng của phụ nữ, không có việc gì lại ân cần như vậy, 99% không có hảo tâm.

“Nên là, anh tựa như anh trai của em nha!”

Không đơn giản, lời nói buồn nôn như vậy cũng nói ra được, Tân Trách xem thường hừ lạnh.

“Tân ca, như thế nào? Nói đi, nghĩ muốn cái gì dạng lão bà?”

“Cái này. Chờ tôi nghĩ rõ ràng, anh lại nói cho em biết.”

“Tân ca.”

“Tối nay nhân vật chính không phải là anh, em có vấn đề gì, đi tìm cháu trai nhỏ đáng yêu của em.”

Bĩu bĩu môi, Lôi Hạnh Nhi mất hứng hướng Tân Trách làm mặt quỷ, cái gì nha! Hần còn quả thật cho rằng cô quan tâm hần có kết hay không hết hôn sao? Nếu không phải là mấy ngày trước ba Tân mẹ Tân vì con trai mình mà tìm ba mẹ cô tán gẫu, vì chuyện chung thân đại sự của Tân Trách hao tổn tinh thần đến chân mày cũng đã kết lại, làm cho cô xem thật sự khổ sở, kích động tới theo chân bọn họ khoe khoang khoác lác, bảo đảm giúp bọn họ đem Tân Trách đẩy mạnh tiêu thụ ra ngoài, vào lúc này cô mới lười phải hoa nhiều nước miếng như vậy, làm loại chuyện vô ích này phí sức lại chẳng có kết quả tốt!

Thôi đi, nhân duyên trời định, nên của hần, nghĩ muốn đẩy cũng đẩy không xong!

Bầu trời âm u, gió thổi rét lạnh, tiếng sấm đình tai nhức óc, giống như tại báo trước một trận bão táp sắp đột kích, Đường Khúc Đình vội vàng nắm chặt túi xách, hướng trong nhà bước nhanh chạy tới, vừa đứng vọt vào dưới mái hiên kia phút chốc, cơn mưa xối xả mưa như trút nước xuống, xung quanh đầy nhất thời lâm vào trong một mảnh mưa bụi mịt mờ.

Mặc dù tránh đi được số mạng bị dầm ướt, nhưng vô tình cơn dông lại ngưng trệ một cổ khói mù xua đi không được, làm cho tâm tình của người ta nặng trĩu không sao vui vẻ lên được.

Không ý thức nhìn màn mưa tầm tã sau một hồi lâu, Đường Khúc Đình mới lấy ra cái chìa khóa xoay người mở ra cửa chính.

Tựa như thường ngày, vào bên trong phòng cô liền kêu, “Ba, mẹ, con.” Khi ánh mắt chạm đến một phòng rối loạn, thanh âm của cô do hoảng sợ mà biến mất ở trên môi, tâm giống như bị hung hăng đụng một phen, sợ hãi nhất thời như sóng lớn mãnh liệt bao phủ ngực.

Đầu óc có ba giây đồng hồ trống không, Đường Khúc Đình giống như là đột nhiên thanh tỉnh lại, nhắc chân mạnh mẽ đi nhanh tới phía trước, nóng lòng tìm lại kêu gọi, “Ba! Mẹ!”

Rốt cuộc, cô tại phòng ngủ chính tìm được song thân, Đường Vệ Hàn ủ rũ cúi đầu ngồi ở cuối giường, Cố Viện Thu là ngây người như phỗng ngồi ở bàn trang điểm, bọn họ tâm tình nặng nề hãm tại trong suy nghĩ của mình, không có ai nhận thấy được sự xuất hiện của cô.

Lo lắng đi tới trước mặt Cố Viện Thu, Đường Khúc Đình ngồi xổm xuống, dùng tay mềm ẩm áp bao trọn hai tay lạnh buốt của bà, “Mẹ. Xảy ra chuyện gì?”

Giương mắt nhìn, Cố Viện Thu với đôi mắt trống rỗng nhìn cô. Chân chờ kêu: “Tiểu Đình?”

“Mẹ, là con, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Tầm mắt dần dần ngưng tụ, Cố Viện Thu tràn đầy tuyệt vọng nói: “Ba con thiếu ngân hàng ngăm một ngàn vạn, bọn họ nói trong vòng ba ngày không trả, chúng ta cả nhà cũng đừng nghĩ muốn sống.”

“Một một ngàn vạn?” Đây. Làm sao có thể, ba làm sao sẽ thiếu món nợ lớn như vậy? Đường Khúc Dĩnh không tin nhìn về phía Đường Vệ Hàn, lại thấy vẻ mặt hối hận của ông, nói ra thực tế tàn khốc, nhưng mà ngay cả như vậy, cô còn là khó có thể tiếp nhận.

Ba cô là một người đọc sách thụ qua cao đẳng giáo dục, vốn là có một phần công tác làm người ta ca ngợi, nhưng là một cuộc tai nạn xe cộ cướp đi năng lực đi lại tự do của ông, khiến cho ông từ đó trở nên cam chịu, cả ngày hối hận, cũng làm ột gia đình vốn là hạnh phúc mất đi cười vui.

Mất đi hai chân thống khổ trừ người trong cuộc, người khác thì không cách nào thể nghiệm lấy được, cho nên ông cùng mẹ vẫn bao dung ba nóng nảy, nỗ lực dùng dịu dàng khích lệ ông, cho ông biết, ông mặc dù không có hai chân đi lại tự nhiên, vẫn còn một đôi mắt sáng ngời, một đôi tay sử dụng tự nhiên, chỉ cần ông nguyện ý, ông vẫn như cũ có thể tạo ra sinh mệnh của ông. Gần đây, cô phát hiện ba xem ra có vẻ có tinh thần phấn chấn, cô còn tưởng rằng ông đã nghĩ thông suốt, không nghĩ tới.

“Tại sao?” Ngân hàng ngầm cùng Vampire (quỷ hút máu người) không có gì khác biệt, cô không hiểu ba cô người thông minh như vậy, làm sao có thể chọn tới ngân hàng ngầm?

“Ba chỉ theo chân bọn họ mượn 50 vạn, ai biết mới chậm ba tháng không trả, liền biến thành một ngàn vạn rồi !” Bất lực nắm lấy tóc, Đường Vệ Hàn thật sự là biết vậy chẳng làm, ông không phải là không biết ngân hàng ngầm đáng sợ, chẳng qua đều là nghe nói, cũng không rõ ràng tình huống thật, hôm nay.

“Ba, người mượn 50 vạn dùng làm gì?”

Cúi đầu xuống, Đường Vệ Hàn yên lặng không nói.

“Ông ấy cùng người ta đánh cuộc vé số cào.” Cố Viện Thu bình tĩnh trả lời thay.

“Ba!”

“Ba. Ba chỉ là muốn kiếm tiền, vừa mới bắt đầu thời điểm ba cào mã số đều trúng, ba tưởng là ba có thể dựa vào nó kiếm tiền, không nghĩ tới càng chơi càng lớn, cuối cùng lại càng thua càng thảm, ba không cam lòng, lại không dám với các người đòi tiền, không thể làm gì khác hơn là chạy đi ngân hàng ngầm mượn, ba nghĩ muốn nhất định có thể kiếm về, ai biết toàn bộ mất đi, ba. Ba hiện tại thật sự rất hối hận.”

Lúc này trừ cười khổ, Đường Khúc Dĩnh cũng không biết như thế nào cho phải, chuyện cho tới bây giờ, nói gì đều là dư thừa, một ngàn vạn đối với bọn họ mà nói là một con số trên trời, đừng nói là ba ngày, liền là cả đời cũng trả không nổi.

Bên ngoài mưa gió tiếp tục cuồng tứ, bên trong phòng lại yên tĩnh đến mức liên rất nhỏ thở dốc đều có vẻ đường đột.

Không biết đã trải qua bao lâu, Cố Viện Thu giống như là hạ rất lớn quyết định, lấy bà chưa từng có trôi qua kiên quyết nói: “Hiện tại chỉ có một người có thể giúp chúng ta.”

“Tôi không cho phép bà đi tìm ông ta!” Đường Vệ Hàn lại thật giống như bị cái gì kích thích, kích động kêu to.

“Đến lúc nào rồi, ông còn như vậy so đo, ông liền không thể lý tính một chút sao?”

“Tôi so đo?” Người vợ luôn luôn nhu thuận thể nhưng phản kháng ông, Đường Vệ Hàn không khỏi sinh lòng nghi kỵ, “Tôi xem, căn bản là bà nghĩ muốn đi gặp ông ta, bà vẫn luôn không có quên ông ta, tôi nói có đúng không?”

“Làm sao ông có thể nói lời như thế?” Cố Viện Thu đau lòng muốn chết mà nói, “Tôi so với ông lại càng không muốn đi tìm ông ta, nhưng là bây giờ trừ ông ta ra, không có ai có thể giúp chúng ta, chẳng lẽ, ông nghĩ muốn ngồi ở chỗ này chờ chết hả?”

“Tôi tình nguyện bị chém chết, cũng không hiềm lạ ông ta tới giúp tôi!”

“Ông. ông sao có thể nói ra lời không có trách nhiệm như vậy, ông chỉ nghĩ đến chính ông, ông có nhớ hay không nghĩ đến Tiểu Dĩnh?”

Nhất thời giống như quả bóng xì hơi, hai vai Đường Vệ Hàn rũ xuống, ông vô lực phản bác, rồi lại không buông ra kiêu ngạo cùng tôn nghiêm của mình, “Nếu như bà đi tìm ông ta, tôi liền chết cho bà xem.”

“Kia nếu như con đi đây?” Bất chấp cái “ông ta” đó trong miệng ba mẹ là nhân vật phượng nào, Đường Khúc Dĩnh chỉ quan tâm cửa ải khó trước mắt, “Ba, con không biết giữa người và người kia có cái gì ân oán oán, con chỉ biết không muốn hành động theo cảm tình, không muốn cho lòng háo thắng che mờ lý trí, như thế không đáng.”

Biết con gái nói không sai, rồi lại nhún nhường không được, Đường Vệ Hàn do dự đầu tranh.

Đi tới trước mặt ông, Đường Khúc Dĩnh dịu dàng khẩn cầu: “Ba, để cho con đi có được hay không?”

“Con muốn đi liền đi, cùng ba một chút quan hệ cũng không có.” Cố sức cầm lấy gậy, Đường Vệ Hàn chân khập khiễng đi ra khỏi phòng.

Nhìn bóng lưng lạnh lạnh của ông, Đường Khúc Dĩnh vừa đau lòng lại sầu não, đã từng, ông là như vậy hăng hái, toàn thân tản ra tự tin, mà nay, hết thảy đều đã sụp đổ, tâm của ông cũng đi theo chưa gượng dậy nổi. Cần tới lúc nào ông mới có thể hiểu, một khóa tâm khỏe mạnh càng hơn mỹ lệ cùng huy hoàng bên ngoài, phải tới khi nào ông mới có thể đi ra khỏi mù trong lòng, nghênh đón sinh mạng mới?

Khê thở dài, Đường Khúc Dĩnh chuyển hướng Cố Viện Thu, “Mẹ, người đó là ai vậy?”

Thời gian giống như trở lại quá khứ, Cố Viện Thu sâu kín nói: “Ông ấy, là một người đàn ông mà mẹ đã từng yêu.”

Ngồi ở đình nghỉ mát, tâm thần thấp thỏm chờ Tân Khải Xương đến.

Từ nhỏ, cô cũng rất thích hỏi mẹ là như thế nào quen biết ba, mà mẹ luôn là dịu dàng cười nói: “Chúng ta là thanh mai trúc mã, cho tới nay, tình cảm của chúng ta đều rất tốt, thời điểm còn bé hai bên cha mẹ liền nhận thức nhất định chúng ta là một đôi, sau khi lớn lên muốn kết làm vợ chồng.”

Tình cảm như vậy, rất khó tin tưởng giữa bọn họ đã từng xuất hiện người thứ ba, “Ông ta” còn kém một chút phá hư nhân duyên của bọn họ, nếu như không phải là bởi vì ba hướng mẹ vạch trần “Ông ta” là một phần tử hắc đạo, hiện tại liền không có Đường Khúc Dĩnh cô tồn tại.

Hiện tại cô rốt cuộc có thể hiểu tâm tình của ba, ở chiến trường hôn nhân ông có lẽ là bên thắng, cũng hiểu được đáy lòng mẹ còn có một bóng dáng người khác, tại thời điểm hai chân ông kiện toàn, mọi chuyện đặc ý, niềm kiêu ngạo của ông khiến cho ông coi thường đạo bóng dáng kia, nhưng là hôm nay, ông không còn sự kiêu ngạo đó, đạo bóng dáng kia liền lặng lẽ nổi lên trong lòng.

“Ông ta” —— Tân Khải Xương, đến tốt cùng là một nhân vật như thế nào?

Nghĩ tới, Đường Khúc Dĩnh ngẩng đầu tìm hướng đi thông đình nghỉ mát vững vàng cất bước đi trên lối đi dành cho người đi bộ, phát hiện rõ ràng Tân Khải Xương đã tới, hơn nữa tựa hồ tới một lúc lâu, ông ấy lạnh lùng nhìn chằm chằm cô, trên mặt không có bất kỳ biểu tình.

“Tân tiên sinh?” Mặc dù khẳng định người đàn ông lạnh lùng trước mắt này chính là Tân Khải Xương, cô vẫn lại là lễ phép hỏi.

“Cô là con gái của Cố Viện Thu?” Thật ra thì đây là chuyện không cần hoài nghi, dáng dấp của Đường Khúc Dĩnh rất giống mẹ cô, nhất là với đôi mắt đen long lanh ngập nước kia, quần vòng quanh vạn sự như tình, cũng đang bởi vì như thế, chuyện cũ lần nữa từng màn tại trong đầu lưu chuyển, ông từng có trôi qua yêu, ông chất chứa oán hận, giờ phút này con sóng ngầm dưới đáy lòng kêu gào, gầm thét.

“Chào ngài, tên tôi là Đường Khúc Dĩnh.” Trước khi đến Tân gia, Đường Khúc Dĩnh đã có chuẩn bị tâm tư, Tân Khải Xương vẫn không thể tha thứ ẹ cô đã ruồng bỏ ông ấy, hiện tại muốn ông ấy ra mặt giúp đỡ, chỉ sợ không phải là chuyện dễ dàng như vậy, chỉ là cô không thể không khiến ông gật đầu.

“Có chuyện gì?”

Lấy ra phong thư mà Cố Viện Thu giao phó, cô đặt ở trên bàn đá, “Đây là mẹ tôi nhờ tôi chuyển giao cho ngài.”

Ngó cũng không thèm ngó một cái, Tân Khải Xương giống như không lưu tâm, lại cố ý bắt bẻ mà nói: “Tôi chỉ là người thô kệch, chữ to không hiểu mấy cái, cô có lời gì nói liền trực tiếp, không cần quanh co lòng vòng.”

“Tân tiên sinh, không dối gạt ngài nói, hôm nay mạo muội tiến đến, là có chuyện muốn mời ngài giúp đỡ. . . .” Đường Khúc Dĩnh đem nguyên bản sự tình căn kể nói tới.

“Tân tiên sinh, vốn là mẹ tôi nghĩ muốn tự mình tiến đến, nhưng là vì để tránh cho khôn nhiễu không cần thiết, cho nên do tôi thay bà ấy tiến đến Tân gia một chuyến.”

Lạnh lùng nở nụ cười, Tân Khải Xương châm chọc nói: “Cố Viện Thu không phải tự xưng là người đọc sách cao cao tại thượng, nhất nhất xem thường tôi đây loại lưu anh xã hội đen này, như thế nào bà ta cũng có một ngày nhờ cậy tôi?”

Đối chuyện quá khứ, Đường Khúc Dĩnh chỉ có thể trầm mặc không nói, bất kể có bao nhiêu ân ân oán oán, cô chung quy không phải người đương sự.

“Cô trở về nói cho Cố Viện Thu, tôi không phải người tốt, tôi không nghĩ muốn giúp bà ta, cũng không còn cần thiết giúp bà ta.” Thật sự là buồn cười hết sức, bà ta cho rằng ông là kẻ ngu sao? Ban đầu nếu tuyệt tình một cước đá ông ra, hiện tại cần đến phần của ông, ông phải giúp bà ta!

“Tân tiên sinh, tôi hiểu biết rõ ngài không có cần thiết giúp chúng ta ra mặt, nhưng là chúng ta thật sự cùng đường rồi, hiện tại cũng chỉ có ngài có thể giúp chúng ta, tôi van cầu ngài.” Nói xong, hai chân cô nhất quỳ xuống.

“Cô cầu xin tôi thì tôi liền giúp các người, cô cho tôi là cái gì, nhà từ thiện sao?” Tân Khải Xương tàn khốc cười một tiếng.

“Tân tiên sinh, tôi van ngài, ngài nói mấy câu có thể cứu vớt cả nhà chúng ta, ngài nhẫn tâm thấy chết mà không cứu sao?”

“Một nhà các người cùng tôi không có nửa điểm quan hệ, muốn chết muốn sống, là chuyện nhà các người.”

Dùng sức đập đầu ba cái, Đường Khúc Dĩnh cầu khẩn nói: “Tân tiên sinh, chỉ cần ngài chịu giúp gia đình tôi, bất kể bảo tôi làm cái gì, tôi đều nguyện ý.”

Như thế uỷ khuất cầu toàn, như thế diễm đam đáng yêu, như vậy Đường Khúc Dĩnh giống như một Cố Viện Thu kia, trong lòng Tân Khải Xương oán không khỏi sâu hơn, càng dữ dội hơn, ông muốn trả thù.

“Tốt, tôi thành toàn cô.”

“Tân tiên sinh, cảm ơn ngài.”

“Cô không cần phải gấp gấp cảm ơn tôi, cô còn không có nghe được tôi đưa ra điều kiện.” Cười đến rất lạnh khốc, ông nói tiếp: “Thật ra thì điều kiện của tôi rất đơn giản, tôi muốn cô gả cho con tôi, chờ cô cho Tân gia chúng ta sinh hạ đứa bé, sau đó cùng con trai tôi ly hôn.”

Đây là vì cái gì? Cô không hiểu!

“Cô có thể suy xét.”

“Không cần suy xét, tôi đồng ý.” Đã không có thời gian rồi, bất kể ý nguyện của ông, cô chỉ có một lựa chọn.

Không che giấu được kinh ngạc trong lòng, Tân Khải Xương nhìn không được lần nữa quan sát Đường Khúc Dĩnh, có lẽ ông quá đánh giá thấp cô, cô có lẽ đáng đáp rất giống Cố Viện Thu, nhưng cá tính lại hoàn toàn bất đồng, hôm nay nếu đổi lại là Cố Viện Thu, giờ phút này nhất định là mặt ủ mày chau, không nắm được chủ ý.

“Chỉ là, tôi có nghi vấn, nếu như con trai của ngài không muốn lấy tôi đâu?”

“Cô chỉ cần chiếu theo sự sắp xếp của tôi mà đi làm, tôi sẽ khiến nó cưới cô.”

“Tân tiên sinh, vậy ngài đáp ứng chuyện của tôi?”

“Cô yên tâm, chúng ta như là đã đạt thành hiệp nghị, tôi sẽ lập tức xử lý.”

“Cám ơn.” Từ ví da lấy ra danh thiếp, Đường Khúc Dĩnh đứng dậy đặt ở trên bàn đá, “Đây là địa chỉ liên lạc của tôi, tôi đợi ngài an bài, tôi đi trước, hẹn gặp lại.”

“Chờ một chút, cô phải nhớ, hiệp nghị giữa chúng ta chỉ có cô biết tôi biết, tôi không hy vọng truyền vào trong tai người thứ ba.”

“Tôi sẽ giữ bí mật tuyệt đối.”

“Còn có, đem phong thư của Cố Viện Thu mang đi.” Tân Khải Xương ngạo mạn liếc mắt nhìn phong thư trên bàn đá.

Gật đầu về phía ông, Đường Khúc Dĩnh cầm lại phong thư đặt ở trên bàn đá, rời đi đình nghỉ mát.

Đưa mắt nhìn bóng dáng Đường Khúc Dĩnh rời đi, Tân Khải Xương đắc ý nở nụ cười, ban đầu Cố Viện Thu bởi vì biết được ông là một phần tử hắc đạo, ruồng bỏ tình cảm của bọn họ, hiện tại con gái của bà lại phải đổi thành con dâu của ông, vì Tân gia lưu gốc, rốt cuộc, bà vẫn là không có biện pháp cùng ông vạch rõ giới hạn, bà nghĩ muốn tự cho là thanh cao, nằm mơ!

P/s: Có H nhé..

Nhịn không được sự khiêu khích không ý thức của cô, Tân Trách cũng dè dặt không được mãnh liệt đối khát nữa, bắt đầu phóng túng chính mình ở trong cơ thể cô luật động, chạy nước rút, một lần so với một lần còn muốn vội vàng, một lần so với một lần còn muốn xâm nhập, thẳng đến hoàn toàn kết hợp, tại trong cao trào đạt được đến thỏa mãn.

Hết chương 1

2. Chương 2

Cho đến kiệt sức, Tân Trách mới buông tha Đường Khúc Dĩnh, để lẫn nhau chìm vào giấc ngủ, chỉ là mộng đẹp đang lên, buồn ngủ đang nồng đậm, một tiếng thét kinh hãi vô tình cắt đứt giờ khắc ấm áp này.

“Đáng giận!” Ảo não ngồi dậy, lại nhìn đến đầu sỏ quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác nhưng là Tân Khải Xương cùng Trần Mạnh Kỳ, đại não mê man của Tân Trách nhất thời rung lên, “Cha, mẹ, các người thế nào tới đây?”

“Thì ra đây chính là lý do con gần đây luôn lưu lại ở chỗ này, không chịu về nhà!” Lời nói tựa như trách cứ, cặp mắt của Trần Mạnh Kỳ lại mừng rỡ thẳng nhìn tới Đường Khúc Dĩnh.

Lúc này mới ý thức được trên giường cũng không phải là chỉ có một mình hắn, Tân Trách nóng lòng nghĩ muốn giải thích, “Mẹ, chuyện không phải thế này.”

“Không phải như thế nào?” Trần Mạnh Kỳ một mặt “Sự thật đã sờ sờ ở trước mắt con còn dám ngụy biện” .

“Này. Mẹ.” Tân Trách tay chân luống cuống nhìn Trần Mạnh Kỳ, đáng chết, này muốn từ đâu nói lên?

“Con là nên kết hôn rồi.” Đàn ông liền thích chơi một chút không chịu trách nhiệm trò chơi, ăn xong rồi quẹt miệng, liền cho rằng chuyện gì cũng chưa xảy ra, bà cũng sẽ không để cho con mình vừa lòng đẹp ý. Bà mong đợi con trai kết hôn đã thật lâu, hiện tại rốt cuộc để bà bắt được cơ hội, bà há có thể bỏ qua cho?

Kết. Kết hôn? Sắc mặt đại biến, Tân Trách vào lúc này càng luống cuống, “Mẹ, không có nghiêm trọng như thế đi?”

Trần Mạnh Kỳ không cho là đúng mà nhú mày, “Đứa bé nói không chừng đều đã có, này còn không nghiêm trọng sao?”

Shit! Hắn thế nhưng quên chuyện quan trọng như vậy!

“Ba!” Tân Trách vô tội chuyển hướng Tân Khải Xương, yên lặng chìa tay cầu xin ông giúp đỡ.

“Con kêu người nào đều không có tác dụng, con cũng đã ngần đấy tuổi rồi, chẳng lẽ liền dám làm dám chịu còn muốn người ta dạy bảo con sao?” Trần Mạnh Kỳ mang theo không vui khiển trách.

“A Kỳ, có chuyện gì chờ một chút lại nói, trước hết để cho bọn họ mặc quần áo tốt.” Tân Khải Xương sẵn sốc mà nói.

Nghe vậy, Trần Mạnh Kỳ lúc này mới nghĩ đến chính mình bởi vì quá hưng phấn, đã quên Đường Khúc Đình đang lo sợ đến cả mặt đỏ bừng, lúng túng bất lực.

“Được rồi! Động tác nhanh một chút.” Nói xong, Trần Mạnh Kỳ lôi kéo Tân Khải Xương đi ra ngoài.

Trời ạ! Hôm nay rốt cuộc là cái gì ngày, Ngày Tân Thế sao? Đang êm đẹp, thế nào cha mẹ đột nhiên chạy tới nơi này của hắn? Tân Trách phiền não nhảy xuống giường, thật nhanh chỉnh trang mặc quần áo.

Toàn tâm toàn ý nghĩ muốn đem mớ rắc rối này cho biết rõ ràng, Tân Trách cũng vô tâm để ý tới Đường Khúc Đình, vội vàng lao ra phòng ngủ.

Nhìn cửa phòng bị hắn đóng sầm, Đường Khúc Đình khổ sở mà nói: “Thật xin lỗi, là tôi hại anh.”

“Mẹ, người hãy nghe con nói.”

“Con còn muốn nói cái gì?” Nhìn chằm chằm Tân Trách, Trần Mạnh Kỳ mất hứng giáo huấn, “Ta thực không hiểu nổi con, con tại sao không thể dứt khoát một chút, kết hôn có đáng sợ như vậy sao?”

Hao tổn tâm trí nắm lấy tóc, Tân Trách ảo não không biết như thế nào cho phải, hắn chưa bao giờ cho rằng kết hôn đáng sợ chỉ là vẫn tìm không thấy một người vợ lý tưởng, này cũng không thể trách hắn a!

“Ba!” Lão mẹ nói không thông, hắn chỉ tốt cùng ba cầu cứu.

“Pur—ple, nam tử hán đại trượng phu nếu dám làm thì dám chịu, nếu đều đã lên giường, liền phải gánh lấy trách nhiệm.”

Có làm hay không? Nhìn Tân Khải Xương, Tân Trách không thể tin được cha hắn sẽ nói ra lời nói rỗng tuếch như vậy, nam nữ hoan ái theo như nhu cầu, nếu như hắn phải vì chút việc nhỏ thế này phụ trách, hắn mười mấy tuổi liền kết hôn, kéo được đến bây giờ chờ bọn họ cường bách trúng thưởng sao?

(Ed: đúng là động vật thân dưới, rau ko sạch.. haizzzzzzzzz)

“Nghe được chưa?” Trần Mạnh Kỳ hả hê cười nói.

“Mẹ, cô ta chỉ là”

“Con ngậm miệng cho ta!” Vừa nhìn thấy Đường Khúc Đình sợ sệt đi tới phòng khách, Trần Mạnh Kỳ vội vàng đi lên phía trước, nhiệt tình kéo cô ngồi xuống, “Cháu tên là gì?”

“Bác gái, cháu tên là Đường Khúc Đình.” Đường Khúc Đình áy náy liếc Tân Trách một cái.

“Khúc Đình, cháu yên tâm, bác gái nhất định sẽ cho cháu một cái công đạo, tuyệt không để cho tiểu tử kia phụ cháu.”

“Bác gái, cháu.” Vừa chạm tới ánh mắt giám thị của Tân Khải Xương, Đường Khúc Đình không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt tiếp nhận Trần Mạnh Kỳ bênh vực kẻ yếu, “Cám ơn.”

Đây là một âm mưu! Nhìn chằm chằm Đường Khúc Đình, Tân Trách rốt cuộc hiểu rõ, trách không được cô là một xử nữ, không có dính lấy một tia vị phong trần! Tối hôm qua hắn nên cảnh giác đến , nhưng là lúc ấy Cô là như vậy hấp dẫn người, như vậy làm người ta khát vọng, mặc dù cô không lưu loát, lại khơi lên khát vọng mãnh liệt của hắn, khiến cho hắn vội vàng mà quên đi phòng bị.

Đáng chết! Đã đến lúc nào rồi, hắn vậy mà còn có tâm tình nhớ về một màn lửa nóng kia!

Nếu là một âm mưu, này đến tội cùng là người nào đạo diễn một màn này? Lão mẹ sao? Bà có khả năng nhất, gần đây trong nhà chính xuất hiện một vài thiên kim tiểu thư, những thứ kia tất cả đều là lão mẹ giúp hắn chọn lựa đối tượng, hắn chính là bởi vì bị họ làm cho bên tai không thể thanh tĩnh, mấy ngày nay mới có thể vui ở nhà trọ tại nội thành không chịu về nhà.

“Mẹ, người biết chuyện không phải thế này.”

Hiển nhiên không có nghe rõ ý tứ của Tân Trách, Trần Mạnh Kỳ chỉ coi Tân Trách muốn vì chính mình thoát tội, “Con cái gì đều không cần phải nói rồi, bình thường con thích chơi như thế nào, ta cũng không quản, thế nhưng bây giờ là ta tận mắt thấy, liền không thể tùy theo con, ta chẳng cho phép cháu trai của ta là con tư sinh, dù thế nào con cũng phải phụ trách cho ta, ngoan ngoãn chuẩn bị làm chú rể đi.”

“Ba, đây là một cạm bẫy, người giúp con nói một câu.”

“Con đây là ý tứ gì, cạm bẫy?” Trần Mạnh Y tức giận quát, “Con là ám chỉ này tất cả đều là ta an bài sao?”

Trần an cầm lấy tay Trần Mạnh Kỳ, Tân Khải Xương nói tiếp: “Purple, con nói lời này quá không nên, tối hôm qua ta ở trong điện thoại với con nhắc lại, bảo con sáng sớm hôm nay về nhà đưa ông ngoại & bà ngoại đi sân bay, kết quả đánh điện thoại cả một buổi sáng, chúng ta cũng đã đem ông ngoại & bà ngoại con đưa lên máy bay, điện thoại của con còn là máy trả lời tự động, ta và mẹ của con không yên lòng, mới có thể chạy tới nơi này của con nhìn xem.”

Hắn hồ đồ rồi, hắn thật sự nghĩ sai rồi sao? Đây tới cùng là chuyện gì xảy ra?

“Ta là mong đợi con sớm một chút kết hôn sinh con, nhưng là nguyên tắc ta còn hiểu, ta mới sẽ không làm ra chuyện vô sỉ hạ lưu như vậy!” Nghĩ đến mình bị con trai nhìn xem như vậy, Trần Mạnh Kỳ khổ sở cực kỳ.

“Mẹ, người không nên tức giận, con.”

“Ta như thế nào có thể không tức giận? Ta luôn luôn sủng nhất con, mọi việc cũng tùy con, con hôm nay vậy mà nói ra lời nói này làm ta đau lòng, con thật khiến ta thất vọng đau khổ!”

“Mẹ, thật xin lỗi, con là nhất thời nóng lòng mà miệng vụng về.”

“Cái gì cũng không cần nói nữa, chính con ổn định lại tinh thần rồi suy nghĩ một chút, hôn lễ chi tiết ta sẽ cùng Khúc Đình thảo luận.”

Xem ra, hiện tại chỉ có một người có thể cứu hắn, Red sẽ biết là ai đang làm trò quỷ.

Phanh! Tức giận ném điện thoại, Tân Trách phiền não vò vò tóc, Red rốt cuộc chết đến chạy đi đâu rồi hả? Bình thường vừa lật mở tờ báo trang giải trí, luôn là tin tức của Red này Thiên vương siêu sao, vào lúc này cần Red thì, lại biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, tiểu tử này nếu không xuất hiện mà nói, hắn thật sự phải cười người phụ nữ kia làm lão bà. Chờ một chút! Hắn thế nào không nghĩ tới, nói không chừng đầu sỏ gây nên chính là Red, mà lúc này Red là chạy tội rồi.

Không đúng, Red hắn không làm loại chuyện này, Red rất rõ ràng tính tình của hắn, mặc dù hắn thích chinh người, lại không thể dễ dàng tha thứ người khác thiết kế hắn, vậy sẽ để cho hắn giống như lâm vào mê cung, mất đi quyền nắm giữ, mất đi hắn cho rằng tự hào ưu nhã ung dung, hắn ghét loại cảm giác mất khống chế này.

Quản không được nhiều như vậy rồi, trước tìm được Red quan trọng hơn, bất kể tên kia trốn ở nơi nào, hắn không thể không là đem Red bắt được tới, hắn nhưng là hao phí hết một phen mệnh lệnh, mới cùng lão mẹ trì hoãn thời gian một tuần lễ, sẽ đi tới Đường gia hạ sính.

“Cốc! Cốc! Cốc!”

Làm một cái hít sâu, Tân Trách xốc lại tinh thần uể oải không phấn chấn hô: “Tiến vào.”

Cửa phòng làm việc vừa mở, Lôi Hạnh Nhi sôi nổi đi tiến vào.

“Là em a!” Hào hứng mắt hết liếc Lôi Hạnh Nhi một cái, Tân Trách cầm lên công văn trên bàn, dường như có chuyện riêng nhìn .

“Tân ca, làm sao vậy, nhìn bộ dáng anh vẻ mặt rầu rĩ không vui?” Ngồi xuống ghế da ở phía trước đối diện bàn làm việc, Lôi Hạnh Nhi tùy tiện bắt chéo chân.

“Nhìn đến em đầu liền đau, thế nào vui vẻ được?” Tân Trách vẻ ngoài cười nhưng trong không cười trả lời. Tuy hôn sự còn chưa đi án, nhưng là lão mẹ hưng phấn như vậy, chắc hẳn đã đem chuyện hẳn muốn kết hôn truyền đi tất cả thân bằng hảo hữu đều biết rồi, bằng không nha đầu kia không có việc gì đến nơi này của hẳn làm chi?

“Anh chẳng lẽ làm cái gì việc trái với lương tâm, sợ em biết!” Thật giống như thật cao hứng chính mình có phần lực ảnh hưởng lớn như vậy, Lôi Hạnh Nhi cười đến càng đặc ý.

“Hạnh Nhi, em càng lúc càng giống mẹ anh.” Cô ấy thậm chí so với mẹ hẳn còn hơn cầu nhau, còn hơn dài dòng, thực không hiểu nổi Vân Sâm thế nào chịu được cô ấy?

Không hề gì cười cười, Lôi Hạnh Nhi rút cuộc nhịn không được mà nói: “Tân ca, anh thật sự rất không bạn chí cốt a..., như vậy lại giữ bí mật, đêm hôm đó chúng ta mọi người đồng cú tây nhất cú, anh cũng không chịu tiết lộ, hại em còn liều mạng giúp anh tìm đối tượng, sổ lưu niệm tốt nghiệp cũng đã lật nát rồi.”

“Anh cũng không muốn em nhiều chuyện.” Tân Trách tức giận dội cô nước lạnh.

Tuyệt không để ý thái độ lạnh lùng của hẳn, cô như cũ thân thiện mà cười cười: “Tân ca, muốn kết hôn cảm giác như thế nào a? Nghe nói tân nương tử của anh rất đẹp, là một đại mỹ nhân a.....!”

Sắc mặt trầm xuống, Tân Trách lạnh lùng hung nói: “Chuyện của anh em ít quản.”

Giật mình, Lôi Hạnh Nhi ủy khuất bĩu môi, “Anh là làm sao vậy, người ta là quan tâm anh, anh làm chi phát nóng nảy lớn như vậy?” Thật sự là kỳ quái, kết hôn rõ ràng là một chuyện vui, hẳn làm gì âm dương quái khí?

Mặc dù bọn họ dấu võ mồm là chuyện thường xảy ra, nhưng luôn luôn là tính chất vui đùa, giọng điệu chưa từng có ác liệt như vậy qua, Tân Trách không khỏi sinh lòng áy náy, “Hạnh Nhi, thật xin lỗi.”

“Thôi, thôi, người muốn kết hôn thường thường rất dễ khấn trương, em có thể hiểu rõ tâm tình của anh.” Nói thì nói như thế, Lôi Hạnh Nhi lại một bộ làm bộ đáng đáng thương tội nghiệp.

Bất đắc dĩ thở dài, Tân Trách thật sự không có tâm tình đâu để trấn an cô, không thể làm gì khác hơn là nói sang chuyện khác, “Em biết Red hiện tại đang ở nơi nào sao?”

Giống như Tân Trách là một người động núi thiên cận, Lôi Hạnh Nhi ngạc nhiên nhìn hẳn, “Tề ca ngày hôm trước sáng sớm bay đến Singapore, bắt đầu chuyển lưu biểu diễn Đông Nam Á cùng Đại lục, anh không biết sao?”

“Không thể nào!” Lưu biểu diễn? Trời ạ! Ông trời đang phóng hẳn vui đùa sao?

“Cái gì sẽ không, em còn tự mình đi tiễn lên máy bay, anh ấy chuyến này ít nhất phải ba tháng, hơn nữa chuyển lưu biểu diễn sau khi kết thúc anh ấy muốn dẫn Ngôn Hi đi Nhị Độ tuần trăng mật, anh muốn gặp được anh ấy, sợ rằng phải đợi 4, 5 tháng sau rồi.”

Này thuần túy là trùng hợp, hay là cố ý an bài?

“Tân ca, anh hỏi anh ấy làm cái gì?”

Tân Trách không nói gì lắc đầu, xem ra hẳn là trốn không thoát rồi, trừ phi Đường Khúc Dĩnh chịu đem chân tướng nói ra, chẳng qua là cô nếu tham dự âm mưu lần này, như thế nào có thể nói ra sự thật đây?

Được rồi! Muốn hẳn kết hôn hẳn liền kết hôn, chỉ là không có ai có thể tính kế được hẳn, hẳn sẽ làm bọn họ hối hận.

Cửa vừa mở ra, nhìn đến nhưng là người mà hấn vào giờ phút này không muốn gặp nhất, lòng tơ của Tân Trách dựng cả lên, toàn thân là gai chát vắn: “Cô tới làm chi?”

Sớm có chuẩn bị tâm lý mình không được hoan nghênh, Đường Khúc Đình dịu dàng thỉnh cầu, “Có thể cho tôi tiến vào không?”

Tâm không cam tình không nguyện nghiêng người sang, Tân Trách lạnh lùng nhìn Đường Khúc Đình lướt qua trước mắt của hấn, đi vào trong nhà.

Trên người cô như cũ tỏa ra hương thơm thanh nhã đêm đó, kia thuộc về mùi hương độc hữu của cô, nó thật sâu huyền hoặc hấn, kích thích giác quan của hấn, khiến cho ý thức của hấn bất tri bất giác phiêu đảng, suy nghĩ không kiềm hãm được trở lại lửa nóng triền miên đêm hôm đó, cô tựa như cổ độc một dạng, làm cho hấn không cách nào kháng cự muốn cô lần nữa.

Lắc đầu một cái, Tân Trách dùng sức quăng đi một khắc tâm đăng thần trì đó, hấn là không phải hồ đồ, người phụ nữ này hại hấn lắm, hấn thế nhưng còn có tâm tình nghĩ những chuyện ‘Phong Hoa Tuyết Nguyệt’ kia!

“Có chuyện gì nhanh nói, tôi còn có việc bận rộn.” Ác thanh ác khí mà nói.

Nhìn hấn, Đường Khúc Đình thành khẩn nói: “Tôi hiểu biết rõ anh rất không nguyện ý lấy tôi, chỉ là xin anh tin tưởng tôi, sự tồn tại của tôi tuyệt sẽ không thay đổi cuộc sống vốn có của anh.”

Lạnh lùng cười một tiếng, Tân Trách ngạo mạn nói: “Cô không cần phải nói phải dễ nghe như vậy, mặc dù cô không xứng với tôi, nhưng cô có thể yên tâm, tôi sẽ không đào hôn, tôi sẽ theo ý của mẹ tôi cưới cô.”

“Cám ơn.” Mặc dù lời của hấn đã thương người cực kỳ, nhưng là cô thật lòng cảm tạ hấn, cô biết, hấn có thể kiên trì không cưới cô, cô cũng rõ ràng, nếu như lần này không có đạt tới mục đích, Tân Khải Xương là không sẽ bỏ qua, cùng lần này nhiều lần chịu đủ lương tâm trách móc nặng nề, chẳng bằng dứt khoát một chút luôn là khá hơn một chút.

“Cô không cần cảm tạ được quá sớm, tôi là sẽ lấy cô, chỉ là cô nhất định sẽ hối hận.”

Buồn bã cười, Đường Khúc Đình nhẹ nhàng nói: “Không có gì hay hối hận.”

Hấn nên hận thấu người phụ nữ này, nhưng là tại sao nhìn cô, hấn lại không tìm được cổ cảm giác chán ghét này, chỉ cảm thấy bị mỗi một cái không hiểu rung động?

Nghĩ muốn kháng cự mờ mịt trong lòng, Tân Trách đi tới cạnh cửa sổ sát đất, hỏi: “Tôi thật sự không hiểu, cô tại sao muốn gả cho tôi?”

“Anh là người đàn ông rất xuất sắc, phụ nữ muốn gả cho anh cũng không kỳ quái.” Tổng giám đốc của “Thịnh hành phục sức”, gương mặt tuấn tú tuyệt mỹ, khí chất cao quý ưu nhã, hấn bất kể là điều kiện, hay là bề ngoài, đều là rùa vàng lý tưởng nhất trong mắt phụ nữ.

“Cho nên cô không từ thủ đoạn thiết kế tôi?”

Lẳng lặng, Đường Khúc Đình không phủ nhận cũng không thừa nhận, cô cũng không muốn làm như vậy, cô chỉ là dựa theo kịch bản của Tân Khải Xương mà diễn, đây cũng là bị bắt buộc dĩ.

“Cô nói không nói cũng đều không quan trọng, tôi sẽ tìm ra chân tướng.”

“Tôi hiểu biết rõ này tất cả đối với anh rất không công bằng, chỉ là một ngày nào đó, tôi sẽ cho anh một người tên là công đạo.”

“A...?” Tân Trách khinh thường lạnh lùng cười một tiếng.

“Hiện tại nói gì với anh đều là dư thừa, chỉ là thời điểm đến, anh tự nhiên sẽ hiểu, cảm ơn anh đã nghe tôi nói nhiều như vậy, tôi đi đây.” Cung kính khom người, Đường Khúc Đình lướt qua rồi đi nhà trọ.

Hồi lâu, Tân Trách nhưng là không nhúc nhích đứng ở tại chỗ, hấn là làm sao vậy, vì cái gì mãnh liệt cảm thấy được cô có một bụng ủy khuất? Cô xem là như thể diễm đam đáng yêu, như thể làm lòng người thương. Không, bề ngoài là khéo gạt người, cô nhất định là nghĩ muốn tranh thủ sự đồng tình của hấn, ý đồ

dời đi oán hận của hắn đối cô, hắn tuyệt không thể để cho cô được như ý, cô là một phụ nữ tràn đầy tâm cơ, cô tuyệt không đáng thương hại!

Tân Trách oán hận đối với Đường Khúc Dĩnh mà nói là nhất định, cô sẽ không để ở trong lòng, hôm nay nếu đối lại là cô, cô cũng không ưa thích bị người ta thiết kế, lại nói cười lại là một người phụ nữ bình bình phàm phàm, đàn ông có điều kiện tốt như hắn vậy, trong lòng sao có thể chịu phục?

Trên thực tế nhất khiến cô lo lắng chính là mẹ cùng ba, ba đem Tân Khải Xương là kẻ địch, mẹ đối với Tân Khải Xương có tình cảm khó mà quên được, lúc này con gái của bọn họ muốn gả cho con trai của Tân Khải Xương, tâm tình của bọn họ chắc hẳn rắc rối phức tạp, khó có thể tiếp nhận.

Nhưng mà, nên tới vẫn là phải tới, cho dù biết gặp phải chính là một cuộc cuồng phong bạo vũ, cô vẫn không thể không bỏ lại cái trùng kích làm người ta trở tay không kịp này.

“Con nói cái gì? Con muốn gả cho con trai của Tân Khải Xương?” Còn không có từ sự sỉ nhục tiếp nhận Tân Khải Xương giúp đỡ quên được, liền nghe đến con gái muốn gả cho con trai của người mà ông thống hận nhất, Đường Vệ Hàn giống như là bị người hung hăng đập một cước, giận không kềm được.

“Ba, hai ngày nữa người của Tân gia sẽ tới cửa cầu hôn.”

“Ta không cho phép!” Dùng sức gõ gây trống, Đường Vệ Hàn kích động hô, “Ta tuyệt không làm cho con gái của ta gả cho con trai của Tân Khải Xương!” Cái ác bá đó ý thể hiếp người, lúc trước giành không được lão bà của ông, hiện tại nghĩ muốn cướp đi con gái của ông, ông sẽ không để cho người này vừa lòng đẹp ý!

“Ba, con muốn gả cho Tân Trách, con không thể không là gả cho anh ấy.” Đường Khúc Dĩnh dịu dàng lại kiên quyết nói.

Trùng lớn cặp mắt, Đường Vệ Hàn một mặt không lượng giải, “Con đang nói cái gì chuyện hoang đường, tên kia là kẻ địch của ta!”

“Ba, người lý tính một chút, chuyện quá khứ đều đã đi qua rồi, lại nói người con muốn gả là Tân Trách.”

“Cha nào con nấy, Tân Khải Xương là một Vô Ác Bất Tác (không có việc xấu nào không làm) bại hoại, con trai ông ta có thể tốt hơn chỗ nào? Ta làm sao có thể để cho con gái ta gả cho loại người như vậy?”

Chậm rãi quỳ xuống, Đường Khúc Dĩnh gần như cầu khẩn mà nói: “Ba, công bằng một chút, không nên đem con cuốn vào ân oán oán oán đời trước của các người, được không?”

“Con.” Thê lương nở nụ cười, Đường Vệ Hàn bản thân đánh trống lảng nói: “Người này vừa sa sút, liền con gái đều đã xem thường ta, không chịu nghe lời của ta!”

”Ba, làm sao người lại nói như vậy, người biết không phải cái dạng này.

“Vậy con tại sao kiên trì muốn gả cho con trai của Tân Khải Xương?”

“Con. Con yêu anh ấy.”

“Nửa tháng trước con còn không biết người của Tân gia, con như thế nào dám nói con yêu con trai của Tân Khải Xương?”

“Tình cảm là một thứ rất kỳ diệu, ba, người là người từng trải, người hẳn là hiểu rõ.”

Lạnh lùng cười một tiếng, Đường Vệ Hàn hận đời mà nói: “Cái gì tình cảm, hết thấy đều là cút chó, ta xem là vì tiền bạc quan hệ đi.”

“Đủ rồi!” Rốt cuộc nhịn không được nữa, Cố Viện Thu đánh vỡ trầm mặc, “Ông muốn tự thương tự cảm tới khi nào? Ông muốn tính toán chi li tới khi nào? Trong lòng ông rất rõ ràng, ông hôm nay sẽ biến thành cái bộ dáng này, cùng Tân Khải Xương một chút quan hệ cũng không còn, ông không cảm thấy chính mình rất mất mặt sau? Giúp bản thân bị ai tìm người chết thay, sau đó đúng lý hợp tình đem cảnh ngộ của mình biến thành trách nhiệm của người khác, cái người này coi là cái gì?”

Như là lập tức già nua mấy chục tuổi, Đường Vệ Hàn ngẩn ngơ là không phát một từ.

“Tôi cùng Tiểu Dĩnh vẫn hết sức chiều theo ông, đơn giản là muốn dùng bao dung cảm hóa ông, nhưng chúng ta nỗ lực kết quả lại là làm cho ông càng lúc càng ích kỷ, càng lúc càng tự sa ngã, ông xem không tới dụng tâm lương khổ của chúng ta, ông chỉ nhìn đến sự bất lực của mình, ông thật sự khiến cho tôi thất vọng cực độ rồi!”

“Mẹ!” Lôi kéo Cố Viện Thu, Đường Khúc Dĩnh không thôi lắc đầu.

Đem Đường Khúc Dĩnh từ trên mặt đất kéo đứng lên, Cố Viện Thu yêu thương chỉnh lý lại y phục cho cô, “Tiểu Dĩnh, chúng ta cũng không có thiếu ông ấy cái gì, ông ấy nên thật tốt suy nghĩ một chút, không cần luôn cho là người khác có lỗi với ông ấy, thật ra thì người chân chính có lỗi với ông ấy là chính bản thân ông ấy.”

“Nhưng là.”

“Ông ấy chỉ là đi lại có chút bất tiện, cũng không phải đầu bị hư mất, lấy thông minh tài trí của ông ấy, ông ấy sẽ nghĩ rõ ràng.”

Run rẩy chống gậy拄杖 đứng dậy, Đường Vệ Hàn lặng lẽ đi vào phòng ngủ.

“Mẹ, ba ông ấy có thể hay không luẩn quẩn trong lòng?” Đường Khúc Dĩnh lo lắng nói.

Cố Viện Thu lắc lắc đầu, “Tiểu Dĩnh, ba con bị chúng ta làm hư rồi, ông ấy cần một chút kích thích, nếu không ông ấy sẽ vĩnh viễn núp ở trong vỏ bọc của mình, không chịu đối mặt cái thế giới này.”

“Con sợ ba không thể hiểu rõ dụng ý của mẹ.”

“Sẽ không, ta hiểu rõ ông ấy, ông một chút sẽ nghĩ thông suốt, chỉ là cần một ít thời gian, dù sao lâu dài núp ở trong vỏ bọc bảo vệ, trong khoảng thời gian ngắn rất khó khai thông ý chí.” Lôi kéo cô ngồi xuống, Cố Viện Thu thật sự nghiêm túc mà nói: “Không nói về chuyện của ba con nữa, nói một chút con cùng Tân Trách, Tiểu Dĩnh, con thẳng thắn nói cho ta biết, chuyện thật giống như con nói vậy sao?”

Cố tỏ vẻ thoải mái cười cười, Đường Khúc Dĩnh làm nũng ôm lấy cánh tay của mẹ mình, “Mẹ, con khi nào thì lừa gạt người?”

Khẽ thở dài, bà nhìn Đường Khúc Dĩnh sâu kín nói: “Không ai thiệt tình nghĩ muốn lừa gạt một người khác, tựa như lúc trước Tân Khải Xương không muốn để cho ta biết ông ta là một phần tử hắc đạo.”

“Mẹ, tin tưởng con, con là thật sự yêu Tân Trách, con thật lòng muốn gả cho anh ấy.”

“Vậy sao? Không phải là bị ép?”

“Người nào sẽ ép con?” Đường Khúc Dĩnh một bộ buồn cười mà nói.

“Tân Khải Xương.”

Ngắn ra, Đường Khúc Dĩnh giả bộ ly kỳ nói: “Bác Tân vì cái gì phải làm như vậy?”

“Ta không tin ông ta sẽ không màng điều kiện trợ giúp chúng ta.”

“Mẹ, người hiểu lầm bác Tân rồi, mặc dù ông ấy và người trong lúc đó còn có không giải được tâm kết, nhưng là ông ấy cũng không phải là một người vô tình vô nghĩa.”

“Vậy con tại sao vội vã hiện tại gả cho Tân Trách? Con cùng Tân Trách nhiều lắm là nhận thức nửa tháng, vội vội vàng vàng kết hôn như vậy, có thể hay không quá qua loa rồi hả?”

Cẩn cẩn môi dưới, Đường Khúc Dĩnh do dự nói: “Mẹ, không sợ người chê cười con, con là lo lắng ỉn đã mang thai, cho nên.”

“Con và Tân Trách?”

Đường Khúc Dĩnh xấu hổ gật gật đầu, “Chuyện cứ như vậy không lưu tâm đã xảy ra.”

Hiển nhiên bị lời nói của Đường Khúc Dĩnh cho thuyết phục, Cố Viện Thu rút cuộc buông lỏng tâm tình, “Được, ta tin tưởng con, chỉ là con phải đáp ứng ta, ngàn vạn lần không cần ủy khuất chính mình.” Vuốt

vuốt mái tóc thẳng đen nhánh của Đường Khúc Dĩnh, bà lo lắng trùng trùng nói tiếp: “Ai! Cái đứa nhỏ này có cái gì khổ luôn là hướng trong bụng nuốt, ta thật sự không yên lòng con gả đến Tân gia.”

“Mẹ, con không phải đứa nhỏ rồi, con sẽ chính mình chăm sóc mình.”

“Ồ trong mắt cha mẹ, đứa nhỏ vĩnh viễn là đứa nhỏ, đáp ứng ta, phải nhiều thương yêu chính mình một chút.”

“Mẹ, người không cần lo lắng nhiều như vậy, con sẽ rất hạnh phúc, trái lại mẹ, về sau một người phải chiếu cố ba, sẽ vất vả hơn.”

Mấp máy miệng, Đường Khúc Dĩnh do dự có nên hay không đem sự lo lắng của cô nói ra.

“Thế nào?”

“Hai ngày nữa bác Tân cùng bác gái Tân tới cửa cầu hôn, con sợ thời điểm các người gặp mặt sẽ lúng túng, ba hiện tại lại cái bộ dáng này, con lo lắng ông ấy và bác Tân sẽ xảy ra xung đột.”

“Con yên tâm, ba con là một người rất sĩ diện, ông ấy sẽ cố gắng duy trì niềm kiêu ngạo của mình, lại nói, ” Cố Viện Thu thật sâu thở ra một hơi, “Nên đối mặt vẫn là phải đối mặt.”

Chẳng qua là Đường Khúc Dĩnh lo lắng nhưng kỳ thật là dư thừa, năm ngày sau, Tân Khải Xương lấy danh công sự mà vắng mặt, cho đến kết hôn ngày đó, ông mới xuất hiện trước mặt Cố Viện Thu và Đường Vệ Hàn, mà còn làm bộ như lần đầu tiên gặp mặt thân gia.

3. Chương 3

Chương 3:

Bịt mũi, Lôi Hạnh Nhi chịu không nổi mà đưa tay đi quơ quơ cổ mũi rượu đang ngưng trệ không đi trong không khí.

Cái thế giới này luôn có chuyện tình làm người ta không hiểu nổi, chú rể không đợi ở nhà cùng cô dâu xinh đẹp cùng đêm đẹp cảnh đẹp, chạy đến trong nhà người ta đem chính mình chuốc đến say mèm, này tới cùng là ý tứ gì?

Làm cho hiểu như thế nào, không hiểu nổi thì thế nào, xui xẻo là cô phải đợi ở chỗ này nhìn hấn, ai bảo “Tương viên” từ trên xuống dưới mỗi người đều có chuyện bận rộn, chỉ có cô nhàn rỗi không chuyện gì, cho nên không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn tiếp nhận nhậm mệnh, chiếu cố hấn cái con ma men này.

Ôi trời ơi!!! Người này giống như ngấm mình qua vạc rượu một dạng, thú chết người!

Thở dài, Lôi Hạnh Nhi đoạt lấy ly rượu trên tay hấn, “Tân ca, anh nên về nhà rồi, anh chớ quên mất tối hôm nay là đêm tân hôn của anh, cô dâu ở nhà chờ anh.”

“Anh còn không có say. Cho anh rượu. Anh còn muốn uống.” Một đôi tay không hạn độ vung loạn, Tân Trách say lão đảo muốn cướp trở về ly rượu của hấn.

“Làm ơn, anh lại tiếp tục uống nữa dạ dày liền hỏng luôn!” Má ơi, uống một chai rượu Whisky, hấn không cảm thấy buồn nôn sao? Cô mới là dùng ánh mắt xem, dạ dày liền quần quai.

Chợt nghiêm chỉnh nhìn Lôi Hạnh Nhi, hấn đạo lý rõ ràng nói: “Dạ dày hỏng lại đổi một cái a!”

“Dạ dày hỏng còn có thể đổi lại?” Dùng lực vỗ trán một cái, Lôi Hạnh Nhi trợn trắng mắt, “Trời ạ! Em xem nên đổi là đầu của anh!”

“Đầu?” Tân Trách một bộ không hiểu nhú nhú mày, tiếp ngay ngốc cười một tiếng, sau liền ngã xuống, đông một tiếng, nằm vào trong ghế sofa.

Chớp chớp mắt, Lôi Hạnh Nhi rất khó tin tưởng Tân Trách vậy mà nói ngã liền ngã, chợt cô giống như là nghĩ đến cái gì, vội vàng lay lay hấn, “Tân ca, anh tỉnh tỉnh a! Không thể ngủ ở chỗ này, anh bộ dạng này sẽ cảm lạnh .”

“Không cần ầm ĩ anh. . . . Anh còn muốn uống. . . .”

“Còn uống?” Chưa bao giờ xem qua cái đức hạnh này của Tân Tránh, Lôi Hạnh Nhi nhin không được nở nụ cười, “Em nên là lấy Camera đem cái bộ dáng ngu ngốc hiện tại này của anh thu lại, bảo đảm anh xem sẽ điên mất, về sau cũng không dám uống rượu nữa.”

“Hạnh Nhi, cười nhạo một người không có năng lực phản bác là một chuyện rất không đạo đức.” Hôn một cái lên gương mặt của cô, Vân Sâm ngồi xuống sofa ở bên cạnh.

“Em nào có cười nhạo, cái bộ dáng này của anh ấy vốn là rất ngu xuẩn.” Nói xong, Lôi Hạnh Nhi nhin không được lại cười, “Em chưa bao giờ biết Tân ca uống rượu say là bộ dạng đức hạnh này, thật sự rất buồn cười a!”

“Em nên là cảm thấy rất may mắn mới đúng, hoàn hảo Tân ca say rượu không tệ, không có cãi lộn.”

“Anh ấy nếu dám cãi lộn, em liền lấy nước đá dội tỉnh anh ấy.” Về mặt nghi ngờ nhăn đầu lông mày, Lôi Hạnh Nhi đề nén không được tò mò trong lòng, “Vân Sâm, Tân ca tới cùng là làm sao vậy, nào có người đêm tân hôn đem cô dâu một người bỏ ở nhà?”

“Anh làm sao mà biết?”

Liếc xéo Vân Sâm, Lôi Hạnh Nhi khéo cười duyên đáng tổn hại nói: “Anh không phải là không gì không biết, không gì không hiểu sao?”

“Em cho anh là thần à!” Ôm cô đến trên đùi, Vân Sâm thân mật hôn lên môi cô một cái.

“Anh xong việc rồi hả?” Ôm lấy cổ của cậu, Lôi Hạnh Nhi nghịch ngợm vuốt ve cổ cậu.

“Hạo ca bồi lão bà đã đến giờ rồi.” Bất kể trong tay có chuyện gì, 10 giờ rưỡi vừa đến, Lôi Hạo nhất định phải bồi Phương Diệp Y đi ngủ, chờ lão bà ngủ thiếp đi, anh mới có thể xử lý công việc anh cần làm.

Liếc mắt nhìn đồng hồ treo trên tường, Lôi Hạnh Nhi lắc đầu một cái, “Thật không chịu nổi, anh ấy thật đúng là đúng giờ!” Nếu để cho người ta biết Minh Chủ “Ngục Thiên minh” thích giống như kẹo cao su một dạng kẻ cận lão bà, chuẩn sẽ bị người ta cười đến rụng răng!

“Em cũng nên nghỉ ngơi rồi.”

“Em là rất muốn nghỉ ngơi, nhưng là Tân ca làm thế nào?” Hạo tổn tâm trí nhìn Tân Tránh, cô không yên lòng mà nói: “Cũng không thể để cho anh ấy với cái bộ dáng này ngủ đến trời sáng, vậy sẽ cảm lạnh.”

“Em đi lấy một cái chăn tới đây.”

“A!” Đến lúc mang tới chăn, Lôi Hạnh Nhi vừa phủ chăn đắp ở trên người Tân Tránh, vừa hỏi: “Vân Sâm, anh cảm thấy vợ mới cưới của Tân ca như thế nào? Em muốn nghe lời nói thật.”

Nhin không được cười lên một tiếng, Vân Sâm thành thật nói: “Là một người phụ nữ rất làm cho người mến yêu.” Nha đầu này luôn thích ăn dấm, lại thích khiến anh nói lời thật lòng.

“Em cũng là cảm thấy như vậy, nhưng là Tân ca tại sao muốn bộ dáng này đối đãi cô ấy? Đêm tân hôn liền đem cô ấy một người bỏ ở nhà, này thật là quá đáng đi!”

“Tân ca có lẽ có nỗi khổ tâm riêng của anh ấy.”

“Bất kể có nỗi khổ tâm gì, làm như vậy chính là không đúng, bằng không anh ấy cũng không cần kết hôn a!”

“Anh hiểu biết rõ em thích bênh vực kẻ yếu, nhưng mà đây là chuyện giữa vợ chồng bọn họ, em không thể nhúng tay vào biết chưa?” Lôi Hạnh Nhi đầu còn không có chuyển, Vân Sâm đã dự liệu tới cô sẽ đánh cái tính toán.

Bĩu bĩu môi, Lôi Hạnh Nhi không cho là đúng nói: “Anh không cảm thấy được Đường Khúc Dĩnh rất đáng thương sao?”

“Chúng ta cái gì cũng không biết, không cần sớm như vậy kết luận thị phi.”

“Chờ em làm rõ ràng mọi chuyện của bọn họ, nói không chừng bọn họ đã chia ly rồi.” Tân ca người này vừa kiêu ngạo lại tự luyến, gặp phải phiền toái hẳn luôn luôn tự mình giải quyết, không thích nhờ người khác giúp đỡ.

“Em nghĩ quá nhiều rồi.”

“Hi vọng như thế.” Khổ nỗi, Lôi Hạnh Nhi cũng không lạc quan như vậy.

“Tốt lắm a..., bất kể có chuyện gì, trước ngủ một giấc rồi lại nói.”

Ngáp một cái, Lôi Hạnh Nhi gật đầu nói: “Em thật đúng là có chút mệt mỏi, trước đi ngủ đi! Sáng sớm ngày mai, Tân ca hẳn là đã khôi phục bình thường rồi.”

Thấy khắp nơi trong phòng ngủ có dán chữ “Hỉ”, vắng vẻ trống không, Đường Khúc Dĩnh nhin không được thở dài.

Một đêm này, là một đêm dài đằng đẵng cô từng có, cô cơ hồ không có nhắm mắt lại, không biết mình đang đợi cái gì, đang chờ mong cái gì, cô chỉ là không có biện pháp đi vào giấc ngủ, đầu óc chẳng có mục tiêu xoay xoay, nhưng mà điều này cũng khó trách, kết hôn đêm đầu tiên chồng đã không thấy tầm hơi, cho dù ai trong lòng cũng không dễ chịu.

Thật ra thì cô nên thỏa mãn, mặc dù đoạn hôn nhân này có thể duy trì một năm liền kết thúc, nhưng Tân gia cũng không có để cho cô chị cái gì ủy khuất, thuận lợi vui vẻ đem cô lấy vào cửa, để cô làm một cô dâu đạt đến người ao ước người đổ kị.

Chỉ là, bất kể có bao nhiêu xinh đẹp sáng rõ nhiều hơn nữa ở tại cô, cô phải đối mặt hiện thực vẫn như cũ tồn tại, cô còn thiếu Tân gia một đứa bé.

Cô vẫn hi vọng đêm hôm đó thật sự mang thai, bởi như vậy, Tân Trách coi như không để ý tới cô, cô vẫn là có thể hoàn thành hiệp nghị giữa cô và Tân Khải Xương, nhưng là hiện tại cô đã xác định mình không có mang thai, Tân Trách nếu như quyết định chủ ý làm cô không tồn tại, cô thật sự không biết nên làm thế nào mới phải. Tân Trách nói cô nhất định sẽ hối hận, không biết ý tứ của hắn có phải hay không tính toán mỗi ngày đều không trở lại?

Nghĩ tới, phòng khách truyền đến hàng loạt tiếng va chạm, Đường Khúc Dĩnh thần kinh một kéo căng, đề cao cảnh giác chính là đi ra phòng ngủ ——

“Tối ngày hôm qua uống cả đêm, buổi sáng rời giường lại uống, anh muốn sớm một chút chết trực tiếp nhảy lầu không phải càng bớt phiền, làm chi ngược đãi dạ dày mình như vậy?” Người Tân Trách một thân nồng nặc mùi rượu, Lôi Hạnh Nhi nhin không được càu nhàu. Lão ca thật sự có đủ ngoan độc, tối hôm qua nói cô quá rối rắm, chiều cổ Tân ca liền giao cho cô, sáng sớm hôm nay nhưng lại nói kỹ thuật lái xe của cô khá an ổn, cho nên do cô phụ trách đưa Tân ca về nhà, trời ạ, cô làm sao sẽ xui xẻo như vậy?

“Em thực âm ỉ!” Liếc Lôi Hạnh Nhi một cái, Tân Trách say lão đảo ngã vào trên sofa.

“Em mau bị anh giày vò chết rồi, em niệm anh vài câu cũng không được sao?” Tựa như người đàn bà chanh chua, Lôi Hạnh Nhi kéo ra giọng rống to.

Ngoáy ngoáy lỗ tai, Tân Trách ôn hòa nói: “Dạ, Tiểu Cô Nãi Nãi của tôi, em cao hứng cái gì niệm liền như thế niệm.” Nói xong hai mắt nhắm lại, vừa chuẩn bị ngáy o o.

“Này còn kém không nhiều lắm. Chờ một chút, anh không thể ở chỗ này ngủ, sẽ cảm đấy!” Kéo hẳn, Lôi Hạnh Nhi liều mạng muốn hẳn tại ghế sofa lon kéo lên.

“Được rồi, còn a..., em không cần kéo!” Không chịu nổi Lôi Hạnh Nhi tra hô không ngừng, Tân Trách nhận mệnh để cho cô kéo hẳn đứng dậy, nhưng là đứng lên quá mạnh, một cái lão đảo, ôm cô cùng nhau ngã vào trong ghế sofa, Đường Khúc Dĩnh lúc này vừa lúc lạng lẽ tiến vào phòng khách đi xem xét.

“Ai u!” Kêu lên giống như giết heo một dạng, Lôi Hạnh Nhi cắn răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm Tân Trách, đụng phải lực lớn như vậy, đau chết cô!

“Tiểu Cô Nãi Nãi của tôi, em cũng nói nhỏ thôi!” Từ rồi đi “Tương viên”, cái miệng của cô vừa mở cơ hồ không có ngừng qua, thật sự có đủ phiền!

“Làm chi, sợ người ta nghe được a!” Còn không đều là hấn làm hại, vậy mà còn không biết xấu hổ chỉ trích cô!

Đang chuẩn bị phản bác, lại cảm thấy được có ánh mắt đang nhìn chăm chú hấn, Tân Trách quay đầu, vừa lúc chống lại ánh mắt của Đường Khúc Dĩnh, kia đáy mắt có thể khiến người bận tâm đau khổ, khiến người nhìn trái tim chấn động, thật nghĩ muốn đem lấy cô gắt gao kéo vào trong lòng, dùng nhiệt tình hóa đi sự không vui của cô.

Ngơ ngẩn nhìn hấn, Đường Khúc Dĩnh không tự chủ cắn môi dưới, tại sao lòng của cô sẽ khó chịu như vậy? Lấy điều kiện của Tân Trách, hấn sẽ có phụ nữ không phải là cái chuyện gì đáng ngạc nhiên, nhưng là lòng của cô lại giống như bị cây kim hung hăng đâm hạ xuống, đau đến không cách nào chịu đựng hết thấy trước mắt.

Cô là làm sao vậy, vì cái gì không khỏi quan tâm người đàn ông này? Hấn mặc dù là chồng của cô, cũng không thuộc về cô, cô có tư cách gì vọng tưởng hấn sẽ đối với đoạn nhân duyên này trung thành?

Qua một hồi lâu, Lôi Hạnh Nhi mới hậu tri hậu giác chú ý tới Tân Trách trầm mặc, theo tầm mắt của hấn nhìn sang, mới nhớ lại từ hôm qua bắt đầu, cái nhà này đã nhiều hơn một người phụ nữ.

Sắc mặt của Đường Khúc Dĩnh tái nhợt dọa được người, Lôi Hạnh Nhi lúc này mới chợt hiểu ý thức được tư thế mập mờ của cô và Tân Trách, cô đẩy hấn một cái, nhỏ giọng kêu: “Tân ca, đứng lên a!”

Không có nghĩ nhiều, Tân Trách vội vàng hấp tấp từ trên người Lôi Hạnh Nhi đứng lên, dời đến ngồi vào chỗ của mình sau, hiện thực lại tàn khốc chui về trong đầu, tất cả oán hận lần nữa ập vào lòng.

Lúng túng hướng Đường Khúc Dĩnh cười một tiếng, Lôi Hạnh Nhi hao tổn tâm trí nghĩ tới giải quyết khó xử trước mắt như thế nào, Tân Trách lại chọn cái này mấu chốt thân mật ôm lấy tay cô.

“Hạnh Nhi, theo anh trở về phòng.” Deo lên mặt nạ cao ngạo, ánh mắt của Tân Trách chuyển thành khiêu khích.

Đang khổ não như thế nào giải quyết này không khí làm người ta hít thở không thông, Tân Trách lại đẩy cô tiến vào còng khốn cảnh bị thăm, Lôi Hạnh Nhi hoàn toàn ngốc lảng ở tại, không biết nên phản ứng gì mới phải.

Mang theo tư thái tựa như chiếu rọi, Tân Trách mạnh mẽ lôi kéo Lôi Hạnh Nhi từ trước mặt Đường Khúc Dĩnh đi vào tân phòng.

Không biết đã trải qua bao lâu, Đường Khúc Dĩnh mới chậm rãi đi tới sofa ngồi xuống, ôm lấy mình, cô ngơ ngác núp ở trên sofa.

“Tân ca, anh đến cùng là đang làm cái quỷ gì?” Vừa vào phòng ngủ, Lôi Hạnh Nhi nhắm đầu vào liền hỏi.

Một mối ngã lên giường, Tân Trách day day huyết thái dương, lười biếng nói: “Em có thể hay không để cho anh an tĩnh một chút, không cần tranh cãi cái lại với anh.”

“Anh hãm em vào bất nghĩa, anh lại còn bảo em không cần âm ỉ anh?” Đây thật sự là cơn ác mộng, còn tưởng rằng đưa hấn về nhà sau, cô là có thể nhẹ nhõm, kết quả. Trời ạ! Vừa nghĩ tới biểu tình của Đường Khúc Dĩnh, cô là thật áy náy, cô giống như người phụ nữ xấu xa cướp lão công của người ta!

“Tiểu thư, em quá khoa trương đi!” Tân Trách cười nói.

“Em khoa trương?” Tay xoa xoa cái eo, Lôi Hạnh Nhi với vẻ mặt hồ đồ nhìn hấn, “Em thật sự không hiểu nổi anh, anh như thế nào còn có tâm tình cười đây?”

Mắt chứa đùa cợt nhìn lại cô, cả khuôn mặt tươi cười của Tân Trách không thay đổi, “Anh mới thật không hiểu nổi em, em nói nhiều lời như vậy, chẳng lẽ sẽ không khát nước sao?”

“Anh.” Nhìn chăm chăm hấn, Lôi Hạnh Nhi thật hận không được bóp chết hấn thôi, “Em sẽ bị anh tức chết!”

“Tính khí của em phải sửa lại, không nên hơi động một tí liền tức giận, khi chân khí đã chết, có người sẽ đau lòng a!”

Tức chết cô! Tức chết cô! Thật không biết hẳn người như vậy thế nào cưới lấy được Đường Khúc Dĩnh. . . . Thế này mới ý thức được cô bị Tân Trách đùa bỡn, hẳn là cố ý đem đề tài này.

“Này! Anh không cần theo em nói những chuyện không liên quan nhau, nói rõ ràng, anh cùng Đường Khúc Dĩnh tới cùng là chuyện gì xảy ra?” Tân ca cố ý muốn Đường Khúc Dĩnh hiểu lầm quan hệ giữa hai người bọn họ, Đường Khúc Dĩnh là buồn bực không lên tiếng nhìn chồng mình cùng người phụ khác vào tân phòng của bọn họ, hai người kia thật sự quý dị vô cùng!

Trầm tĩnh ước chừng ba mươi giây, Tân Trách ngồi dậy, giọng mang hờ hững nói: “Hạnh Nhi, anh hiểu biết rõ em quan tâm Tân ca, chỉ là có một ít chuyện em chính là không cần lo được tốt.” Đi tới tủ treo quần áo lấy ra quần áo đi tắm rửa, hẳn tiếp giao phó nói: “Trước không cần ra ngoài, anh tắm một chút lập tức ra.”

“Cái gì cùng cái gì đây!” Lôi Hạnh Nhi tức giận làm mặt quỷ, hẳn càng không nghĩ muốn nói, cô liền càng tò mò, nhưng là. Thôi đi! Biết quá nhiều sẽ chỉ làm cô không nhận được thích chỗ mũi vào chuyện người khác, Vân Sâm đến lúc đó nhất định sẽ oán trách cô không đủ coi trọng anh, tâm tư lão ngọc ở trên thân người khác.

Đứng ở trước cửa “Thịnh hành phục sức”, Đường Khúc Dĩnh nhận không được tâm tình khẩn trương, hít một hơi thật sâu.

Từ buổi sáng ngày đó gặp qua Tân Trách, cô đã trọn vẹn một tuần không thấy được hẳn, hẳn không muốn về nhà, cô cũng không có biện pháp, may mắn là trong khoảng thời gian này không có ai gọi điện thoại tìm hẳn, không làm cho cô lúng túng đối mặt tình huống khó xử, chỉ là ngày không có khả năng vĩnh viễn yên bình như vậy, riêng là tối hôm qua mẹ đánh một cuộc điện thoại cho cô, bảo cô cuối tuần này nhớ dẫn Tân Trách về nhà mẹ để ăn bữa cơm, cô cũng đã phiền não suốt cả đêm, về sau có rất nhiều chuyện chắc hẳn cũng sẽ lục tục, nhất nhất nổi lên.

Tân Trách có thể xem nhẹ cô, cô cũng không thể để cho hẳn tiếp tục xem thường thêm nữa.

Nhắc tới dừng khí, Đường Khúc Dĩnh đi vào “Thịnh hành phục sức”, rất may mắn, cô một đường thông hành không bị trở ngại được đưa đến trước mặt Tân Trách.

Nói cái gì cũng không nói, hẳn chỉ là lạnh lùng nhìn cô, chờ cô mở miệng.

“Thật xin lỗi, em không phải cố ý quấy rầy anh, thật sự là có một việc nhất định phải làm phiền anh.”

Mi nhíu lại, Tân Trách không phát ra một từ chờ cô nói tiếp.

“Mẹ em bảo chúng ta cuối tuần này trở về nhà em ăn cơm.”

“Tôi không rảnh.”

Tựa hồ sớm có chuẩn bị tâm lý hẳn sẽ không dễ dàng đồng ý, Đường Khúc Dĩnh không có một tia uể oải, chỉ là kiềm chế tinh thần nói: “Em hiểu biết rõ này là làm khó, nhưng là em van cầu anh, giúp em lần này, ba em cùng mẹ em cái gì cũng không biết, anh không cùng em trở về, bọn họ sẽ sinh nghi.”

“Đó là vấn đề của cô, cùng tôi một chút cũng không có quan hệ.”

“Đây là với anh không có quan hệ, nhưng là đồng dạng thân là người con, anh hẳn là hiểu rõ tâm tình làm đứa con hiếu thuận với cha mẹ.”

“Tôi không biết, tôi cũng không hiếu thuận như cô.”

“Không, ” Đường Khúc Dĩnh kiên quyết nói, “Anh hiểu được, nếu không anh hẳn không theo ý của mẹ anh mà lấy em.”

Chợt cười, Tân Trách như có điều suy nghĩ nhìn cô, “Có hay không người ta nói qua, cô có một cái miệng ăn nói khéo léo?”

Mắt sáng rực lên, Đường Khúc Dĩnh tràn ngập chờ mong hỏi: “Anh đồng ý?”

Dừng một chút, Tân Trách lắc đầu một cái, “Tôi không có té bào diễn trò, với cô trở về chỉ biết phá hư toàn bộ.”

Ánh mắt buồn bã, Đường Khúc Dĩnh khổ sở cười một tiếng, “Thật xin lỗi, là em nghĩ sự tình được quá đơn giản, em cho rằng chỉ cần anh chịu cùng em trở về thì đủ rồi, em đã quên yêu thích chán ghét của người là sẽ biểu hiện ở trên mặt.”

“Cô rất thích nói xin lỗi.” Mặc dù hần cố gắng nghĩ muốn phản kháng, nhưng là không biết làm sao, thấy cô mặt ủ mây chau, hần chính là rất khó làm như không thấy, trong đầu tổng không nhận được quần lên chút chút không thôi. Nếu như cô không có tính kể hần, hần nói không chừng sẽ đối với cô động lòng.

Ngơ ngẩn nhìn Tân Trách, Đường Khúc Dĩnh không hiểu biết hần bất thành linh vừa nói.

Hần chỉ là cười cười, không nguyện nói thêm gì nữa.

“Em. Em đi về.” Tịch mạch xoay người, Đường Khúc Dĩnh chấp nhận chuẩn bị rời đi.

“Chờ một chút, nói ẹ cô biết, cuối tuần này tôi phải đi Italy xem buổi biểu diễn thời trang, đây là rất sớm trước kia liền lập lịch hành trình.” Lời nói ra, Tân Trách chính mình cũng cảm thấy rất ngoài ý muốn, có lẽ hần là bị thuyết phục rồi, cũng có lẽ hần đánh không lại con sóng triều đau lòng kia.

Quay đầu lại, cô kích động hô: “Cám ơn.”

Khó có thể kháng cự kia gương mặt xinh đẹp tỏa ra sáng rõ, Tân Trách không thể tự chủ đi tới trước mặt cô, chậm rãi nâng cằm cô lên, “Cô rất dễ dàng thỏa mãn?”

Mặc dù chỉ là nhẹ nhàng khẽ đụng, Đường Khúc Dĩnh lại cảm thấy được tim mình đập rộn lên, miệng đắng lưỡi khô, mấp máy miệng, cô run rẩy nói: “Em.”

Nhất cử nuốt hết lời vừa thoát khỏi miệng cô, Tân Trách đầu tiên là nhẹ nhàng hôn, sau đó dần dần chuyển thành dồn dập, hần cuồng liệt đòi lấy mềm mại trong miệng cô hấp thu tư vị ngọt ngào của cô. Bánh răng trí nhớ lần nữa chuyển động, từng có trôi qua lửa nóng lần nữa tăng nhiệt độ, Tân Trách quên mình tham chiếm lấy tốt đẹp của cô, khiến cảm quan chiến thắng thực tế, nắm giữ tất cả suy nghĩ.

Thật giống như thiên kinh địa nghĩa, Đường Khúc Dĩnh ôm chặt cổ của hần, nhiệt tình đáp lại đòi hỏi của hần, cảm thấy chính mình bị thật sâu hút vào trong một đạo tình cảm mãnh liệt.

Dọc theo khoe môi, cằm, cổ, Tân Trách hôn từng bước một đặt xuống dấu ấn, đôi tay về phía sau lôi kéo, đem áo đầm của cô tuột tới thắt lưng, tiếp đem áo lót của cô đẩy lên trên, làm cho cặp tuyết trắng của cô đón gió nở rộ. Tay hần, môi hần đồng thời chộp lấy nụ hoa mê người kia, bờ bãi trêu chọc, tham lam hút, khiến chúng tại hần mạnh mẽ đoạt lấy, nhạy cảm run rẩy.

Khẽ vuốt sống lưng, theo đường cong mềm mại của Đường Khúc Dĩnh, đôi tay ngả ngón của Tân Trách hướng phía dưới dời, sau cùng nắm lấy cái mông đẹp đẽ của cô, đem cô chặt chẽ sát lại hướng chính mình, cảm thụ dục vọng của hần đang nhiệt tình vận sức chờ phát động.

“Uhm.” Rốt cuộc không thể tiếp tục đè nén lửa dục cùng cực trong cơ thể, Đường Khúc Dĩnh khó có thể tự kiềm chế mà khẽ rên lên khát vọng bức thiết.

Giống như cảnh tỉnh, Tân Trách nhất thời tỉnh táo lại, hoảng hốt đẩy cô ra, hần xoay người, từng ngụm từng ngụm thở hỗn hển. Đáng chết! Hần tại sao có thể dễ dàng để cho người phụ nữ này mê hoặc?

Chấn chỉnh chính mình, Tân Trách lạnh lùng nói: “Cô có thể đi rồi.”

Xấu hổ quần bách cảm quần áo mặc xong, Đường Khúc Dĩnh mắt mấp mấp nhìn thoáng qua bóng dáng cao cao tại thượng cô lần nữa khôi phục, lặng lẽ rời khỏi phòng làm việc của hần.

“Thật đáng tiếc, ta hôm nay đặc biệt chuẩn bị rất nhiều món ăn.” Hao tổn tâm trí nhìn một bàn đầy thức ăn, Cố Viện Thu có chút không biết như thế nào cho phải.

“Mẹ, thật xin lỗi, hành trình của Tân Trách đã sớm liền định tốt, thật sự không có biện pháp thay đổi.” Mặc dù Tân Trách xác thực đi Italy, thế nhưng đối mặt Cố Viện Thu tinh tế tỉ mỉ, Đường Khúc Dĩnh vẫn là nhìn không được chột dạ.

“Không sao, ta có thể hiểu rõ.”

Nói thì nói như thế, Đường Khúc Dĩnh vẫn là cảm giác được Cố Viện Thu thất vọng, “Mẹ, chờ Tân Trách từ Italy trở về sau, con làm cho anh ấy dành chút thời gian cùng con trở về.”

“Không vội, không vội, sự nghiệp của đàn ông tương đối quan trọng, chờ nó có rảnh rồi lại nói.”

“Như thế nào không thấy ba?” Đông xem một chút, tây xem một chút, Đường Khúc Dĩnh mượn cơ hội dời đi lực chú ý của Cố Viện Thu.

“Ông ấy đi tìm mấy vị đồng học thời đại học, đợi lát nữa sẽ trở lại rồi.”

Kinh ngạc trợn to cặp mắt, Đường Khúc Dĩnh mừng rỡ nói: “Ba đi tìm đồng học thời đại học?” Trời ạ! Đã bao lâu? Kể từ tai nạn xe cộ về sau, ba đem toàn bộ bạn bè chống cự ở ngoài, ông không cho bất luận ai cơ hội quan tâm ông, bất luận ai muốn gần gũi ông, ông đều cho là người ta là đang cười nhạo ông, thật chặt đem lòng mình của đóng lại, trải qua cuộc sống cô độc mà tự ti, hiện tại, ông rốt cuộc chịu bước ra tới.

Hiểu được cảm thụ của Đường Khúc Dĩnh, Cố Viện Thu vui vẻ gật đầu, “Ông ấy đã từ từ đi ra thế giới của mình, chủ động tiếp xúc bạn bè trước kia, thử tìm kiếm cơ hội công việc, ta tin tưởng một thời gian sau, ông ấy nhất định sẽ tìm về chính mình.”

“Thật sự là quá tốt!” Chắp tay trước ngực, Đường Khúc Dĩnh cảm ơn mà nói: “Cám ơn ông trời!”

“Không cần chỉ lo nói ba con, con nói chính mình một chút.” Lôi kéo Đường Khúc Dĩnh ngồi xuống, Cố Viện Thu dịu dàng vuốt mái tóc của cô, “Nói ẹ, Tân Trách đối với con tốt sao?”

“Anh ấy đối với con rất tốt.” Như là nghĩ muốn chứng minh Tân Trách thật sự đối với cô rất tốt, Đường Khúc Dĩnh dịu dàng cười cười.

“Vậy sao?” Đôi mắt hiền từ như là muốn đem người nhìn thấu một dạng, Cố Viện Thu nhìn chằm chằm cô, “Con gầy.”

“Mẹ, người là lâu lắm không thấy được con, mới có thể cảm thấy con gầy.”

Cố Viện Thu nhẹ nhàng lắc đầu, “Con gái của ta có bao nhiêu mập có bao nhiêu gầy, ta còn sẽ không rõ ràng lắm sao?”

“Mẹ, có thể là con hai ngày nay người không có quá thoải mái, khẩu vị kém một chút, sắc mặt có vẻ tái nhợt, người mới có thể cảm thấy con gầy.” Đường Khúc Dĩnh cười khanh khách nói, khiến người một chút cũng nhìn không ra khổ sở trong lòng cô.

Trực giác nhìn bụng Đường Khúc Dĩnh, Cố Viện Thu Tâm vội nói: “Con nơi nào không thoải mái? Có hay không đi gặp bác sĩ?”

“Mẹ, người không cần khẩn trương như vậy, chỉ là cổ họng có chút đau, con nghĩ đại khái là bị cảm, uống nhiều nước một chút, nghỉ ngơi nhiều hẳn là lại vô sự rồi.”

“Cái đứa nhỏ này thiệt là, thân thể không thoải mái liền phải gặp bác sĩ, con bây giờ nói không chừng đã mang thai, làm sao có thể qua loa?”

“Con. . . . Con hiểu biết rõ.” Cô muốn nói mình không có mang thai, rồi lại không đành lòng quét đi cao hứng của Cố Viện Thu.

“Tiểu Dĩnh, có thời gian phải thường trở lại thăm mẹ.” Cố Viện Thu đột nhiên nói.

“Con biết rồi, chỉ là đến lúc đó người cũng đừng chê con phiền a!”

“Ta mới không sợ con phiền, tốt nhất liền Tân Trách cũng thường tới phiền ta.”

Nghe vậy, trong lòng Đường Khúc Dĩnh càng thêm chua xót, cô biết trong lòng mẹ đang suy nghĩ gì tóm lại một câu, không nhìn thấy bộ dạng cô và Tân Trách ân ái ái ái, mẹ chính là không yên lòng.

Che lại sầu não trong lòng, Đường Khúc Dĩnh kiên cường cầm lấy tay Cố Viện Thu, “Mẹ, chúng con sẽ tận lực.” Chỉ cần có thể khiến mẹ an tâm, cho dù là diễn trò, kia lại ngại gì.

4. Chương 4

Ngồi ở trên ghế tựa ngoài ban công, Tân Trách mặc cho gió đông rét lạnh tạt vào khuôn mặt.

Trách được nhất thời, trốn cũng không được cả đời, hẳn thật sự không nên tiếp tục vùi ở “Tương Viên” . Nhưng là không biết làm sao, hẳn lại sợ hãi trở về. Có lẽ ngay từ đầu, hẳn là cố ý để Đường Khúc Dĩnh đơn độc một mình, vậy mà cho đến lúc này, hẳn lại không như vậy rõ ràng biết mình đang suy nghĩ gì, hẳn là cố ý lạnh nhạt Đường Khúc Dĩnh, vẫn là suy nghĩ muốn bảo hộ tâm chính mình lung lay sắp đổ?

“Tân ca, anh rốt cuộc tính toán tại ‘ Tương viên ’ ở tới khi nào?” Mặc dù “Tương viên” rất lớn, ở vào mười người nữa cũng không ngại chật chội, nhưng là, chỉ cần vừa nghĩ tới Đường Khúc Dĩnh bị Tân Trách bỏ ở nhà, Lôi Hạnh Nhi liền không biện pháp khiến mình ngậm miệng lại, dù sao Vân Sâm cùng anh trai đi Mỹ quốc, cô nhàn đến mau nổi điên, có người để cho niệm rồi niệm cũng tốt.

“Anh làm phiền em sao?” Không nhúc nhích, Tân Trách một bộ hưởng thụ khiến người thẳng phát run.

Nhìn đến bộ dạng hẩn thờ ơ, Lôi Hạnh Nhi càng thêm có vẻ không vui, “Em xem không vừa mắt có được chưa?” Trước kia Tân ca rất thích cùng cô đấu võ mồm, qua loa vài câu, hai người còn thỉnh thoảng một đáp một xướng, cùng liên thủ chinh người, nhưng là kể từ hẳn kết hôn sau, hẳn giống như uống nhầm thuốc một dạng, cả người trở nên âm dương quái khí không nói, còn lãnh lạnh nhạt đậm không thích để ý người, quả thật so với Diêu Doãn ca còn khốc hơn!

“Em tạm thời hướng phòng khách bên này chạy, không phải nhìn không tới rồi.” Tóm lại một câu nói, tự tìm khổ ăn, cô muốn trách người nào?

“Em. Được rồi! Coi là em không có việc gì gây chuyện làm tốt rồi!” Lôi Hạnh Nhi mất hứng bĩu môi, “Chẳng qua em còn không phải là vì ba mẹ anh, tuần trước lúc anh đi Italy, ba Tân mẹ Tân đã tới nơi này, phát hiện y phục của anh để tại phòng khách, đuổi theo em luôn hỏi, cho dù em lừa gạt bọn họ nói đó là anh trước kia lưu lại, nhưng là bọn họ căn bản không tin tưởng, nếu như anh không phải muốn đem chuyện giữa vợ chồng hai người huyền não lên, anh cứ tiếp tục ở lại a, em sẽ thử làm anh người này không tồn tại!”

Đứng lên, Tân Trách với vẻ mặt không chút biểu tình đi vào trong nhà, hướng phòng khách hẳn dừng chân đi tới.

Rất tự nhiên đi theo phía sau hẳn, Lôi Hạnh Nhi không ngại phiền toái còn nói: “Tân ca, em hiểu biết rõ anh không thích nghe em cầu nhàu, nhưng là em thật sự nhìn không nổi nữa, anh không cảm thấy được mình thật là quá đáng, mới vừa kết hôn liền đem lão bà bỏ ở nhà, anh muốn khi dễ người, cũng không còn cần thiết làm được khó nhìn như vậy, Đường Khúc Dĩnh rốt cuộc nơi nào đắc tội anh, anh tại sao muốn bộ dáng như vậy đối đãi cô ấy?”

Vẫn lại là không nói một câu, Tân Trách mở ra tủ treo quần áo, lấy ra y phục bên trong.

“Tân ca, anh muốn làm chi?” Bị hành động thỉnh linh xảy ra của hẳn dọa cho giật mình, Lôi Hạnh Nhi vội vội vàng vàng kéo hẳn.

Giống như cô là người ngu ngốc, Tân Trách thương cô một cái mắt lé, “Em không phải là muốn đuổi anh về nhà sao?”

Trợn to cặp mắt, Lôi Hạnh Nhi ngạc nhiên nhìn hẳn, hoài nghi cô là hay không nghe lầm, “Anh muốn về nhà?” Phiền hẳn lâu như vậy, miệng cũng mau nói toạc rồi, hẳn còn là bộ kia khiến người chán ghét không quan tâm, vào lúc này đột nhiên muốn đóng gói hành lý về nhà, thật khiến người không thể tin được.

“Sao thế, em lại muốn thay đổi chủ ý giữ anh lại sao?” Tân Trách buồn cười hỏi ngược lại.

Giống như là sợ hẳn sẽ hối hận, Lôi Hạnh Nhi vội vàng lắc lắc đầu, “Anh có thể trở về đương nhiên là tốt nhất.” Cô còn cầu cũng không được, thay đổi chủ ý? Tính lại đi!

“Vậy em còn lôi kéo anh làm cái gì?” Tân Trách miễn cưỡng liếc mắt nhìn cánh tay bị cô còn nắm chặt không thả.

Vội vàng buông hấn ra, Lôi Hạnh Nhi thân thiện mà nói: “Tân ca, em tới giúp anh sửa sang lại hành lý.”

Khôi phục hồi lâu chưa từng có thoải mái, Tân Trách ngất cái mũi của cô, “Tiểu Cô Nãi Nãi, anh không dám làm phiền em.”

“Không phiền toái, không phiền toái, em rất vui lòng giúp anh.” Nói xong, cô động tác nhanh nhẹn giúp hấn đem rương hành lý lấy ra, mở ra ở trên giường.

Héch mầy, Tân Trách trêu nói: “Em lúc này không phải đang đợi điện thoại của Vân Sâm sao?”

“Không chạy thoát được đâu, chuyện của anh quan trọng hơn.” Chỉ sợ hấn sẽ đổi ý, Lôi Hạnh Nhi đem y phục treo trong tủ quần áo toàn bộ ném lên trên giường, bắt đầu rất chăm chỉ giúp hấn sửa sang lại hành lý.

Thấy bộ dạng liễu mạng của cô, Tân Trách nhin không được cười lắc lắc đầu, cũng lười ngăn cản lại, đáng thương là Vân Sâm, không tìm được Hạnh Nhi lại muốn sốt ruột rồi.

Thấy Tân Trách đột nhiên xuất hiện ở trước mắt của mình, Đường Khúc Dĩnh hoài nghi mình có phải hay không đang nằm mộng, đây có lẽ là cô nhất thời ảo giác, hấn làm sao có thể trở lại?

Gặp mặt, Tân Trách không thể không hướng mình thừa nhận, hấn chính là như vậy khát vọng thấy cô, nhưng là hấn chán ghét loại cảm giác này, tại sao cô có thể dễ dàng chi phối tâm tình của hấn như vậy?

“Không nhận ra tôi rồi sao?” Ác thanh ác khí, hấn cố ý bắt bẻ mà nói.

“Anh trở lại?” Thanh âm hàm chứa ôn nhu thâm tình mà cô không tự biết, Đường Khúc Dĩnh giống như là sợ hấn lại đột nhiên biến mất không thấy, ánh mắt của cô chớp cũng không chớp chỉ nhìn hấn.

Trang bị trong lòng lập tức sụp đổ, vẻ mặt không hề trách móc nặng nề kia làm người ta xấu hổ, Tân Trách ảo não đi tới sofa ngồi xuống, ép buộc chính mình thờ ơ, “Nơi này là nhà tôi, tôi không nên trở lại à.”

“Thật xin lỗi, người dư thừa là em, là em hại anh có nhà không muốn trở về.” Mỗi ngày phải đối mặt người mà mình không thích, cùng cô cùng ở chung một mái nhà, ai chịu nổi?

“Bây giờ nói những thứ này mới biết dư thừa.” Tân Trách với giọng điệu nghe tựa như không vui, nội tâm lại dây dưa không thể không chế yêu thương.

Bây giờ nói điều này thật là dư thừa, bởi vì ngay từ lúc vừa bắt đầu, cô cũng biết miễn cưỡng có được hôn nhân không có gì hạnh phúc mà nói, cô cũng không dám xa cầu hấn có thể đủ thật lòng tiếp nhận cô, nhưng tuy rằng là như thế, cô còn là hi vọng bọn họ có thể cùng sống chung, sớm hay muộn cô sẽ trả lại hấn tự do.

Gác lại buồn khổ trong lòng để qua một bên, Đường Khúc Dĩnh săn sóc hỏi: “Anh ăn tối chưa, em đi giúp anh.”

“Không cần.”

“Vậy anh có muốn uống chút gì hay không.”

“Tôi cái gì cũng không muốn, em chỉ cần ít đến phiền tôi liền có thể rồi!” Đáng chết! Tại sao cô sẽ đối hấn có tính nhẫn nại như vậy? Hấn tình nguyện cô giống như người đàn bà chanh chua cùng hấn ồn ào, bằng không có cá tính một chút, không cần ủy khuất cầu toàn bao dung hấn như vậy, hấn mới sẽ không cảm thấy mình như tên bại hoại!

Cảm giác trái tim mình giống như đang rỉ máu, thật là đau, thật khó chịu, Đường Khúc Dĩnh lại chỉ có thể cố làm như không có chuyện gì xảy ra nói: “Vậy em không âm ỉ anh, em trở về phòng đây.” Cầm lên chiếc áo lông, Đường Khúc Dĩnh cô đơn đi vào trong phòng, đột nhiên cô giống như là nghĩ đến cái gì, lại dừng bước lại, “Thật xin lỗi, có một việc em quên nói cho anh biết, mẹ anh gọi điện thoại tới đây, bảo chúng ta cuối tuần này trở về ăn cơm, bà có chuyện muốn cùng anh nói.”

“Chuyện khi nào?”

“Mới vừa trước đây không lâu, bà giống như không quá vui mừng, bảo chúng ta nhất định phải về nhà một chuyến.”

Nhiều mảy một cái, Tân Trách lên án nói: “Em có phải hay không cùng mẹ tôi nói cái gì?”

“Em cái gì cũng không nói, bà chỉ là hỏi em anh đi đâu vậy, em không dám nói lung tung, sợ sẽ làm lộ, liền nói cho bà biết anh còn chưa có tan việc, bà nghe được sau liền bình thường, em cũng không rõ ràng lắm xảy ra chuyện gì.” Đường Khúc Dĩnh không hiểu Tân Trách tại sao tức giận như vậy? Cô chỉ là phụ trách truyền đạt nhấn nhủ mẹ hấn giao phó, chẳng lẽ như vậy cũng sai lắm rồi sao?

“Là vậy sao? Em không có bắt được cơ hội, thừa cơ cáo tôi một trạng sao?” Tân Trách ác ý châm chọc nói.

“Em không có, thật sự!” Đường Khúc Dĩnh nóng lòng muốn vì mình phản bác lại, “Nhận được điện thoại của mẹ anh, em đều lo lắng gần chết, em làm sao có thể nghĩ đến nói với bà ấy chuyện gì?”

Nói thì chậm, làm thì nhanh, lời nói cảnh cáo của Lôi Hạnh Nhi lúc này nhảy vào đầu Tân Trách.

Là chột dạ, càng thêm áy náy, hấn thô lỗ nói: “Được rồi, được rồi, tôi hiểu biết rõ rồi.”

Do dự một chút, Đường Khúc Dĩnh còn là quyết định hỏi: “Anh sẽ trở lại đón em, hay là em đi công ty tìm anh?”

Cô rốt cuộc là một cái dạng gì phụ nữ? Bị tức, còn là như vậy ôn thuận, cô là bởi vì tâm cơ thâm trầm, cố ý giả bộ tới mềm hoá tim của hấn, hay là bởi vì cô trời sinh tính như thế?

Đợi không được Tân Trách trả lời, Đường Khúc Dĩnh tranh thủ thời gian giải thích nói: “Vợ chồng hai người từng người về nhà, luôn là không thể nào nói được, em nghĩ chúng ta vẫn là cùng nhau sẽ thỏa đáng hơn.”

“Tôi sẽ quay trở về đón em.”

“Cám ơn, em đi đây, có cái gì cần em thì lại kêu em nhé.”

Không kiềm hãm được nhìn bóng lưng Đường Khúc Dĩnh, Tân Trách rốt cuộc thừa nhận, bất kể trốn tránh cũng tốt, kháng cự cũng được, hấn đã không cách nào không để ý đến ô hỉ nộ ái ố.

Kể từ kết hôn đến nay là lần đầu tiên bọn hấn cùng ngủ chung giường, vậy mà tuy rằng là nằm gần bên người nhau như vậy, nhưng cảm giác giống như xa vạn dặm.

Tân Trách hôm nay trở lại, nhưng ngày mai thì sao? Len lén liếc hấn một cái, Đường Khúc Dĩnh phiền não nghĩ tới.

Tối nay là cơ hội tốt mà cô đã đợi thật lâu, nếu như cô không thật tốt nắm giữ, cô cần phải mang thai có được đứa bé, đợi thêm thời cơ như vậy, có lẽ qua một tháng nữa, thậm chí là lâu hơn. Cô không thể nào kéo dài nữa, tin tưởng cha của Tân Trách cũng sẽ không cho phép cô chậm chạp tới, ngộ nhỡ cô không sinh đứa bé, ông ấy không phải uống phí tâm cơ rồi.

Chính là tối nay, mặc dù cô vẫn là không hiểu phải như thế nào hấp dẫn đàn ông, nhưng vì đứa bé, cô vẫn phải là thử xem một chút.

Ngồi dậy, Đường Khúc Dĩnh thấp thỏm bất an nhìn Tân Trách một hồi lâu, hai mắt nhắm lại, hít một hơi thật sâu, cô chậm rãi cúi người, kề trên đôi môi khép chặt của hấn, dịu dàng hôn.

Hấn cũng không phải là Liễu Hạ Huệ, phụ nữ ở bên cạnh, làm sao có thể không chút cử động, hướng chỉ trên người cô còn tỏa ra mùi hương làm người ta mê hồn, này mùi hương thuộc về cô tổng lại lơ đãng ngửi lên trí nhớ đêm đó, kích thích hấn khát vọng nghĩ muốn ôn chuyện cũ, nhưng là hấn không thể làm như vậy, hấn không thể khiến mình rơi vào.

Song khi đôi môi mềm mại của Đường Khúc Dĩnh chuyển rơi lên lông mày, mắt, mũi, lỗ tai, cổ của hấn, ý niệm lời thề son sắt của hấn liền dao động. Nhịp tim càng lúc càng nhanh, hai tay của Tân Trách nhẹ nhàng nắm thành quyền, tại phóng túng cùng kháng cự dọc theo qua lại lưỡng lự giây giũa.

Lấy tới dừng khí mở cởi ra nút áo ngủ của Tân Trách, Đường Khúc Dĩnh run rẩy hôn lên lồng ngực hần, liếm, mút lấy, cố gắng muốn quyến rũ hần đáp lại cô, nhưng là thế nhưng hần lại thủy chung lẳng lẳng không có phản ứng.

Khẩn trương lên, Đường Khúc Dĩnh bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là càng to gan động thủ cởi xuống quần ngủ của Tân Trách, thẳng đánh phá ngọn nguồn dục vọng.

Hoảng hốt đẩy cô ra, Tân Trách chật vật ngồi dậy, dồn dập thở hổn hển, khiến lửa dục bị đốt lên trong cơ thể kia bình ổn lại.

“Em cứ như vậy khát vọng đàn ông sao?” Đè xuống sóng ngầm khát vọng mãnh liệt, Tân Trách cố làm lạnh lùng chua chát nói.

Hần thiếu chút nữa không muốn kiên trì, nếu như không phải là cử động thành linh của cô làm cho hần quá mức kinh ngạc, hần vào lúc này đã mất khống chế cùng cô hô mưa gọi gió.

Tâm bị hung hăng kéo lên, Đường Khúc Dĩnh xấu hổ lui về phía sau co rút lại, tay chân luống cuống nói: “Thật xin lỗi, em. Em. Em chỉ là muốn tận nghĩa vụ làm vợ.”

Mặc dù bên trong phòng hơi có vẻ tối, nhưng là Tân Trách như cũ thấy rõ ràng ánh mắt bi thương của cô, hần là đạt tới mục đích của hần muốn, nhưng cũng làm cho lòng mình rất khổ sở đau khổ.

Nói ra, thì có như nước tát ra ngoài, lại giải thích cái gì đều không thể khiến người quên được, Tân Trách nhưng vẫn là không nhịn được nghĩ muốn thêm vào mới vừa tàn khốc, “Tôi hiện tại không muốn bất luận kẻ nào âm ỉ đến tôi.”

“Thật xin lỗi.” Vẫn là ba chữ này, đối với chuyện mất mặt như vậy, Đường Khúc Dĩnh không biết mình còn có thể nói gì.

Lần này Đường Khúc Dĩnh lại không dám nói chuyện, cô yên lặng nằm lại trên giường, đưa lưng về phía Tân Trách.

Ảo não thở dài, Tân Trách đi theo nằm lại trên giường, dựa vào hướng lưng Đường Khúc Dĩnh, ôm cô vào trong ngực.

Giờ phút này là như thế ấm áp, hai người rất có ăn ý không nói một câu, khiến phần tốt đẹp nhu tình tựa thủy này tại lần lòng nhau vang vọng.

“Con gần đây rốt cuộc đang bận cái gì, không trở lại coi như xong, liên thông điện thoại cũng không có, kết hôn rồi, liên quên cha mẹ phải hay không?” Nhìn đến Tân Trách quả nhiên theo chỉ thị bà để lại cho Đường Khúc Dĩnh mà trở lại Tân gia, Trần Mạnh Kỳ chân mày nhíu chặt nhiều ngày cuối cùng cũng dần ra.

Kể từ ở “Tương viên” thấy y phục của Tân Trách, Trần Mạnh Kỳ vẫn luôn phỏng đoán, hần có thể hay không đem Đường Khúc Dĩnh một người bỏ ở nhà chẳng quan tâm? Sau khi hần kết hôn, vì để cho vợ chồng bọn họ có thời gian riêng tư chung đụng, mặc dù bà nhớ tới con trai, nhưng cũng không muốn quấy rầy cuộc sống của bọn họ, thế nhưng lần này ngoài ý muốn phát hiện, không thể không khiến cho bà có. Kỳ quái, càng nghĩ liền càng lo lắng, bà cuối cùng rốt cuộc nhịn không được gọi điện thoại, cố ý khiến Đường Khúc Dĩnh giúp bà nhắn nhủ chỉ thị về nhà, bà muốn xác định có phải hay không mình quá đa nghi rồi, chỉ là hoàn hảo có người trở lại.

Ở gò má của Trần Mạnh Kỳ đặt lên nụ hôn, Tân Trách tựa như làm nũng nói: “Mẹ, người cũng không phải không biết con gần đây bận rộn khai phá thị trường Âu Mỹ, thời gian thật là ít ỏi.”

“Thời gian ít hơn nữa cũng phải nhiều bồi cũng lão bà, con không phải đã quên mất mình đã là người kết hôn.”

“Con hiểu biết rõ.”

“Pur—ple, mẹ con muốn ôm cháu trai không biết mong bao lâu, con bận rộn như vậy, là định để cho bà ấy đợi đến lúc nào đây?” Tân Khải Xương giống như vô tình liếc Đường Khúc Dĩnh một cái, lại làm cho cô hiểu biết rõ ràng, ông là đang nhắc nhở cô chớ quên hiệp nghị giữa bọn họ.

“Ba, chuyện như vậy không gấp được.” Sớm biết lúc này tới nhất định sẽ đối mặt ánh mắt quan tâm của ba mẹ, nhưng là Tân Trách còn là không tránh được cảm thấy khó chịu.

Trần Mạnh Kỳ xem thường nhìn chằm chằm Tân Trách, “Con đã là người ba mươi hai tuổi, hiện tại làm ba cũng ngại quá già rồi, còn không gấp?”

“Mẹ, sinh con sao có thể nói sinh liền sinh, thật muốn dễ dàng như vậy, người hẳn không sẽ tự mình sinh một đứa sao?”

Vừa buồn cười vừa tức giận, Trần Mạnh Kỳ hao tổn tâm trí mắng: “Con ít cùng ta múa mép khua môi đi.”

“Con nào có, con chỉ là để ẹ biết thực tế là rất tàn khốc.” Tân Trách với vẻ mặt vô tội nói, “Con cũng không phải là thần, có thể nói gió là gió, nói mưa là mưa.”

Đối Tân Trách không có biện pháp, Trần Mạnh Kỳ dứt khoát chuyển sang Đường Khúc Dĩnh, “Khúc Dĩnh, con cần phải cố gắng lên, mẹ hiện tại liên nhờ vào con.”

Dù sao đã nói rất nhiều lời nói dối, cũng không kém như vậy một cái, Đường Khúc Dĩnh tin tưởng phụ họa gạt đầu, mà có thể thỏa mãn khát vọng của Trần Mạnh Kỳ, vậy mà nhìn gương mặt đầy nhiệt tình hào hứng kia, cô thậm chí ngay cả gạt đầu cũng cảm thấy chột dạ.

“Mẹ, người không cần ép Khúc Dĩnh, sinh đứa bé là chuyện hai người, cô ấy một người nào có biện pháp.” Nhìn thấy Đường Khúc Dĩnh không biết làm sao, Tân Trách không chút suy nghĩ cướp lời nói.

Liếc xéo Tân Trách, Trần Mạnh Kỳ cố ý ngạc nhiên nói: “Như vậy che chở lão bà a!”

“Người không phải là dạy con như vậy sao?”

“Ta dạy cho con chuyện tình có rất nhiều, con mỗi một dạng đều đã làm được sao?” Thời điểm Pur→ple kết hôn, bà lại lần nữa dạy dỗ mà nói, muốn hẳn làm một người chồng tốt, thương yêu lão bà, mến yêu lão bà, chỉ là bà cũng không xác định hẳn là có đem lời nói của bà để ở trong lòng hay không.

Sờ sờ lỗ mũi, Tân Trách hàm súc mà nói: “Con đang tận lực.”

Thân thiết cầm lấy tay Đường Khúc Dĩnh, Trần Mạnh Kỳ nghịch ngợm chớp chớp hai mắt, “Khúc Dĩnh, con đều nghe được đi! Về sau Pur→ple nếu là dám khi dễ con, con cứ cùng mẹ nói, ta sẽ thay con làm chủ đi giáo huấn nó.”

“Mẹ, Tân Trách đối với con rất tốt.” Nhìn người phụ nữ trước mắt này để cho cô cảm nhận được ôn tình, Khúc Dĩnh thẳng tin tưởng Tân Khải Xương là hạnh phúc, mặc dù ông không có được mẹ cô, lại đạt được một trân bảo khác tốt đẹp hơn, điều này làm cho cô cảm thấy có chút an ủi, ít nhất chuyện mẹ cô vứt bỏ cũng không có phá hủy giá trị quan đối với tình cảm của ông ấy.

“Khúc Dĩnh, đàn ông là không thể cưng chiều, Pur→ple nếu là đối với con chưa đủ tốt, cũng không thể thay nó gạt.”

“Mẹ, người thật thiên vị, có con dâu liền quên con trai.” Tân Trách kháng nghị nói.

“Con dâu có thể giúp ta sinh cháu trai, con được không?” Trần Mạnh Kỳ rất thực tế hỏi ngược lại.

Thở dài, Tân Trách bất đắc dĩ nói: “Con đầu hàng!”

Ngưng mắt nhìn Tân Trách ở trước mắt, Đường Khúc Dĩnh mê đích đắm chìm vào nhất cử nhất động của hắn, cô chưa từng gặp qua hắn như vậy, thoải mái, nghịch ngợm, như vậy hấp dẫn sự chú ý của người khác, cô thật thích hắn như thế, không hề lạnh lùng, không hề cao quý xa đến không thể chạm, làm cho người ta rất nghĩ muốn thân cận hắn.

Người lưu tâm quay đầu nhìn về Đường Khúc Dĩnh, Tân Trách không chút nào đề phòng ngã vào trong sóng mắt đầy dịu dàng của cô, thời gian giống như trong khoảnh khắc đó dừng lại, trong mắt của bọn họ chỉ nhìn thấy lẫn nhau, không còn dây dưa không rõ ràng giữa xung đột.

Nhìn thấy Tân Trách cùng Đường Khúc Dĩnh tựa như quên hết tất cả mà đắm chìm trong tròng mắt của lẫn nhau, Trần Mạnh Kỳ vui mừng cười một tiếng, đây thật là thật tốt quá, bà kiên trì không có sai.

Song ở một bên Tân Khải Xương còn lại là lo lắng cau lại chân mày, ‘Pur—ple chẳng lẽ yêu Đường Khúc Đình sao?’

Đang lúc này, đầu bếp nữ Tân gia Giang mục đi vào phòng khách thông báo bữa ăn tối chuẩn bị xong, mọi người có thể dùng bữa.

“Khúc Đình, con gầy quá, chờ một chút cần phải ăn nhiều chút a.” Lôi kéo Đường Khúc Đình hướng phòng ăn đi tới, Trần Mạnh Kỳ thương yêu mà nói, “Ta xem, các con tại trong nhà ở lâu thêm vài ngày, ta khiến Giang mục thật tốt giúp con bồi bổ một chút.”

“Mẹ, không cần phiền toái như vậy.”

“Nhất định phải bồi bổ, bằng không thể nào có thể lực sinh con chứ?”

Nghe Trần Mạnh Kỳ đối với Đường Khúc Đình quan tâm, Tân Trách lại có nói không ra được vui vẻ, này thật sự rất mâu thuẫn, hẳn luôn là nghĩ hết biện pháp để tổn thương cô, cũng rất vui mừng người thân của hẳn có thể thương yêu cô, trong lòng của hẳn rất cuộc đang nghĩ gì?

Trở qua trở lại người, thời gian tại trong buồn bực khó nhin chăm rì rì trôi qua, rốt cuộc, Tân Trách chịu không được từ trên giường ngồi dậy, tối hôm nay cũng không biết là chuyện gì xảy ra, trong thân thể giống như là có một trận lửa đang thiêu đốt, nóng đến hẳn khó có thể ngủ, ánh mắt lại càng thỉnh thoảng phiêu hướng Đường Khúc Đình, nhìn trộm cô là hay không cùng hẳn một dạng không ngủ được.

Nói thật, nếu như không phải là mấy ngày nay hẳn thường có cái thói quen rình coi này, hẳn thật muốn hoài nghi bữa ăn tối hôm nay. Mẹ có phải hay không bỏ xuân dược vào trong cơm của hẳn, cho nên hẳn giờ phút này mới có thể nóng ran như thế, không muốn kiên trì nữa, nghĩ muốn phóng túng chính mình chiếm đoạt thân thể mềm mại xinh đẹp bên cạnh.

Kể từ đêm hôm đó gặp hẳn chỉ trích, Đường Khúc Đình luôn là núp ở một góc giường xa xa khác, kỳ quái là, cô càng kéo ra khoảng cách giữa bọn họ, hẳn càng không nén được mình đối cô khát vọng.

Hẳn có thể gạt được người khác, lại lừa gạt không được chính mình, thật ra thì ngay từ lần đầu tiên gặp, cô liền khơi lên dục vọng của hẳn, mặc dù sau đó hẳn phát hiện chính mình thành người bị hại của một âm mưu, còn là không che giấu được sự thật hẳn muốn yêu cô.

Vén chăn lên, Tân Trách nhẹ nhàng trượt xuống giường, đi tới ban công.

Gió lạnh thổi phất, dần dần tản đi lửa nóng gian nan trong cơ thể, nhìn bầu trời đêm xa xăm, Tân Trách mặc cho thời gian lặng lẽ trôi qua.

Tân Trách không ngủ được, Đường Khúc Đình lại làm sao ngủ được, tối nay là tốt đẹp như vậy, giống như đang nằm mơ một dạng, trên khuôn mặt của Tân Trách luôn là ý cười, không hề lại cách cô thật là xa, đây là lần đầu tiên hẳn làm cho cô cảm thấy bọn họ có thể trở thành bạn bè; mẹ của hẳn nhiệt tình, thú vị, thật lòng cưng chiều cô, thương cô, hoan nghênh cô trở thành một thành viên trong Tân gia; em gái Tân Ngọc Tiếp của hẳn mặc dù không ở nhà, là không thể về nhà dự bữa ăn đặc biệt tối nay mà đánh một cuộc điện thoại về nói lời xin lỗi cô; người giúp việc ở Tân gia còn lại là kêu thiếu phu nhân dài, thiếu phu nhân ngắn, mỗi người đều là như thế thân thiết, hòa thuận vui vẻ.

Hết thấy tốt đẹp, chẳng qua là, nếu như Tân Khải Xương có thể quên đi oán hận, vậy thì càng hoàn mỹ.

Chỉ là, suy nghĩ nhiều như vậy có ý nghĩa gì, thật tốt quý trọng hiện tại có vẻ quan trọng, loại cuộc sống này còn không biết có thể có được bao lâu?

Thật là khó chịu cả một đêm, Tân Trách không biết mình thế nào ngủ, chẳng qua là khi hẳn rốt cuộc từ trong giấc mộng tỉnh lại, hẳn không chút suy nghĩ, động tác thứ nhất chính là tìm kiếm Đường Khúc Đình bên cạnh.

Người bên cạnh hiển nhiên đã sớm rời giường, vị trí của cô thật chính tề, thật giống như không có ngủ trôi qua, hẳn có chút mất mác ngồi dậy, vò vò tóc rối loạn, đi xuống giường.

Đơn giản rửa mặt một chút, thay một bộ quần áo thoải mái, Tân Trách mở cửa phòng chuẩn bị xuống lầu, lại nghe đến một hồi tiếng cười chuông bạc bay vào bên tai.

Dời đi mục tiêu, hẳn tò mò đi về phía ban công.

Đường Khúc Dĩnh cùng Tân Ngọc Tiệp đang cao hứng bừng bừng giúp người làm vườn của Tân gia là Hà bá sửa sang lại vườn hoa, hai người phụ nữ làm ột thân đều là bùn, toàn thân bẩn thỉu, nhưng là họ cười đến thật vui vẻ, thật rục rỡ.

“Thiếu phu nhân, tiểu thư, các người chờ vội a, tôi tự mình tới lấy là tốt.” Nhìn đến bộ dáng lem luốc thâm của hai vị chủ nhân, Hà bá không nhịn được lo lắng hô.

“Hà bá, thả lỏng một chút, chúng ta bảo đảm sẽ đem hoa của bác trồng được xinh đẹp.” Khó có được hôm nay hăng hái lên cao như vậy, tại không có chơi đến mãn ý trước, Tân Ngọc Tiệp mới không chịu thu tay lại.

Đối với vị tiểu thư tùy hứng ham chơi này của Tân gia, Hà bá chỉ cầu cô ấy không cần làm phá hư, nào dám mong đợi cô ấy đem hoa trồng được thật đẹp.

“Tiểu thư, trồng hoa là công việc của tôi, cô không cần cướp chén cơm của tôi a.” Ông thật hối hận khi nhận lời để họ giúp một tay, nhưng là thấy ánh mắt tràn đầy mong đợi của thiếu phu nhân, cũng không biết làm sao, ông chính là không đành lòng cự tuyệt. Thật ra thì vừa bắt đầu còn chưa có thâm như vậy, vốn là chỉ có thiếu phu nhân một người, nhưng là trong chốc lát tiểu thư xuất hiện, cuối cùng hai người thế nhưng chơi thành một đoàn, khiến cho ông dở khóc dở cười.

Cảm thấy Hà bá quá làm lớn chuyện rồi, Tân Ngọc Tiệp ảo não bĩu bĩu môi, “Hà bá, bác không cần dễ giận như vậy nha, để cho chúng ta chơi một chút sẽ như thế nào?”

Thật là hao tổn tâm trí, có lý nói không thông! Hà bá không biết như thế nào cho phải nhìn Tân Ngọc Tiệp.

“Hà bá, như vậy tốt lắm, chúng ta đem vườn hoa bên này làm cho tốt, những thứ khác thì bác chính mình tới, có thể không?” Đường Khúc Dĩnh sẵn sóc giúp hai bên tìm ra một phương pháp trung hòa.

Mặc dù không là rất lý tưởng, nhưng cũng là nói được, Hà bá gật đầu một cái, “Thiếu phu nhân, theo ý cô đi.”

Than nhẹ một tiếng, Tân Ngọc Tiệp vừa ghen tỵ lại bội phục khen: “Chị dâu, cũng là chị được, một câu nói Hà bá liền thỏa hiệp!”

Đường Khúc Dĩnh chỉ là cười cười, không nói gì.

“Chị không biết đâu, Hà bá đối với em luôn là dượng.” Tân Ngọc Tiệp tiếp tục lại nói, “Nhưng mà điều này cũng không có biện pháp, con người của em chân tay vụng về, thường thường đem vườn hoa của bác ấy làm cho hoàn toàn thay đổi, hại tâm huyết của bác ấy kết quả trôi theo nước chảy, nếu như không phải là chị, bác ấy tuyệt không làm cho em đụng hoa của bác ấy đâu.”

“Em với anh trai em tuyệt không giống nhau.” Đường Khúc Dĩnh đột nhiên nói.

“Hai chúng ta dĩ nhiên không giống, em là nữ, anh ấy là nam a!” Tân Ngọc Tiệp nói được thiên kinh địa nghĩa.

Phì một tiếng, Đường Khúc Dĩnh vui vẻ bật cười, “Em thật là nghịch ngợm!”

Giống như là phát hiện chuyện lớn gì, ánh mắt Tân Ngọc Tiệp lom lom nhìn thẳng nhìn chăm chăm Đường Khúc Dĩnh.

Dùng mu bàn tay coi như sạch sẽ sờ sờ gò má, Đường Khúc Dĩnh không được tự nhiên hỏi: “Chị không đúng chỗ nào sao?”

“Chị dâu, có người hay không nói qua, chị cười lên thật là đẹp?”

Ngại ngần đỏ mặt, Đường Khúc Dĩnh e lệ mà nói: “Em chớ nói giỡn.”

“Em là nói thật!”

Lắc đầu một cái, Đường Khúc Dĩnh dịu dàng cười, không muốn cãi cọ cái gì.

“Không tin, chúng ta đi hỏi anh em.” Nói xong, cô mạnh mẽ lôi kéo Đường Khúc Dĩnh đứng lên, này vừa đứng lên, hai người đồng thời phát hiện Tân Trách đứng ở ban công lầu hai.

“Anh, chúng em đang muốn đi tìm anh.”

Nóng lòng kéo Tân Ngọc Tiệp, Đường Khúc Dĩnh nhỏ giọng nói: “Ngọc Tiệp, chị tin tưởng em, không cần hỏi.”

Nhiều mày, Tân Ngọc Tiệp giống như là cố ý đùa giai mà nói: “Chị dâu, giọng điệu của chị nghe còn giống như không thể nào tin được a!”

“Không phải đâu.”

“Vì lý do công bằng.” Tân Ngọc Tiệp như tên trộm cười nói, “Chúng ta hay là hỏi chồng chị tốt lắm.”

“Hỏi anh cái gì?” Đường Khúc Dĩnh còn không kịp đáp lại, từ cầu thang xuống Tân Trách đã sải bước đi tới.

“Anh, anh tới được vừa đúng lúc.” Xem nhẹ Đường Khúc Dĩnh đang len lén lôi kéo cô, Tân Ngọc Tiệp túm lấy Tân Trách nói, “Em hỏi anh một chuyện, anh phải nói thật lòng, lão bà của anh nở nụ cười có đẹp hay không?”

Nhìn Đường Khúc Dĩnh đã mắc cỡ đến nỗi không ngẩng đầu lên được, Tân Trách dè dặt không được khỏa kia —— ngay từ lúc nhìn thấy nụ cười của cô thì một nháy mắt kia tâm liền thần hồn điên đảo, nhẹ nhàng nói: “Này còn phải hỏi anh sao?”

“Anh, anh thật xấu a...!”

Không để ý tới Tân Ngọc Tiệp, Tân Trách đi tới trước mắt Đường Khúc Dĩnh, nhẹ lau đi bùn dính ở cằm cô, trong giọng nói có không tự giác cưng chiều, “Người lớn như vậy rồi còn như đứa trẻ, Hà bá sẽ bị các người hù chết.”

“Em chỉ là muốn giúp một tay.” Đột nhiên bị Tân Ngọc Tiệp từ phía sau đẩy, Đường Khúc Dĩnh cả người ngã vào trong ngực Tân Trách, đem quần áo sạch sẽ của hắn làm cho đều là bùn.

Cười rất hả hê, Tân Ngọc Tiệp hài lòng vỗ tay kêu lên: “Hai người hiện tại thật sự là một đôi tượng đất. Không đúng, không đúng, là một đôi bích nhân.”

Thường Tân Ngọc Tiệp một cái liếc mắt, Tân Trách hao tổn tâm trí mà nói: “Trẻ con!”

“Làm sao bây giờ, làm quần áo của anh dơ rồi?” Như đứa trẻ làm sai việc gì, Đường Khúc Dĩnh vội vàng hấp tấp nghĩ muốn đẩy hắn ra.

Không thềm để ý đem Đường Khúc Dĩnh ôm về trong lòng, Tân Trách bao dung nói: “Không sao cả, đổi lại một bộ là tốt rồi.”

Si ngốc nhìn hắn, Đường Khúc Dĩnh chỉ mong giờ khắc này liền là vĩnh hằng.

Hăng giọng, Tân Ngọc Tiệp nghịch ngợm nói: “Có người đang làm mộng xuân a!”

Mặt lại đỏ lên, Đường Khúc Dĩnh ngượng ngùng cúi đầu.

Trợn mắt nhìn Tân Ngọc Tiệp một cái, Tân Trách dịu dàng lôi kéo Đường Khúc Dĩnh đi vào trong nhà, “Rửa mặt, đổi bộ y phục sạch sẽ khác, anh đưa em đến vùng phụ cận kia đi một chút, xem một chút hoàn cảnh nơi này.”

“Anh, em cũng muốn đi.” Dem chuyện trồng hoa vút qua một bên, Tân Ngọc Tiệp quyết định dời đi mục tiêu làm cái đuôi bám theo.

“Muốn đi cùng, liền đem chính mình làm cho sạch sẽ, không theo kịp chúng ta, chúng ta cũng không chờ em.” Hắn nói vừa xong, Tân Ngọc Tiệp đã giành tại đằng trước bọn họ vọt vào phòng.

Thấy thế, Tân Trách cùng Đường Khúc Dĩnh ăn ý mỉm cười lên tiếng cười.

Ánh nắng ấm áp chiếu xuống cả vùng đất, khiến cả vùng đất được bao phủ bởi ánh sáng cùng ấm áp, đúng như cùng tâm tình của bọn họ giờ khắc này, bởi vì lấy vui vẻ, bóng ma không hề chiếm cứ trái tim nữa.

5. Chương 5

Bước đi nhẹ nhàng, Đường Khúc Dĩnh tâm tình vui vẻ hướng đường về nhà đi tới, rất lâu không có cái loại cảm giác thoải mái này, tan tằm về nhà không còn là một chuyện rất mệt mỏi, buổi tối cũng không làm người ta như thế gian nan nữa, mặc dù Tân Trách luôn là qua mười giờ mới về đến nhà, cũng cỏi không đi khoảng cách cao quý ưu nhã kia, nhưng là thái độ của hắn rõ ràng thay đổi, cô tựa hồ không còn là một người phụ nữ làm hắn cảm thù đến tận xương tủy, hắn đã không còn như dĩ vãng một dạng lạnh lùng không để ý tới cô.

Cô hi vọng ngày cứ như vậy thuận thuận lợi lợi qua đi, chẳng qua là.

Nghĩ tới, bước chân của Đường Khúc Dĩnh từ từ chậm lại, thật đã quên đi chuyện sinh con, quên đi cô đối với Tân Khải Xương cam kết, đáng tiếc cô làm không được.

“Khúc Dĩnh!” Một đạo kích động kêu gọi truyền vào trong tai cô, cắt đứt suy nghĩ của cô.

Ngước mắt nhìn lên, Đường Khúc Dĩnh kinh ngạc mở to hai mắt, “Triệu Hi?” Anh trai thanh mai trúc mã nhà bên cạnh với Đường Khúc Dĩnh.

“Anh chờ em thật lâu, làm sao em trễ như thế mới trở về?” Như người chồng đang ghen, giọng điệu của Chu Triệu Hi mang chỉ trích chất vấn.

“Gần đây công ty tương đối bận, luôn luôn tăng ca thêm 1~2 tiếng mới có thể tan việc.”

Lôi kéo cô đi tới một góc, anh ta tâm tình sục sôi nói: “Rất cuộc xảy ra ra chuyện gì, tại sao anh mới đi nước ngoài công tác hơn một tháng, trở lại em liền kết hôn rồi?”

Đường Khúc Dĩnh dịu dàng cười nói: “Tìm được một nửa kia của mình, sẽ nghĩ muốn bước vào lễ đường kết hôn, đây là chuyện rất tự nhiên.”

Anh ta không tin mà lắc đầu, “Điều này sao có thể, thời gian ngắn như vậy.”

“Tình cảm chính là chuyện kỳ quái như thế, có đôi khi tại ánh nhìn đầu tiên liền nhất định rồi.”

“Vậy anh đây? Chẳng lẽ em chưa bao giờ nghĩ tới anh sao?” Năm bả vai Đường Khúc Dĩnh, anh ta cảm giác bất bình nói: “Làm sao em có thể đối với anh nhẫn tâm như vậy, em biết anh yêu em, chưa từng có thay đổi qua!”

Cô dĩ nhiên biết, từ nhỏ, anh ta vẫn nói sau khi lớn lên muốn lấy cô làm lão bà, không thể phủ nhận, cô cũng không bài xích ý nghĩ này, cũng nhận định cô sau khi lớn lên sẽ gả cho anh ta, cho nên dù có rất nhiều con trai theo đuổi, cô đều nhất nhất cự tuyệt. Ai biết ba xảy ra tai nạn xe cộ sau, hết thấy thay đổi, mẹ Chu thể nhưng ngăn cản Triệu Hi gặp cô, Triệu Hi cũng bởi vì không muốn phản kháng mẹ, ngoài mặt đối với cô hờ hững, trên đường gặp phải tổng xem cô như người không quen biết, nhưng là bí mật lại len lén chạy đến tìm cô.

Mặc dù cô không thích loại biểu hiện hèn yếu này của Triệu Hi, nhưng là nghĩ đến anh ta một mảnh hiếu tâm, hơn nữa anh ta thề son sắt nói muốn thay đổi thái độ của mẹ anh ta, cô cũng liền thuận theo, dù sao cô còn là một sinh viên, kết hôn đối với cô mà nói là một chuyện rất xa xôi, chẳng qua là cũng không biết mẹ Chu từ chỗ nào biết được Triệu Hi cũng không có cùng cô đoạn tuyệt lui tới, chạy đến tìm cô, ở trước mặt cô rất rõ ràng nói cho cô biết, tuyệt không cho Triệu Hi cưới cô, cô lúc này mới quyết định, từ đó không cùng Triệu Hi có bất kỳ dây dưa gì.

Có lẽ là tính cách cam chịu, cũng có lẽ giữa bọn họ chưa từng có dây dưa gì nhiều, đối với chuyện giữa cô và Triệu Hi trong lúc đó cô xem thật sự thông suốt, chỉ là Triệu Hi cũng không nghĩ như vậy, anh ta cho là chỉ cần anh ta tiếp tục kiên trì, thời gian lâu sau, mẹ anh ta sẽ gật đầu.

Ở phương diện nào đấy, cách nghĩ của Triệu Hi cũng không có sai, chỉ là anh ta quá hèn nhát rồi, cũng không đủ dũng khí vì tình cảm của mình đấu tranh, cô tin tưởng bất kể bao lâu, trở ngại giữa bọn họ như cũ tồn tại, đàn ông giống như anh ta vậy, không phải tuýp đàn ông mà cô yêu.

Đẩy ra tay của Chu Triệu Hi, Đường Khúc Dĩnh dịu dàng nói: “Triệu Hi, em không phải đã nói qua cho anh, hai chúng ta là không thể nào sao?” Mẹ Chu có lẽ quá mức thực tế, nhưng là bởi vì mẹ Chu, cô chợt hiểu được tình cảm của mình.

“Chỉ cần em cho anh thời gian, liền có thể.”

Lắc đầu một cái, Đường Khúc Dĩnh chỉ có thể nói: “Bây giờ nói những thứ này cũng không có ý nghĩa.”

“Khúc Dĩnh, chỉ cần em rời đi người đàn ông kia, liền có ý nghĩa, anh hiểu biết rõ em không phải thương hấn, em nhất định là có nguyên nhân bất đắc dĩ gì mới gả cho hấn, người em yêu là anh có đúng hay không?”

“Triệu Hi, không cần nói ra lời nói ích kỷ, không chịu trách nhiệm như vậy!” Đường Khúc Dĩnh với giọng nói nặng nề nói, “Em đã tìm được bến đỗ của em, hi vọng anh cũng sớm một chút tìm được hạnh phúc của anh.”

“Chỉ có em mới là hạnh phúc của anh!” Chu Triệu Hi lo lắng gầm lên.

Khẽ thở dài, Đường Khúc Dĩnh thật sự không hy vọng nói chuyện phải quá nặng, chỉ là có một số việc cô không nói không được, “Không cần lại khẳng khẳng một mực, hôm nay liền tính em không có lập gia đình, hai chúng ta cũng đã sớm là hai đường thẳng song song, đời này không thể nào giao nhau được.”

“Cũng bởi vì mẹ anh, em liền buông tha anh?”

“Không, phải nói là bởi vì mẹ anh, em rút cuộc phát hiện chúng ta chưa từng yêu nhau qua.”

“Làm sao em có thể nói ra lời nói tàn nhẫn vậy chứ?” Chu Triệu Hi khó có thể tin mà lắc lắc đầu.

“Triệu Hi, em chỉ là muốn nói cho anh biết lời thật lòng, không nên đem chính mình hăm tị trong quá khứ, có một số việc một khi thay đổi, sẽ không có khả năng khôi phục bộ dáng ban đầu, anh hiểu không?”

“Anh không tin.” Lần nữa nắm bả vai của cô, Chu Triệu Hi kích động mà lắc lắc cô, “Em nhất định là đang gạt anh có đúng không?”

“Triệu Hi, anh tỉnh táo một chút.”

“Buông lão bà tôi ra!” Tân Trách không biết từ nơi nào chạy tới, hấn dùng lực ngăn Chu Triệu Hi, tràn đầy tham muốn chiếm hữu đem Đường Khúc Dĩnh kéo vào trong ngực của mình, cao ngạo nhìn Chu Triệu Hi.

Thấy Tân Trách toàn thân tản ra hơi thở quý tộc, tuần mỹ, bề ngoài cao quý kia khiến cho anh ta không ngẩng đầu lên được, Chu Triệu Hi chợt cảm thấy bị hất một chậu nước lạnh, nhất thời, ghen tị chiếm lấy lý trí của anh ta, anh ta tựa như nổi cơn điên kêu lên: “Cô ấy là lão bà của anh, nhưng là người cô ấy yêu là tôi!”

“Tôi không muốn nhìn thấy anh, anh cút mau!”

Đột nhiên vung tay đánh Tân Trách một quyền, Chu Triệu Hi hài lòng oán hận nói: “Đây là anh thiếu nợ tôi!”

“Không cho phép lại quấy rầy lão bà của tôi nữa, bằng không anh cả chính mình là chết thể nào cũng không biết.” Quảng xuống lời cảnh cáo lạnh lẽo, Tân Trách ôm lấy Đường Khúc Dĩnh đi vào Cao ốc.

Dùng khăn lông bọc khối đá, Đường Khúc Dĩnh cẩn thận từng li từng tí đắp lên gò má bị đánh sưng của Tân Trách, “Rất đau đi, anh kiên nhẫn một chút.”

“Chuyện nhỏ thôi.” Được Tân gia thu dưỡng sau, ba nói cho hấn biết người phải hiểu được tự vệ mình, cho nên làm cho hấn tiếp nhận một chuỗi huấn luyện thân thể, một vết thương nhỏ như vậy hấn căn bản không để ở trong mắt.

“Em. . . .” Nhìn Tân Trách bày ra vẻ mặt âm tình bất định, Đường Khúc Dĩnh do dự có nên hay không giải thích chuyện vừa nãy.

“Anh ta là ai?” Hần hận thấu loại tâm tình này, hần thể nhưng để ý cô yêu có phải hay không người đàn ông kia!

“Anh ta là. . . . Bọn em là thanh mai trúc mã.”

“Anh ta là người yêu của em?”

“Không phải, bọn em. . . . Bọn em chỉ là bạn bè mà thôi.” Chuyện đều đã qua, nói ra nó lại có ý nghĩa gì.

Cô nói dối, bọn họ không thể nào chỉ là bạn bè, chẳng lẽ. . . . Thật giống như người đàn ông kia nói, người Đường Khúc Dĩnh yêu là anh ta?

Vừa nghĩ tới Đường Khúc Dĩnh yêu là người đàn ông khác, không cách nào ức chế lửa giận liền tại đáy lòng vọt đốt lên, dần dần, Tân Trách nắm trong tay hết thấy lý trí, hần cố gắng duy trì hình tượng ưu nhã.

Đột nhiên cúi đầu xuống, Tân Trách cuồng liệt chiếm lấy miệng của cô, thô lỗ nôn nóng cạy ra môi cô, làm cho lưỡi hần đánh vào trong đó chiếm đoạt, giày xéo, cô là vợ của hần, hần muốn ở trên người của cô in hạ ấn ký của hần.

Như vậy thô bạo không có trôi qua ngọt ngào, nhưng là Đường Khúc Dĩnh lại cam tâm chịu đựng hần cướp lấy, cô làm không rõ ràng lắm chuyện là thế nào xảy ra, chỉ rất là tự nhiên vịn vào hần, mặc cho ngọn lửa khát vọng đốt đi lý trí của cô, chiếm lĩnh đầu óc của cô.

Nhanh chóng kéo lên nhiệt tình đuổi đi lửa giận, nóng bỏng thay thế trả thù, vội vàng mút cắn, cuồng liệt đòi hỏi, Tân Trách thật sâu nuốt lấy ngọt ngào của cô, tham cần ôn nhu của cô.

Đôi tay không an phận theo đường cong uyển chuyển của Đường Khúc Dĩnh đi xuống dao động, dừng ở nơi mảnh mai của cô, Tân Trách nhất cử ôm cô đến trên đùi, đem áo sơ mi từ trong quần kéo ra ngoài, bàn tay khẩn thiết chui vào bên trong, trực tiếp bắt lấy hai gò bồng đào của cô, cách áo lót viền ren, hấp dẫn khiêu khích.

Trong không khí ngưng tụ đợt sóng triều tình dục hết sức nóng bỏng, khát vọng ở trong người truy đuổi cấp thiết, kêu gọi càng sâu chiếm lĩnh.

Ôm Đường Khúc Dĩnh đặt ở trên ghế sa lon, Tân Trách vừa cởi ra nút cài áo sơ mi của cô, vừa kéo tới cổ trắng nõn ẩn xuống dấu hôn dày đặc, một tắc lại một tắc xuống phía dưới mút liếm, cho đến nụ hoa xinh đẹp, ở áo lót viền ren che giấu, chúng như ẩn như hiện càng chọc người suy nghĩ mơ màng, càng khiến người nghĩ muốn thưởng thức tư vị xinh đẹp của chúng.

Trượt vào bên trong áo sơ mi, Tân Trách cởi ra nút cài áo lót của cô, rồi kéo xuống áo lót bỏ một bên trên đất, dùng miệng chiếm cứ đôi gò bồng đào đã đứng thẳng của cô, nhiệt tình nuốt mút liếm trên chọc, bừa bãi gặm cắn, càn rỡ nuốt lấy hương vị của cặp đầy đà mềm mại kia, lưu lại dấu vết tham luyến của hần, in hạ ấn ký riêng của hần.

“Ách. Ừm.” Đè nén không được lửa nóng trong cơ thể, bắt lực khê rên rĩ.

Tham lam hôn tiếp trượt nhẹ đi xuống, Tân Trách cởi xuống váy của cô, cũng bỏ đi chương ngại cuối cùng của cô, để cho tay của hần phách lối làm càn thăm dò nơi tư mật ẩm ướt của cô.

“Không.” Ký ức đau lòng trong nháy mắt trở lại đầu, Đường Khúc Dĩnh không tự chủ ngọa nguậy thân thể, nghĩ muốn kháng cự hần cuồng nịnh xâm lấn, lại ngược lại làm cho hần càng thân mật, điên cuồng hơn đem vui sướng hưởng trong cơ thể cô kéo ra đâm vào.

“Em khát vọng anh, em muốn anh phải hay không?” Như là muốn trừng phạt ý niệm kháng cự của cô, Tân Trách lại càng gấp rút, càng phóng túng trên chọc, vỗ về chơi đùa.

“A. Phải.” Lửa dục khó nhịn mà đông đưa đầu, đôi tay của Đường Khúc Dĩnh nắm chặt bờ vai hần, thân thể không tự chủ được hướng cong lên.

“Phải cái gì?” Nhìn cô bởi vì hấn trêu chọc, hấp dẫn càng lộ vẻ kiêu diễm động lòng người, Tân Trách không chế không được nuốt ngụm nước miếng, trong cơ thể đói khát không ngừng hướng tới hấn vẫy gọi, trên trán mồ hôi hạt từng giọt một nhỏ xuống, nhưng là vì để cho người phụ nữ trước mắt chân chính nhận rõ ràng hấn, hấn chỉ tốt ẩn nhẫn lấy.

“Em khát vọng anh, em muốn anh. . . .” Bị dục vọng thật sâu nắm giữ, Đường Khúc Dĩnh không che giấu chút nào hô lên ý niệm trong cơ thể.

Tạm ngừng việc trêu đùa của hấn, Tân Trách nhanh chóng bỏ đi y phục của mình, từ trên nhìn xuống nhìn cô.

“Rõ ràng nói cho anh biết, anh là ai?” Hấn động thân lên trước, đem dục vọng của mình chống đỡ ở bên cạnh vực sâu tình yêu, chân chữ không tiến lên khiêu khích, tại muốn cùng muốn trong lúc đó tà ác quyến rũ, khiến Đường Khúc Dĩnh trông mong cầu xin chặt chẽ kết hợp, làm thế nào cũng không cách nào thỏa mãn.

Mở to hai mắt mờ mịt mà không hiểu, cô không hiểu Tân Trách tại sao hành hạ cô như vậy, nhưng cũng ôn thuận lên tiếng: “Tân Trách.”

“Cầu xin anh yêu em.”

“Cầu xin anh yêu em. . . .”

Đẩy lên phía trước, Tân Trách cuồng liệt vùi mình tiến vào thân thể Đường Khúc Dĩnh, khiến lẫn nhau hoàn mỹ kết hợp làm một thể, tiếp theo bắt đầu dong ruỗi mãnh liệt chạy nước rút, luật động, miệng lưỡi đồng thời ở hai gò bồng nhay cảm của cô dây dưa, cướp đoạt, một lần so một lần vội vàng, một lần so một lần xâm nhập, rốt cuộc đi lên đỉnh tình dục, ở co rút đạt đến cao triều.

Vốn là cô cho rằng ý nghĩa của đêm kích tình đó là một loại thay đổi, nhưng là rất rõ ràng, cô mười phần sai!

Khổ sở cười, Đường Khúc Dĩnh than khê, Tân Trách đã ba ngày không có về nhà, hấn lại trở lại với bộ dạng bọn họ ban đầu vừa kết hôn, loại cảm giác này thật là đả thương người.

Cô không biết trong lòng hấn đang suy nghĩ gì, cho cô một chút xú hi vọng sau, lại đem cô đẩy xuống vực sâu, để cho cô trong lúc đó đang vui vẻ rồi lại chấn động bồi hồi, hấn chẳng lẽ không biết giây giụa mãnh liệt như vậy rất khổ sở sao?

Nếu như hấn là cố ý khiến cho cô khổ sở, hấn làm được, ba ngày nay cô hàng đêm khó ngủ, cô không ngừng tại đoán, hấn đang nơi nào? Tại nơi của cô gái kêu “Hạnh nhi” đó sao? Hai người bọn họ thoát nhìn là như vậy xứng, nam cao quý ưu nhã, nữ xinh đẹp động lòng người. . . .

“Khúc Dĩnh! Khúc Dĩnh!”

Ngơ ngẩn lấy lại tinh thần, Đường Khúc Dĩnh thấy đồng nghiệp Viên Mỹ Tình ngồi ở bàn làm việc bên cạnh cô đang khoa trương vẫy vẫy tay ở trước mắt cô.

“Chị nói a, Đường đại mỹ nhân, lá gan của em thật đúng là lớn, giờ làm việc lại mộng ban ngày, em không sợ cái tên vất cổ chày ra nước kia thấy được, lại muốn dạy bảo người a!” Vất cổ chày ra nước trong miệng Viên Mỹ Tình là Phó phòng ở bộ phận nghiệp vụ của các cô, cũng là vị cấp trên trực tiếp của họ, bởi vì đối đãi với thuộc hạ cực kỳ nghiêm khắc lại hẹp hòi, cho nên giành được biệt hiệu “Vất cổ chày ra nước”.

Lấy lại tinh thần, Đường Khúc Dĩnh cười nói: “Chị không cần khẩn trương, Phó phòng hôm nay không có ở đây.”

“Hôm nay không có ở đây?”

“Buổi sáng đi họp chị nhất định không có chú ý nghe, Phó phòng hôm nay phải tiếp đãi một vị khách hàng nước ngoài, buổi sáng 9h30 anh ta liền rời đi công ty đi ra ngoài.”

“Trời ạ! Thế nào có chuyện tốt này sao?” Hai tay chấp lại trước ngực, Viên Mỹ Tình cảm thấy hạnh phúc nhắm mắt lại.

Buồn cười lắc đầu một cái, Đường Khúc Dĩnh đem lực chú ý quay lại trên công tác.

“Khúc Dĩnh, không cần làm, thật vất vả có thể xả hơi, uống một ngụm trà, làm chi liều sống liều chết giúp công ty bán mạng?” Tiễn tay cầm phần công văn che lại bằng báo cáo trên bàn Đường Khúc Dĩnh, Viên Mỹ Tình đầy lòng cảm phần nói tiếp: “Công ty rõ ràng có nhận hết nghiệp vụ, nhưng vẫn la hét kinh tế đình trệ, trả lương ít như vậy còn chưa tính, có người nghỉ việc cũng không bổ sung, khiến cho chúng ta một người làm việc của hai ba người, thế này mới quá đáng!”

“Mỹ Tình, đừng nói nữa... Phó phòng không có ở đây, quản lý còn đang trong phòng làm việc đấy.”

“Quản lý có gì đặc biệt hơn người, anh ta vừa đụng đến em thì mặt liền đỏ, tránh em cũng còn không kịp nữa là, em nghĩ anh ta sẽ nghe được chúng ta đang nói cái gì sao?” Viên Mỹ Tình xem thường hướng phòng làm việc của quản lý làm một cái mặt quỷ.

“Không cần giấu cợt người ta.”

“Vốn chính là bộ dáng như vậy mà!” Đột nhiên, Viên Mỹ Tình trợn to cặp mắt, thần bí hề hề nói: “Khúc Dĩnh anh ta có thể hay không đối với em có ý tứ nhỉ?”

“Chị suy nghĩ quá nhiều rồi.”

“Là em người này quá trì độn rồi, em thực tựa như tại Đàn Gảy Tai Trâu, có nghe mà không có hiểu, nhưng mà bây giờ nói những thứ này cũng không có ý tứ gì, em cũng đã kết hôn, cũng không thể đùa giỡn ca hát được nữa.” Nhíu mày một cái, Viên Mỹ Tình khốn hoặc nói tiếp: “Khúc Dĩnh, chị thật đúng là không hiểu nổi em, gả cho tên lão công có tiền như vậy, em làm chi còn cần công việc này?”

“Tay làm hàm nhai không tốt sao?” Cô vẫn không muốn công khai chuyện kết hôn, chính là sợ người ta hỏi lung tung này nọ, dù sao Tân Trách là một doanh nhân, mà cô là một tiểu nhân vật không có danh tiếng gì, cô bay lên làm Phượng Hoàng, tổng sẽ khiến người không nhận được tò mò về chuyện xưa giữa bọn họ, nhưng là nếu như không làm cho người ta biết cô đã kết hôn, một khi cô mang thai, cô liền càng khó giải thích, cho nên bất đắc dĩ, cô cũng chỉ có thể nói rồi.

Hừ một tiếng, Viên Mỹ Tình chua chát nói: “Nơi nào tốt? Mỗi ngày mệt mỏi đến mức giống như con chó, thỉnh thoảng còn phải lần lượt bị vất cổ chày ra nước mắng, loại cuộc sống này thế nào so được với ở nhà làm thiếu phụ nhân?”

“Chuyện không cần chỉ nhìn bề ngoài, mỗi người có mỗi kiểu phiền não, không có ở đây, không biết này vị.”

“Được rồi, coi như em nói có chút đạo lý, nhưng mà để cho chị lựa chọn mà nói, chị vẫn là tình nguyện chịu được làm thiếu phụ nhân phiền não.”

Cười cười, Đường Khúc Dĩnh không hề bày tỏ ý kiến nữa, mỗi người có mỗi lựa chọn, tốt hoặc không tốt mỗi người khác nhau.

Nặng nề thở dài, Viên Mỹ Tình hâm mộ nói: “Nếu như mà chị có thể cũng như em, gả ột lão công vừa có tiền lại có danh tiếng, người còn đáng đáp tuần mỹ như vậy, thật là tốt bao nhiêu!”

Những thứ điều kiện bên ngoài này đích xác rất hấp dẫn người, nhưng cô muốn cũng chỉ có tình yêu của Tân Trách. Yêu? Từ lúc nào bắt đầu, cô trở nên lòng tham như vậy, cô không chỉ cầu Tân Trách tiếp nhận cô, hơn nữa còn nghĩ giành được tình yêu của hắn? Có phải hay không bởi vì cô yêu hắn, cho nên cũng hi vọng mình có thể có được tình yêu của hắn?

Không, cô không thể yêu hắn, điều này sẽ làm cô bị thương sâu hơn, đây là một đoạn hôn nhân không có tương lai, cô tại sao có thể yêu hắn.

Coi như hết! Cô nghĩ muốn lừa gạt người nào, cô đã yêu hắn, bằng không cô sẽ không để ý hắn như vậy, sẽ không chạy theo nhất cử nhất động của hắn mà tại giữa vui vẻ cùng khổ sở.

“Đang suy nghĩ gì?” Nhìn cô, Viên Mỹ Tình cười đến mập mờ, “Nghĩ đến lão công a!”

Quay đầu, Đường Khúc Dĩnh ngại ngùng mặt đỏ lên, “Không có.”

“Nhớ hần thì liền là nhớ hần, làm chi không thành thật như vậy?” Lộ ra một kiêu nộ cười mơ mộng của thiếu nữ, Viên Mỹ Tình say mê nhắm mắt lại, “Nếu như chị mà là em, chị một ngày 24h cũng sẽ đem hần ôm ở trong lòng, riêng là nghĩ tới cái gương mặt kia, sẽ làm cho chị thần hồn điên đảo.”

“Nếu như chị hi vọng đúng giờ tan sở, giờ làm việc tốt nhất không cần thần hồn điên đảo.”

Ảo não mở to mắt, Viên Mỹ Tình đang chuẩn bị buột miệng chất vấn là ai đang ngứa da, lại đã thấy quản lý của các cô nghiêm mặt nhìn chằm chằm cô.

Quay lại với nụ cười ngây thơ, cô cố làm ra vẻ đáng yêu hỏi: “Quản lý, anh không phải là ở phòng làm việc sao?”

“Tôi không thể đi ra sao?”

“Có thể, có thể, anh cao hứng là tốt rồi.”

“Còn không đi làm việc!”

“Đúng, đúng, Dạ!” Liều mạng gật đầu, Viên Mỹ Tình vội vàng ngồi trở lại chỗ ngồi của mình, một bộ rất nghiêm túc viết báo cáo, nhưng là khóe mắt lại nhin không được len lén liếc quản lý của họ, như cô đoán, vị quản lý nghiêm túc kia của bọn họ vừa nhìn thấy Đường Khúc Dĩnh liền đỏ mặt, tiếp giống như đứa bé làm sai việc gì liền vội vàng hấp tấp chính là đi ra khỏi bộ phận nghiệp vụ.

Khổng chế không được bật cười, Viên Mỹ Tình nhìn có chút hả hê nói: “Khúc Dĩnh, em nhìn thấy được đi!”

Chỉ cười, Đường Khúc Dĩnh đem tâm tư quay lại trên công tác.

Hần đang trốn tránh cái gì? Nhìn Mãn Thiên Tinh Đẩu (cái này ta ko hiểu nên giữ nguyên bản nhá), Tân Trách không ngừng hỏi mình.

Khi hần từ đêm mây mưa hôm đó tỉnh táo lại, nhìn Đường Khúc Dĩnh bên cạnh, cô là như vậy khiến người động lòng, như vậy chọc người thương mến, hần chợt rất nghĩ muốn cả đời như vậy có được cô, ý niệm đó như thể mãnh liệt, hần sợ, chẳng lẽ hần đã hãm vào, yêu người phụ nữ dùng mưu toan cột chặt hần kia sao?

Hần không thích cái ý niệm này, không thể lý giải tại sao kháng cự lâu như vậy, cuối cùng phản lại giao trái tim cho cô bắt đi, hần nên oán hận cô mới đúng, hần muốn đem cảm giác lúc đầu tìm trở về, cho nên, hần chạy đến nơi đây của Blue, nỗ lực nghĩ muốn tìm về tâm tình ban đầu, nhưng là, thế nhưng hần lại không ngừng nhớ nhung cô, nghĩ tới về cô tự trách đến đáng thương, nghĩ tới bộ dáng then thùng của cô, nghĩ tới nụ cười lúm đồng tiền rực rỡ của cô, nghĩ tới cô nhiệt tình như lửa bao quanh hần. Nghĩ đi nghĩ lại, tim của hần càng lúc càng hồ đồ, càng lúc càng không biết làm sao.

Đây là không đúng, hần tại sao có thể để cho cô mê hoặc? Hần là người đàn ông như vậy hoàn mỹ, cao quý, hần luôn luôn đem phụ nữ giấu ở dưới lòng bàn chân, mà người phụ nữ giống như cô vậy, thiết kế cái bẫy buộc hần cưới cô, coi như cô chỉ là con cờ bị người sai khiến, cô cũng không xứng với hần, nhưng là.

Đáng chết! Ai tới nói cho hần biết, hần rốt cuộc uống lộn thuốc gì?

“Pur—ple, đi vào uống ly cà phê đi!” Tựa tại cạnh cửa, Mạnh Vĩ Giác lo lắng nhìn Tân Trách ngồi ở trên bậc thang, hần đã liên tục ba buổi tối đều giống như cái bộ dáng hiện tại này, ngây ngốc ngồi ở trên bậc thang ngắm những vì sao, mặc dù bầu trời mây đen giăng đầy, căn bản không xem đến được một ngôi sao, nhưng là thế nhưng hần lại có thể vừa nhìn chính là suốt đêm, tuyệt không chịu gió lạnh bên ngoài làm ảnh hưởng. Thật bội phục hần, bộ dáng như vậy hành hạ thân thể thế nhưng không có ngã bệnh, kia thật đúng là không đơn giản!

Muốn cự tuyệt, lại không muốn làm cho Mạnh Vĩ Giác có chuyện nói, Tân Trách lắc đầu, lấy lại tâm tình, đứng dậy đi theo Mạnh Vĩ Giác đi vào trong nhà.

Khi cà phê đậm đặc thơm ngon xuống tới cổ họng, xua đi cái lạnh lẽo, bình tĩnh suy nghĩ tất cả, Mạnh Vĩ Giác rốt cuộc không nhịn được nói: “Trở về đi thôi!”

“Liền anh cũng ở đây đuổi tôi?” Tân Trách mắt húng nhú mày.

“Anh muốn ở lại chỗ này cả đời, tôi cùng Ngũ Nghê cũng sẽ không phản đối.” Mạnh Vĩ Giác tính tình dễ chịu mà nói, “Nhưng là cái người này sao lại khổ như thế chứ? Trong lòng rõ ràng muốn cô ấy, lại muốn cưỡng bách chính mình không đi xem cô ấy, anh cho rằng bộ dáng như vậy có thể chứng minh cái gì sao?”

Tựa như cười nhạo hừ lạnh một tiếng, Tân Trách xem thường nói: “Anh thật buồn cười, tôi làm sao có thể muốn cô ấy?”

“Không nhớ cô ấy, thế nào tôi ngay cả tên cũng không nói, anh sẽ biết rõ tôi nói là người nào?” Mạnh Vĩ Giác ung dung phản kích nói lại.

Mặt xám mày tro trừng mắt nhìn anh, Tân Trách ảo não thu hồi hình tượng ngạo mạn, “Blue, anh càng lúc càng không đáng yêu rồi.”

“Cũng bao nhiêu tuổi rồi, còn không có dũng khí thừa nhận tình cảm của mình, anh không cảm thấy thật mất mặt sao?” Mạnh Vĩ Giác lơ đãng nói tiếp.

“Chuyện cười, tôi không thể nào thừa nhận cái gì?” Tân Trách tức giận mắt trợn trắng.

“Anh thích nói như thế nào thì ai cũng không xen vào, chỉ là gạt được người khác, lại không lừa được tim của mình.”

“Ngũ Nghê.” Chuyển sang Tân Ngũ Nghê đang bận bịu giúp bọn hắc pha cà phê, Tân Trách oán giận nói, “Em có phát hiện hay không chồng em càng lúc càng dài dòng?”

“Người sắp làm ba ba, khó tránh khỏi cảm râm một chút.” Tân Ngũ Nghê hạnh phúc nhìn Mạnh Vĩ Giác.

Đôi vợ chồng này thật đúng là ân ái cực kỳ! Tân Trách vô lực thở dài.

“Pur—ple, tôi cũng không nghĩ quản chuyện vợ chồng các người, tôi cũng không biết giữa anh và Đường Khúc Dĩnh xảy ra chuyện gì, chẳng qua tôi biết, trốn tránh là không giải quyết được vấn đề, anh đối với chính mình không phải là rất tự tin sao? Anh muốn làm thật không quan tâm, cần gì phải chạy đến nơi này?”

“Đó là bởi vì. Bởi vì tôi không chịu nổi cùng cô ấy sống chung một chỗ.” Tân Trách cật lực mà nói.

Nhún nhún vai, Mạnh Vĩ Giác bất đắc dĩ nói: “Anh đã nói vậy thì tôi cũng không còn biện pháp.”

“Pur—ple, có mấy lời em không biết có nên nói hay không?” Tân Ngũ Nghê mềm nhẹ dò hỏi.

Tân Trách gật đầu một cái, ý bảo cô có thể nói.

“Yêu có thể rất khổ sở, cũng có thể rất vui vẻ, trốn tránh là khổ sở, tiếp nhận là vui vẻ, thống khổ cùng vui vẻ ngay tại ý niệm của một người, đồng dạng, nếu như không có yêu, liền không có nếu gọi là trốn tránh hay tiếp nhận, anh nói phải hay không?”

Không, hắc không thương cô, hắc không thương cô, mặc dù không thể phủ nhận, cô hỉ nộ ái ố quả thật ảnh hưởng tâm tình của hắc, nhưng là hắc không thể nào yêu cô, tuyệt đối không thể nào.

Tựa hồ hiểu rõ Tân Trách giờ phút này giãy giụa, Mạnh Vĩ Giác thừa cơ khiêu khích nói: “Nếu như anh còn kiên trì mình đối với cô ấy không có cảm giác, vậy thì trở về, chứng minh ỉnh thấy, không cần hèn nhất một dạng trốn ở chỗ này như vậy.”

“Tôi mới không phải hèn nhất!”

“Rất tốt.” Mạnh Vĩ Giác thoả mãn mà gật gật đầu.

Mặc dù có chút cảm giác bị lừa gạt, chỉ là Tân Trách lại không thể không thừa nhận Mạnh Vĩ Giác vừa nói cũng không sai, thật muốn chứng minh mình đối với cô không quan tâm, trở về đi đối mặt với Đường Khúc Dĩnh.

“Trở về thì trở về, có cái gì lớn lao đâu!” Hắc nhất định sẽ hướng chính mình chứng minh hắc cũng không có yêu cô!

Rốt cuộc có thể thở phào một cái, Mạnh Vĩ Giác cùng Tân Ngũ Nghê mừng rỡ nhìn nhau cười một tiếng.

6. Chương 6

Lo lắng thoáng chốc ngồi, rồi thoáng chốc lại đứng dậy tới tới lui lui đảo quanh, Tân Trách vừa nhìn đồng hồ treo trên tường, vừa nói thầm, “Đã trễ thế này, người chạy đi nơi nào chứ?”

Thật châm chọc, hẳn rồi cuộc trở lại, người phụ nữ đó chọc lòng hân phiến nhưng không thấy bóng dáng, khiến cho hân thật vất vả chuẩn bị tốt tâm tình liên toàn bộ đều tan rã, hiện tại trừ lo lắng, khẩn trương, hân không biết mình còn có thể nghĩ cái gì?

Vò vò tóc, Tân Trách phiền não thở dài, người phụ nữ đáng chết này, cô chính là có bản lĩnh làm cho hân bình tĩnh không được, cô rồi cuộc chạy đi nơi nào? Cô có thể hay không chạy đi gặp cái tên thanh mai trúc mã đó? Tên khốn kiếp kia, nếu dám đụng đến một sợi lông măng của lão bà hân, chỉ đợi cùng Diêm La Vương trình diện đi thôi!

Ghe tởm! Hân thật sự hận thấu loại cảm giác suy nghĩ lung tung này, đây là ông trời đang trừng phạt hân sao? Kết hôn tới nay, hân không phải cố ý lạnh nhạt cô, thì chính là trốn tránh cô, ngồi ở trong nhà chờ người vẫn luôn là cô, hiện tại, hân cũng ném đến khổ sở khi phải chờ đợi, loại tư vị này thật là đáng chết cực kỳ khó chịu!

Trời ạ! Chờ đợi thêm nữa hân sẽ điên mất thôi! Đi tới quầy rượu, Tân Trách quyết định rót ỳnh ly rượu, vừa lúc đó, cửa chính mở ra, Đường Khúc Dĩnh mệt mỏi đi vào nhà.

Vừa nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp gầy gò của cô, ngực Tân Trách không khỏi dâng lên một cổ đau xót, chỉ là vài ngày không gặp, cô thể nào trở nên tiêu tụy như vậy?

Cảm giác được trong nhà có người, Đường Khúc Dĩnh nghĩ thần vừa nhìn, đúng là bóng dáng mà cô sớm sớm chiều chiều khắc trong tâm tưởng.

“Thế nào trễ như thế mới trở về?” Lời vừa thốt lên xong, Tân Trách liền hối hận, đối mặt với cô, hân tổng sẽ không nhìn được cảm thấy tức giận, giận chính mình không cách nào xem nhẹ cô, giận chính mình cố gắng đang lẫn trốn, lại như cũ tìm không thấy lối ra khỏi cái lưới hấp dẫn này của cô.

Ở trong mắt người khác, hân là người hay tự kỷ tự luyện chính mình, hân cũng đúng là như thế, từ hân hiểu chuyện tới nay, người phụ nữ có thể được hân tán thưởng, một bàn tay cũng còn đếm không đến, phụ nữ thương hân phía sau tiếp trước tre già măng mọc, càng làm gia tăng sự kiêu ngạo vốn có của hân, chỉ là người nào sẽ biết, hân này một người đàn ông thập phần hoàn mỹ lại sẽ bị hãm hại kết hôn, càng bị thâm hơn chính là, người phụ nữ này còn đem lý trí của hân câu đi, đây không phải là thực buồn cười sao? Thật không biết người phụ nữ này là thế nào chui vào trái tim của hân!”

“Thật xin lỗi, công ty gần đây nghiệp vụ tương đối bận rộn, mỗi ngày đều phải lưu lại tới làm thêm giờ.”

Lại tới nữa, cô luôn là bộ dạng điềm đạm đáng yêu kia, ủy khuất của cô làm cho hân cảm thấy mình như tên đao phủ, như Bạo Quân! Đề nén xuống về kích động liền muốn tiến lên trước đem Đường Khúc Dĩnh kéo vào trong ngực, Tân Trách đi trở về sofa ngồi xuống.

“Dem công việc từ chức đi.” Mặc dù hân không muốn thừa nhận, nhưng hân không lừa được mình, hân thật sự không nỡ để cô khổ cực như thế, nếu như hôm nay đổi lại là người phụ nữ khác, đã sớm từ chức ở nhà làm thiếu phu nhân rồi, thế nhưng cô lại đem mình biến thành bộ dạng đức hạnh này! Chẳng lẽ cô cho là hân sẽ không nuôi được cô sao? Có lẽ kết hôn cũng không phải là từ hân tình nguyện, nhưng là nếu đã thành vợ chồng, chiếu cố cô chính là trách nhiệm của hân.

“Dem công việc từ chức?”

“Tôi còn nuôi nấng em, em nói cho tôi biết, em một tháng cần bao nhiêu tiền? Mười vạn đủ chưa?”

Lắc đầu một cái, Đường Khúc Dĩnh áy náy trả lời: “Em không thể nghỉ việc.”

“Có ý tứ gì?” Hai tay đem tiền dâng lên rồi, cô lại tình nguyện chính mình tự đi kiếm cái loại tiền khổ cực đó, chẳng lẽ công ty có người nào đó khiến cho cô dứt bỏ không được sao?

“Em. . . . Công ty hiện tại nhân sự ít, em một khi từ chức, những đồng nghiệp khác liền càng mệt mỏi.”

“Là cái dạng này sao?”

“Cũng là bởi vì có người nghỉ việc, công ty không muốn tìm người bổ sung vào, em hiện tại mới có thể ngày ngày làm thêm giờ, nếu như mà em vì mình hại những đồng nghiệp khác gia tăng lượng công việc, trong lòng em cảm thấy rất không thoải mái.”

Nếu như cô nói là sự thật, cô chính là người phụ nữ ngốc nhất trên đời, nhưng hấn cố tình đối với người phụ nữ ngốc này.

“Thôi, em thích làm người tốt coi như người tốt, chỉ là bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ quay trở về ăn bữa tối, tôi không hy vọng trên bàn ăn chỉ có một mình tôi, nếu em để cho tôi phải chờ em một lần, thì em liền từ chức.”

Mặc dù Tân Trách vẫn là bộ dáng vẻ cao cao tại thượng kia, nhưng là Đường Khúc Dĩnh lại có một loại cảm giác, thật ra thì hấn là đang quan tâm cô, có lẽ hấn không hề giống biểu hiện bề ngoài của hấn như vậy chán ghét cô, chỉ là thói quen tư thái cao quý, hấn cũng không giỏi về biểu đạt chính mình.

Bất kể dụng ý của hấn như thế nào, nghĩ đến hấn về sau mỗi ngày sẽ trở về ăn bữa tối. Cô là thật vui vẻ rồi!

Thấy Đường Khúc Dĩnh lộ ra nụ cười, Tân Trách cảm thấy trong lòng mình giống như là bị nhìn xuyên một dạng, giọng điệu không khỏi nổi giận, “Lời của tôi em nghe rõ ràng chưa?”

“Nghe rõ ràng.” Không chịu cơn giận của hấn ảnh hưởng, cô vui vẻ gật đầu.

Trời ạ! Hấn giống như là sắm vai người vợ luôn cãi nhai, mà cô mới đúng là người chồng không thích nói chuyện!

Nghĩ dời đi loại tình cảnh buồn cười này, Tân Trách đột nhiên nói: “Cuối tuần này tôi cùng em về nhà mẹ đẻ một chuyến.”

Giống như Tân Trách nói là một chủng ngôn ngữ nào đó cô không biết, Đường Khúc Dĩnh giật mình.

“Em không phải là hy vọng tôi có thể cùng em về nhà một chuyến sao?”

“Này. Thật có thể không?” Lập tức có thật nhiều như vậy cao hứng, Đường Khúc Dĩnh thật sợ là từ chính mình nhất thời ảo tưởng.

“Tôi không phải đã nói cho em cuối tuần này rồi sao?” Cô sẽ nghi ngờ hấn thay đổi là chuyện rất bình thường, nhưng là phản ứng của cô cũng nên vui mừng một chút chứ, đây coi là cái gì?

“Cám ơn.”

“Cám ơn tôi cái gì, tôi cũng chỉ là làm chuyện tôi nên làm.”

Đây là ý gì? Có phải là hấn đã thật lòng tiếp nhận cô hay không?

“Em còn đứng ở đó làm chi?”

Ngây ngốc cười một tiếng, cô trút đi vẻ mệt mỏi, thần thái phấn khởi mà nói: “Em đi tắm đây.”

Đường Khúc Dĩnh vừa đi vào phòng ngủ, Tân Trách cũng không tự giác mà cười, vốn là trở lại là muốn chứng minh chính mình là một chút cũng không bị ảnh hưởng bởi cô, không nghĩ tới lại ngược lại hưởng mình thừa nhận, cô đã trở thành một phần không thể thiếu trong sinh mệnh của hấn, mở ra trái tim của mình đi đối mặt cô mới là chuyện hấn nên làm.

Này có lẽ chính là lý do hấn vẫn trốn tránh cô, bởi vì nhìn cô, rất dễ dàng sẽ làm cho hấn bị lạc, cho dù hấn vẫn không rõ ràng lắm âm mưu lúc đầu, cô đến tột cùng sắm vai cái nhân vật gì, cũng không cách nào xác

nhận cô đối với hấn ủy khuất cầu toàn là phát ra từ nội tâm, hay vẫn lại là vì phối hợp vai diễn của cô, thế nhưng cô đã làm động tới tim của hấn, nắm trong tay hỉ nộ ái ố đang có của hấn.

Thật vất vả có một chút vui vẻ, Đường Khúc Dĩnh quyết định đem hiệp nghị giữa cô và Tân Khải Xương tạm thời ném ra sau ốt, không thềm nghĩ tới chuyện sinh con nữa, chỉ là hưởng thụ mỗi một ngày cùng Tân Trách ở chung một chỗ, cho đến ngày này, Trần Mạnh Kỳ đánh một cuộc điện thoại kêu cô cùng Tân Trách về nhà.

“Khúc Dĩnh, con phải ăn nhiều một chút, nhìn con xem, lần trước thật vất vả đem con bồi bổ một phen, một hồi không có trở lại, lại gầy rồi!” Liều mạng giúp Đường Khúc Dĩnh gấp thức ăn, Trần Mạnh Kỳ đau lòng nhìn gương mặt gầy gò của cô.

“Mẹ, con tự mình tới là tốt rồi.”

“Pur—ple, con là thể nào chăm sóc lão bà đây? Lão bà người ta là càng nuôi càng mập, con là càng nuôi càng gầy!” Trần Mạnh Kỳ không nhịn được chuyển sang đối Tân Trách trách cứ.

“Mẹ, đừng trách Tân Trách, đây không phải là lỗi của anh ấy, là con sức ăn yếu, chính là ăn không được nhiều lắm.”

“Con không cần thay nó nói chuyện, tiểu tử này mẹ cũng sẽ không biết hay sao? Nó tám phần chỉ lo quan tâm công việc của nó, bỏ con ở một bên.”

Tân Trách vô tội cười khổ nói: “Mẹ, người không cần xử oan con, con chính là mỗi ngày về nhà bồi Khúc Dĩnh ăn cơm.”

“Vậy sao?” Trần Mạnh Kỳ một bộ không tin liếc xéo hấn.

“Mẹ, đây là thật.” Đường Khúc Dĩnh gạt đầu nói, Tân Trách là gior hai tay lên, tỏ vẻ tuyệt vô hư ngôn (tuyệt không dám nói dối).

“Coi như con còn là có chút lương tâm!” Dừng một chút, Trần Mạnh Kỳ chột thở dài.

Nhẹ nhàng than thở, nhất định không có chuyện gì tốt, chỉ là thân là người con trai, lại không thể không quan, hấn chỉ tốt mở miệng hỏi: “Mẹ, người làm sao vậy?”

“Cả căn nhà lớn như vậy chỉ có ta và ba con, còn Giang bá, Giang mục, Hà bá, Archie, tiểu Linh bảy người, cảm giác rất vắng lạnh, hơn nữa công ty vàng bạc đá quý của ba con bận rộn như vậy, thường không ở nhà, một mình ta thật nhàm chán.” Trần Mạnh Kỳ với vẻ mặt tịch mịch nói.

“Ngọc Tiệp đâu?”

“Nha đầu kia ban ngày phải đi làm, buổi tối vội vàng cùng lão công tương lai ước hẹn, chúng ta muốn cùng nó nói cái gì, dùng tờ giấy viết lại cũng còn tương đối mau, nó có hay không ở nơi này, căn bản một chút sự khác biệt cũng không có!” Tính kể cười cười, Trần Mạnh Kỳ lại nói tiếp: “Pur—ple, ta xem các con liền chuyển về ở tốt lắm.”

“Mẹ, con cùng Khúc Dĩnh phải đi làm, ở nơi này thật sự không có thuận tiện.”

Liếc Tân Trách một cái, Trần Mạnh Kỳ lầm bầm nói: “Con trước kia còn không đều là trong nhà, mỗi ngày từ nơi này lái xe đi công ty đi làm, chỉ là thỉnh thoảng bận đến nửa đêm canh ba, mới gần đây ở tại khu nhà đó.” Tiểu tử này làm như bà mất trí nhớ vậy, cái gì cũng đều không nhớ rồi sao?

“Mẹ, đó là bởi vì công ty là của con, kẹt xe đến trễ không sao cả, nhưng là Khúc Dĩnh bất đồng, cô ấy chỉ là nhân viên làm công ăn lương, đi làm còn phải quẹt thẻ điểm danh.”

Không lời phản bác, Trần Mạnh Kỳ không thể làm gì khác hơn là quẹo một cái, đem mục tiêu chuyển sang Đường Khúc Dĩnh, “Khúc Dĩnh, ta xem con dứt khoát đem công việc từ chức tốt lắm.”

“Này. . . .” Mặt lộ vẻ khó xử nhìn Tân Trách một cái, Đường Khúc Dĩnh không biết trả lời như thế nào mới phải.

“Mẹ, Khúc Dĩnh liền thích làm việc người bảo cô ấy từ chức, cô ấy chịu không nổi đâu.”

“Có cái gì chịu không nổi, tập làm quen là được rồi.”

“Mẹ, công việc hiện tại của Khúc Dĩnh thật tốt, nói từ chức, cô ấy thế nào chịu? Như thế này tốt lắm, chúng con về sau ngày nghỉ Chủ nhật tận lực nhiều trở lại bởi người, về phần bàn lại, sẽ chờ Khúc Dĩnh mang thai về sau chúng ta xem lại tình huống rồi quyết định.” Nói xong, điện thoại trong túi Tân Trách vang lên, hẳn mượn cơ nghe điện thoại, khiến cái đề tài này chấm dứt.

Chỉ là Trần Mạnh Kỳ cũng không nguyện ý dễ dàng bỏ qua như vậy, động não, bà bắt đầu đang nghĩ nên như thế nào thuyết phục con trai.

Chỉ là Tân Trách lại kết thúc cuộc điện thoại nói: “Ba, mẹ, công ty tạm thời có chút việc, con phải đi qua một chuyến, Khúc Dĩnh liền ở lại chỗ này bởi các người, chậm một chút con lại trở lại đón cô ấy.” Không để cho Trần Mạnh Kỳ có cơ hội cầu nhàu, hẳn lôi kéo Đường Khúc Dĩnh đi tới bên ngoài phòng ăn, ” Hội trường triển lãm thời trang có chút vấn đề cần phối hợp, không có biện pháp dẫn em cùng đi, em liền ở lại chỗ này chờ tôi nhé.”

“Em hiểu biết rõ, anh yên tâm làm việc của anh đi .” Đè lại nội tâm bất an, Đường Khúc Dĩnh dịu dàng cười đáp lại.

Nhẹ nhàng ở trên gương mặt cô hôn một cái, Tân Trách thật sâu nhìn cô một cái, rồi mới xoay người rời đi.

Cho đến bóng dáng của hắn hoàn toàn từ tầm mắt biến mất, Đường Khúc Dĩnh mới chậm rãi bước đi thông thả trở về phòng ăn, tại ánh mắt vui mừng hân hoan của Trần Mạnh Kỳ cùng cao thâm khó lường của Tân Khải Xương, không được tự nhiên ngồi xuống.

“A Kỳ, bà đi kêu Tiểu Linh nấu ly trà, chúng ta một phen muốn ở thư phòng xử lý sổ sách.” Tân Khải Xương thân mật vỗ vỗ tay Trần Mạnh Kỳ.

Không nghi ngờ gì, Trần Mạnh Kỳ đứng lên, cố làm ra vẻ nhún nhường khom người, ” Dạ, lão gia.”

Bị Trần Mạnh Kỳ nghịch ngợm làm cho tức cười, Tân Khải Xương hao tổn tâm trí lắc đầu một cái, đáy mắt lại có thật sâu cương chiều, chỉ là ngay khi bà ra khỏi phòng ăn, ánh mắt của ông lập tức chuyển thành lạnh lùng, bức bách Đường Khúc Dĩnh đi, “Cơm nước xong đi ra bên ngoài đình nghỉ mát chờ tôi.”

Còn không kịp chuẩn bị tâm lý thật tốt, liền nhận được Tân Khải Xương chỉ thị, Đường Khúc Dĩnh một lòng thẳng tắp trầm xuống, nên tới tổng sẽ tới.

“Chúng ta nói trắng ra, ” đi vào đình nghỉ mát, Tân Khải Xương trực tiếp liền sắc nhọn lên án, “Cô cho rằng kéo dài không có thai, mà có thể tiếp tục làm thiếu phụ nhân Tân gia, không cần cùng Pur—ple ly hôn sao?”

Đường Khúc Dĩnh vội vàng lắc đầu, “Con không có ý này.”

“Hả?” Tân Khải Xương châm chọc nhếch lên nụ cười lạnh, “Vậy là cô cho rằng trước hết làm cho Pur—ple yêu cô, lại đến mang thai sinh con, đến lúc đó có Pur—ple làm núi dựa cho cô, cô mà có thể an ổn ở lại Tân gia sao?”

“Không, không phải vậy.”

“Tôi cho cô biết, cô sớm từ bỏ cái ý niệm này đi! Con trai của tôi tuyệt sẽ không yêu cô, cô thiết kế nó để cưới cô, cô ở trong mắt của nó cũng chỉ là một người phụ nữ âm hiểm giảo hoạt, đời này không cần vọng tưởng nó sẽ yêu thương coi trọng cô.”

Cô chưa bao giờ nghĩ đến, thì ra là thái độ an bài từ vừa bắt đầu cũng đã có dụng ý, ông ấy muốn Tân Trách nhận định cô là người đàn bà xấu xa, tốt ngăn chặn Tân Trách có thể yêu cô.

“Ba. Bác Tân, cháu không có nghĩ qua Tân Trách sẽ yêu thương coi trọng cháu, cũng không dám nghĩ như vậy, xin người tin tưởng, cháu sẽ tuân thủ ước định của chúng ta, vì Tân gia lưu lại một đứa bé, rồi rời đi Tân Trách.”

“Cô tốt nhất nói được là làm được, nếu không đừng trách tôi sử xuất thủ đoạn hạ lưu, khiến Pur—ple ly hôn với cô.”

Toàn thân lạnh run một cái, Đường Khúc Dĩnh bất an nhìn Tân Khải Xương

“Tôi lại cho cô một thời gian một tháng, đến thời điểm tôi nhất định phải nghe được tin tức cô mang thai, được rồi, cô có thể đi vào!”

Cô đơn đi ra khỏi bậc thềm đình nghỉ mát, Đường Khúc Dĩnh giống như là nghĩ đến cái gì, dừng bước quay người lại, “Bác Tân, hi vọng cháu rời khỏi Tân Tránh về sau, bác có thể từ oán hận quá khứ đi ra.”

“Hãy bớt nói nhảm đi, chuyện của tôi còn chưa tới phiên cô để ý tới, cô cút!”

Nhìn Tân Khải Xương một cái, Đường Khúc Dĩnh xoay người rời đi đình nghỉ mát.

Đốt một điếu thuốc, Tân Khải Xương phiền não hút thuốc.

“Tôi không thể tin được đây là sự thật.” Thanh âm thất vọng của Trần Mạnh Kỳ sâu kín từ trong bóng tối vang lên.

Thuốc lá từ khe hở rớt xuống, Tân Khải Xương hoảng hốt xoay người, chột dạ nhìn bà, “A Kỳ, làm sao bà lại ở chỗ này?”

“Lại nói rất khéo, Khúc Dĩnh nói muốn đến vườn hoa đi dạo một chút, tôi nghĩ một người đợi tại phòng khách cũng rất nhàm chán, có lẽ có thể giúp ông xem chút sổ sách, kết quả lại nhìn thấy ông từ cửa sau đi ra ngoài, tôi một đường tò mò đi theo ra ngoài, không nghĩ tới lại phát hiện, thì ra là thiết kế con trai của mình, hơn nữa còn khiến một cô gái vô tội chịu tiếng xấu thay cho người khác!” Trần Mạnh Kỳ càng nói càng khổ sở, càng nghĩ càng tức giận.

“A Kỳ, tôi.”

“Thật ra thì tôi sớm đã cảm thấy không được bình thường, làm sao ông có thể để cho con trai của mình cưới con gái của tình nhân cũ của ông?”

“Bà. Làm sao bà biết Cố Viện Thu?”

“Chính ông có lẽ không biết, thời điểm chúng ta lần đầu tiên gặp nhau, ông bởi vì say đến bết nhè, đem toàn bộ chuyện tình đều cùng tôi nói, lúc ấy ông còn đem tấm hình đặt ở trong bóp da cho tôi xem, ngày đó tôi tới Đường gia cầu hôn, liếc mắt liền nhìn ra tới Cố Viện Thu chính là cô gái trong hình.”

“Làm sao bà chưa bao giờ hỏi tôi?” Ông và A Kỳ quen biết là kết quả với một cuộc tai nạn xe nhỏ, xe của bà đụng vào xe của ông hơn nữa bởi vì ông đang thất tình mà say rượu, ngay đêm đó, ông coi bà như Cố Viện Thu mà mạnh mẽ đoạt lấy, đợi đến tất cả tỉnh táo lại, mới biết chính mình chuốc họa rồi.

A Kỳ là một kim chi ngọc diệp, ông đem bà làm bản, lý nên là lấy bà làm vợ, nhưng là bà lại kiên trì không lấy ông, vì vậy, ông triển khai một hồi hành động theo đuổi vợ, tốn thật lâu thời gian mới khiến cho bà gật đầu, sau đó ông vẫn hỏi bà tại sao muốn kéo dài lâu như vậy mới gả cho ông, bà luôn là cười cười là không nói một câu, hiện tại ông rất cuộc biết, bà là đang đợi ông quên đi Cố Viện Thu.

“Đó là quá khứ của ông, tôi chưa bao giờ cảm thấy nó rất quan trọng, nhưng là tôi không nghĩ tới, trong lòng của ông vẫn còn sống ở trong oán hận đã qua đó.”

“A Kỳ, chuyện thực ra không phải vậy.” Ông nghĩ muốn giải thích, rồi lại không cách nào vì hành động của mình làm ra công đạo hợp lý.

Lắc đầu một cái, Trần Mạnh Kỳ đau lòng nói: “Ông biết không? Phát hiện người mà chồng mình yêu lại là tàn khốc thế này, trong lòng tôi có nhiều khổ sở!”

Không phản bác được, Tân Khải Xương vô cùng không thôi nhìn bà, ông biết mình tổn thương lòng bà.

“Chính ông thật tốt suy nghĩ một chút, cũng bởi vì ông oán hận, trút lên hạnh phúc của con trai, trong tâm an sao?”

Do dự một chút, Tân Khải Xương kiên quyết nói: “Pur—ple nhất định thật vui mừng có thể lấy lại tự do.”

“VẬY sao?”

Tân Khải Xương không nói một câu, ông một tay bày ra cái bẫy này, lòng tin mười phần nhận định kịch tình đều nghe theo kế hoạch của ông đi, nhưng là đi tới nước này, quả thật có rất nhiều việc là ông không có cách nào không chế.

“Ông tự nói với lương tâm mình như vậy, nhưng mà tôi lại tin tưởng ông cùng tôi một dạng thấy rất rõ ràng, hai người bọn họ là thật tâm yêu nhau, không có ai có thể chia rẽ được.”

“Không!” Đè xuống nội tâm do dự, Tân Khải Xương kiên trì nói.

“Khải Xương, hãy công bằng một chút, Khúc Dĩnh con bé là vô tội, ông và Cố Viện Thu trong lúc đó đi qua, ông có thể tìm Cố Viện Thu là được, tại sao muốn Khúc Dĩnh tới phụ trách trả nợ?”

Phiền não vò vò tóc, Tân Khải Xương tức giận nói: “Đủ rồi, chuyện này không cần bà quản!”

“Tôi sẽ không nhúng tay quản chuyện này, nhưng là nếu như ông kiên trì làm như vậy, ông sẽ phải hối hận!” Nặng nề lại mở miệng, Trần Mạnh Kỳ lặng lẽ thối lui khỏi đình nghị mát.

Không, ông sẽ không hối hận, tuyệt không hối hận.

Hết Chương 6

7. Chương 7

Mất nhìn cảnh vật ngoài xe, tâm lại phiêu hướng nào không biết, mặc dù đã rời đi Tân gia, Đường Khúc Dĩnh vẫn là không có biện pháp bình tĩnh lại, cô cái gì cũng không cách nào suy nghĩ, đầu lại nhét được tràn đầy, lời nói của Tân Khải Xương giống như quỷ mị thật chặt đi theo cô, không ngừng tại trong đầu tái diễn, khiến cho cô một giây đồng hồ cũng không thoát khỏi được.

“Em đang nghĩ cái gì, nghĩ đến ngê ngốc như vậy?” Tân Trách đột nhiên dựa vào hướng Đường Khúc Dĩnh, nghiêng đầu nhìn cô.

Sợ hết hồn, Đường Khúc Dĩnh chợt dạ nói: “Không có, không có a!”

Tân Trách không tin nhú mày, “Cái người này dọc đường đi tâm sự nặng nề, em còn dám nói không có?” Từ hấn trở về đón cô, hấn liền phát hiện cô không đúng lắm, giống như đang suy nghĩ chuyện gì, không yên lòng.

“Em. Em chỉ là đang suy nghĩ một ít chuyện về công việc.”

“Có phải hay không tôi vừa rời đi sau, mẹ ở tại bên tai em cầu nài, bảo em đem công việc từ chức rồi dọn về nhà ở?” Cô không nói thật, hấn chỉ tốt đùa chơi trò chơi đoán chữ, nếu trước lúc hấn vừa đi ra ngoài vẫn tốt, điểm mấu chốt dĩ nhiên ở lúc hấn không có ở đây trong khoảng thời gian này.

“Không có đâu, mẹ không có nói với em chuyện này nữa.”

“Cái này thật kỳ quái, không phải chuyện này, vậy còn có chuyện gì làm cho em phiền lòng?” Tân Trách nhú mày, “Chẳng lẽ trong nhà có người khi dễ em?”

“Anh không cần càng nói càng thái quá, trong nhà có người nào sẽ khi dễ em, thật sự là chuyện về công việc.”

“Cái này cũng không phải là, cái đó cũng không phải là, tôi thấy, tôi nên dứt khoát đi về hỏi ba mẹ còn có vẻ tiện hơn.” Nói xong, Tân Trách lui về chỗ ghế lái của mình, chuẩn bị đem lái xe trở lại.

Nhất thời nóng lòng, Đường Khúc Dĩnh vội vàng nhảy qua ôm lấy hấn, “Anh không cần náo loạn, bọn họ hiện tại có thể đều đã trên giường ngủ, anh lúc này gấp đem bọn họ ầm ỉ, bọn họ còn tưởng rằng xảy ra chuyện lớn gì !”

Khiến Đường Khúc Dĩnh dạng chân trên đùi của hắn, Tân Trách bình tĩnh hỏi: “Nguyện ý nói?”

“Em không phải đã nói sao?” Ôm cổ của hắn, Đường Khúc Dĩnh hôn nhẹ lên môi hắn.

“Không cần dời đi lực chú ý của tôi.” Ngoài miệng không muốn thỏa hiệp, đôi tay cũng không an phận từ vạt áo của cô trượt đi vào, dọc theo bắp đùi, mơn trớn vòng eo, bao lại hai gò bồng của cô, khiêu khích đôi mềm mại, rất nhanh, đốt lên khát vọng mãnh liệt, Tân Trách đem lấy áo lót của cô đẩy lên, thẳng sờ nụ hoa mềm mại của cô, kích cuồng vuốt ve, dây dưa vô về chơi đùa, khiến chúng tại dưới sự thương yêu của hắn, càng thêm kiên định mà nhạy cảm.

Rốt cuộc là ai đang dời đi lực chú ý của ai, Đường Khúc Dĩnh đã làm không rõ ràng lắm rồi, theo đó càng lúc càng mê loạn cuốn vào tình triều, cô không tự chủ khẽ rên rỉ, “Uhm.”

“Muốn tôi yêu em sao?” Giọng nói trầm thấp mà khàn khàn để lộ ra đói khát trong cơ thể, đôi tay Tân Trách đi xuống trượt nhẹ, kéo xuống lá chắn nơi riêng tư của cô, chọn hướng nơi nhu mật ẩm ướt, càn rỡ đùa bỡn, thật sâu thăm dò.

“Ách.” Không kháng cự được này khinh cuồng trêu chọc, Đường Khúc Dĩnh bắt lực gật đầu.

“Nói cho tôi biết em đang phiền não cái gì, tôi liền yêu em.” Cố ý phá hủy lý trí của cô, Tân Trách lớn lối càng khiêu khích dục niệm của cô, đem vui thích mang vào trong cơ thể cô, rồi lại không hoàn toàn thỏa mãn cô.

“Em.” Đôi tay dò vào mái tóc ngắn của hắn, cô với đôi mắt mơ mơ màng màng lưu luyến si mê nói: “Em yêu anh.”

Cũng chỉ là ba chữ, Tân Trách cố gắng lại trôi theo nước chảy, hắn không được đến cái đáp án hắn muốn, ngược lại làm ình rơi vào vực sâu cuồng phong bạo vũ.

Chiếm lấy cái miệng nhỏ nhắn của Đường Khúc Dĩnh, Tân Trách cuồng nhiệt cướp đoạt, cắn nuốt, tư vị ngọt ngào của cô làm người ta mất hồn, cô nhiệt tình đáp lại khiến người điên cuồng, ở trong không gian thu hẹp này, tham hoan tình dục càng lộ vẻ mê người. Kéo quần dài của mình xuống, hắn cầm lấy tay của cô, để cho cô cảm nhận dục vọng của mình đang chờ mong giải phóng.

Buông ra nụ hôn mau khiến người hít thở không thông, Tân Trách thở gấp gấp nhìn Đường Khúc Dĩnh bởi vì kích tình mãnh liệt mà gương mặt đỏ hồng, ngay sau đó, hắn đột nhiên gạt đi trời buộc cuối cùng trên người mình, đẩy lên phía trước, đem lấy chính mình chặt chẽ vùi vào thân thể của cô, ngừng một chút, sau đó đem một đợt tiếp nối một đợt khoái cảm hướng trong cơ thể cô kéo ra đưa vào, dẫn dắt cô chìm nổi ở bể dục rục rờ mị hoặc.

Hồi lâu, khi hai người dần dần từ dục vọng rung động bình tĩnh lại, Đường Khúc Dĩnh lúc này mới nhớ tới một chuyện rất nghiêm trọng, “Trời ạ! Nơi này là.” Có tật giật mình nhìn ngoài cửa xe, cô bất ngờ phát hiện bọn họ không phải tại trên con đường nào đấy, cũng không tại nơi bãi đậu xe của bọn họ, mà là bên bờ biển.

“Làm sao anh sẽ.” Cô với vẻ mặt vui mừng quay sang Tân Trách.

“Anh nghĩ, có lẽ em sẽ thích đến bờ biển hóng gió một chút, có muốn hay không đi xuống đi dạo một chút?”

Dùng sức gật đầu, Đường Khúc Dĩnh cao hứng bồng bồng mở cửa xe xông ra ngoài.

“Chờ một chút, ” Mang theo áo khoác đuổi theo xuống xe, Tân Trách đem áo khoác choàng ở trên người cô, “Nơi này rất lạnh, không mặc ấm áp một chút, rất dễ dàng cảm lạnh.” Trải qua mấy ngày nay chung đụng, hắn phát hiện mình càng lúc càng nghĩ muốn cưỡng hiếp cô, cũng càng lúc càng có thói quen quan tâm cô.

Có lẽ là muốn thoát khỏi đoạn trí nhớ hắn trước đây bị bắt cóc kia, cũng có lẽ là bởi vì đã từng trải qua nhân tính khó coi khiến cho hắn tiềm thức nghĩ muốn bảo vệ chính mình, hắn cố ý che giấu đi cảm xúc nội tâm, dùng cao quý, ưu nhã vốn có để vô trang bề ngoài, hơn nữa sinh ra đã có một dung mạo tuấn mỹ, càng bởi vậy tạo nên hắn tự luyện, làm cho hắn không hiểu được như thế nào săn sóc người khác.

Khi hắn không hề phòng bị, cô đi vào sinh mệnh của hắn, cô dùng hồn nhiên, kiên nhẫn, dễ thỏa mãn, một chút một xuyên qua lớp phòng vệ của hắn, đi vào thế giới nội tâm của hắn, cũng làm cho hắn đối với cô

nhiều hơn một phần chưa từng có trôi qua đau lòng cùng thương tiếc, hẳn biết, hẳn sẽ thủ hộ cô cả đời.

Ôm lấy cánh tay Tân Trách, Đường Khúc Dĩnh đón gió hít sâu một hơi, thỏa mãn nói: “Em thật thích loại cảm giác mệnh môn vô bờ này, phiền não lập tức không hề thấy”

“Em rốt cuộc thừa nhận mình có phần phiền não đi!” Tân Trách cười hả hê nói, cũng là bởi vì thấy cô mặt ủ mày chau, hẳn mới sẽ đem xe chuyển hướng ra bờ biển.

“Em. Thật ra thì cũng không có gì, chỉ là nghe được mẹ anh bảo chúng ta dọn về đi, làm cho em nghĩ đến ba mẹ em, bọn họ chỉ có một đứa con gái là em đây, nhưng là em không có biện pháp ở bên người chăm sóc bọn họ, trong lòng rất khổ sở.”

Tin là thật, Tân Trách buông lỏng cười nói: “Này còn không đơn giản, chỉ cần làm cho bọn họ dời đến tòa nhà lớn của chúng ta, em là có thể ở gần chăm sóc bọn họ a!”

“Này. Nơi đó phòng ốc quá mắc, coi như đem phòng ốc nhà em bây giờ bán đi, cũng chỉ đủ gánh một phần hai giá phòng.”

“Cái này giao cho anh, cũng chỉ là một căn nhà trọ, anh còn mua được.”

Giống như là bị vứt một cái tát, Đường Khúc Dĩnh khổ sở quay đầu, không nói một câu.

“Thế nào?”

“Em không thể tiếp nhận tiền bạc của anh.”

“Làm sao em nói như vậy, hai chúng ta là vợ chồng đấy.” Tân Trách không hiểu mà nhăn đầu lông mày.

Áy náy nhìn hắn, Đường Khúc Dĩnh uể uải chuyển mà nói: “Ba em tự ái rất cao, coi như anh là con rể của ông, ông cũng sẽ không tiếp nhận ý tốt của anh.” Quan trọng hơn là, chúng ta không biết còn có thể làm vợ chồng bao lâu, Đường Khúc Dĩnh ở trong lòng yên lặng bổ sung một câu.

“Nếu như chỉ là như vậy, chúng ta sẽ khiến cho ba cho là anh cho ông ấy mượn trước, ba về sau từ từ trả anh.”

Giằng co chẳng được, cô đành phải nhượng bộ nói: “Em đi cùng ba em nói một chút coi tốt lắm.” Run cầm cập một chút, Đường Khúc Dĩnh thừa cơ dời đi lực chú ý của Tân Trách, “Lạnh quá, chúng ta về đi.”

“Cũng tốt, khuya lắm rồi, là nên về nghỉ ngơi.”

“Khúc Dĩnh, em cũng quá lãng phí đi, một hộp cơm tiện lợi ăn không được tới một phần năm?” Nhìn chăm chăm Đường Khúc Dĩnh cơ hồ không có đụng tới hộp cơm, Viên Mỹ Tình không ung hộ lắc đầu.

“Em cũng không phải cố ý, chị biết em sức ăn luôn là không lớn, ăn quá nhiều dạ dày không thoải mái.”

“Nhưng là em ít nhất cũng sẽ đem món ăn ăn sạch sẽ a!”

Nghe Viên Mỹ Tình vừa nói như thế, Đường Khúc Dĩnh đột nhiên ý thức được mình gần đây trở nên đặc biệt kén ăn, mỗi lần vừa mở ra hộp cơm, cơ hồ không tìm được một dạng món ăn hợp khẩu vị của cô.

“Không trách được sắc mặt em tái nhợt như vậy, không có ăn cái gì, thế nào có thể lực.” Giống như là nghĩ đến cái gì, Viên Mỹ Tình hét lớn: “Khúc Dĩnh, em sẽ không phải là mang thai đi!”

Mang thai? Cô thế nào không nghĩ tới? Thời gian này cô bởi vì phiền lòng, vẫn không có lưu ý kỳ sinh lý của mình, hoàn toàn không nghĩ tới mình có thể mang thai.

“Em nhất định là mang thai!” Càng nhìn, Viên Mỹ Tình càng xác định, “Chị thấy, em dứt khoát xin nghỉ đi bệnh viện kiểm tra một phen tốt lắm.”

Chuyện liên quan đến mang thai, Đường Khúc Dĩnh lập tức gạt đầu một cái, thu thập vài thứ đồ, xin nghỉ đi bệnh viện.

Chỉ là vừa rời đi công ty, chân cô đi không tới năm phút đồng hồ, toàn thân đã mềm nhũn không một chút hơi sức, trước mắt còn bắt chợt hiện lên bóng đen.

Tựa người vào cột đá trên đường, Đường Khúc Dĩnh nhắm mắt lại sơ qua nghĩ ngợi, nghĩ muốn làm dịu đi cổ hoa mắt chóng mặt này.

“Đường Khúc Dĩnh!” Vừa lúc đó, một đạo thanh âm vui vẻ khác thường truyền vào tai cô lúc cô mê man mất đi ý thức.

Mở ra hai mắt, nhìn người đang chạy tới chỗ mình, Đường Khúc Dĩnh nhìn chăm chú nhìn lên, thế nhưng người đó chính là “Tình địch” Lôi Hạnh Nhi mà trong lòng cô vẫn luôn tránh không muốn gặp lại.

“Đường Khúc Dĩnh, làm sao chị cũng ở nơi đây. . . .” Chậm nửa nhịp phát hiện Đường Khúc Dĩnh khác thường, Lôi Hạnh Nhi vội vàng vịn cô; “Ôi trời ơi!!! Sắc mặt của chị thế nào tái nhợt như vậy?”

Mặc dù là “Tình địch”, nhưng là hiện tại cô cần được cứu giúp, Đường Khúc Dĩnh thẳng thắn nói tới, “Thật xin lỗi, tôi giống như mau té xỉu, rất không thoải mái.”

“Chị đừng té xỉu, tôi hiện tại liền đưa chị về nhà.” Chỉ là lời nói vừa mới nói xong, Đường Khúc Dĩnh cả người đã co quắp vào trong ngực cô.

Nhìn chằm chằm Đường Khúc Dĩnh đã mất đi tri giác, Lôi Hạnh Nhi nhất thời tay chân luống cuống, chỉ là cũng không thể vẫn ngơ ngác đứng như vậy, họ cũng không phải là pho tượng. Đầu đưa xoay vòng vòng, cô tiện tay kéo một người đi đường, thỉnh cầu giúp một tay gọi tắc xi, đem Đường Khúc Dĩnh đưa đến bệnh viện của Mạnh Vĩ Giác.

Một đường chạy như bay tới bệnh viện của Mạnh Vĩ Giác, Tân Trách mạnh mẽ xông tới chạy về phía phòng làm việc của Mạnh Vĩ Giác.

Cái này Hạnh Nhi cũng không nói lời nào rõ ràng một chút, bỏ lại một câu ——“Đường Khúc Dĩnh ở chỗ Vĩ ca, anh mau chạy tới đây.” Liền đem điện thoại cúp, thật bất hẩn cho gấp muốn chết!

“Blue. . . .”

“Hư!” Nhìn chằm chằm Tân Trách tựa như lửa thiêu mông đít vọt vào phòng làm việc, Lôi Hạnh Nhi thần khí ra lệnh: “Anh muốn đem bệnh nhân âm ỉ a, nói nhỏ thôi!”

Lười phải cùng Lôi Hạnh Nhi nói nhảm, Tân Trách trực tiếp đi về phía Mạnh Vĩ Giác, nhưng là cũng ngoan ngoãn đè thấp giọng, “Blue, Khúc Dĩnh đâu? Cô ấy thế nào?”

“Cô ấy ở bên trong phòng nghỉ ngơi. . . .” Mắt thấy Tân Trách còn chưa có nghe xong lời nói, liền muốn xông vào bên trong, Mạnh Vĩ Giác liền vội vàng kéo hắt, “Anh trước đừng nóng vội, cô ấy không chạy thoát được đâu, nghe tôi nói hết lời.”

“Cô ấy là làm sao vậy?” Thấy Mạnh Vĩ Giác với vẻ mặt nghiêm túc, Tân Trách hoảng hốt lên.

“Kỳ thật cũng không có gì, chỉ là ở trên đường té bất tỉnh mà thôi.” Lôi Hạnh Nhi cố ý nói chính người.

Lời này của cô ấy không thể nghi ngờ chính là lửa cháy đổ thêm dầu, Tân Trách càng thêm nóng nảy bất an, “Cái gì té xỉu? Đây là chuyện gì xảy ra, Lôi Hạnh Nhi, em nói rõ ràng một chút?”

“Hạnh Nhi, không cần gây sự.” Mạnh Vĩ Giác không tán thành lắc đầu một cái.

“Vốn là thật, em lại không có nói càn, hoàn hảo cô ấy đụng phải em. . . .” Thấy Mạnh Vĩ Giác hướng cô mà phóng đến xem thường, Lôi Hạnh Nhi không cam lòng cau cái mũi, tức giận hướng đầu Tân Trách gõ một cái, giọng mang nhạo báng giáo huấn: “Anh đáng vẻ khấn trương như vậy làm cái gì, chỉ là chuyện có tiểu bảo bảo, cũng không phải là chuyện có cái gì đáng ngại!”

Tâm tình lập tức đạt được phóng thích, Tân Trách hưng phấn bắt được tay Lôi Hạnh Nhi, la ầm lên: “Em nói cái gì, Khúc Dĩnh mang thai?”

“Tân ca, anh khổng chế một chút có được hay không, anh đem cánh tay của em bắt đến thật đau a!” Dùng sức kéo tay trở về khỏi Tân Trách, Lôi Hạnh Nhi oa oa kêu to xoa cánh tay bị khi dễ.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi!”

“Anh trai em nghe được chị dâu em mang thai, cũng không có khoa trương như anh!” Thật là đáng thương cho cánh tay trắng non mềm của cô.

Ngốc ngốc cười, Tân Trách nhin không được đuổi theo Mạnh Vĩ Giác hỏi: “Bảo bảo được mấy tháng rồi hả?”

“Hơn một tháng.” Về mặt Mạnh Vĩ Giác chuyển thành nghiêm túc, “Purple, Đường Khúc Dĩnh thiếu dinh dưỡng nghiêm trọng, hơn nữa cô ấy quá nhiều mệt mỏi, tôi lo lắng nếu anh không chăm sóc cô ấy thật tốt, thai nhi trong bụng cô ấy có thể không giữ được.”

Trong lòng tựa như bị nhéo, Tân Trách khó chịu đến cơ hồ nói không ra lời, “Anh nói là.”

“Cô ấy tốt nhất không cần làm việc, thật tốt ở nhà an thai.”

Cũng kìm nén không được nữa, Tân Trách vội vàng hướng phía bên trong phòng nghỉ ngơi vội vào.

Nằm ở trên giường khuôn mặt Đường Khúc Dĩnh không có chút máu, cô tái nhợt tiêu tụy đến khiến người run sợ trong lòng.

Đi về phía cái ghế bên cạnh giường ngồi xuống, Tân Trách đau lòng khẽ chạm vào cặp mắt đang nhắm chặt lại của cô, cô là như thế gầy yếu, làm cho hắn thật sợ hãi một cái nháy mắt, cô sẽ biến mất không thấy gì nữa.

Cầm lấy tay Đường Khúc Dĩnh, đặt nó trên bờ môi, Tân Trách đưa tới gần mặt, dùng gương mặt nhẹ nhàng qua lại vuốt ve, cho tới bây giờ, hắn thế nào còn có thể hoài nghi tình cảm của mình, hắn yêu cô, hắn không muốn mất đi cô!

Từ từ mở mắt, đập vào tầm mắt chính là cặp mắt chuyên chú chăm chú nhìn kia của Tân Trách, Đường Khúc Dĩnh hạnh phúc cười, “Làm sao anh chạy trở về rồi hả ?” Cô còn tưởng rằng Lôi Hạnh Nhi đưa cô về nhà.

“Anh nghe đến em ở bệnh viện, hù dọa đều đã hù chết rồi!”

“Em đang ở bệnh viện?”

“Hạnh Nhi đưa em đến nơi này của Blue.”

“Đúng rồi, Hạnh Nhi đâu?”

“Hello, em ở chỗ này.” Lôi Hạnh Nhi cười khanh khách đem đầu từ cạnh cửa dò xét nhìn vào, cô rất muốn đi vào, chỉ là Vĩ ca nói không thể quấy rầy vợ chồng bọn họ, nhưng bây giờ là bọn họ chính mình kêu cô, này cũng không thể coi là quấy rầy a!

Tên tiểu quỷ này cùng cái nha đầu kia nhà hắn một dạng, chuyên thích làm kỳ đà cản mũi người ta! Tân Trách mất hứng trợn mắt nhìn Lôi Hạnh Nhi một cái, hi vọng cô có thể thức thời một chút.

Thấy Lôi Hạnh Nhi, Đường Khúc Dĩnh giãy giụa muốn ngồi đứng dậy.

“Khúc Dĩnh, em nằm xuống, có chuyện gì nói cho anh biết, không cần ngồi dậy.” Muốn đem Đường Khúc Dĩnh đè lại xuống giường, lại không cưỡng được cô kiên trì, Tân Trách không thể làm gì khác hơn là giúp cô ngồi dậy.

“Tiểu thư Hạnh nhi.”

“Ôi trời ơi!!!” Lôi Hạnh Nhi dùng sức vỗ trán một cái, thuận nước đẩy thuyền đi vào, “Chị hắn không thật kêu em ‘ tiểu thư ’ Hạnh nhi đi!”

Đường Khúc Dĩnh không biết như thế nào cho phải, Tân Trách liền mở miệng nói: “Kêu cô ấy tiểu quỷ là được rồi.”

“Tân ca, anh nói đây là chuyện hoang đường gì, là em cứ lão bà của anh, anh không có cảm kích em, còn kéo chân sau em, anh có hay không lương tâm a!” Lôi Hạnh Nhi cắn răng nghiêng lợi oa oa kêu to.

“Em vốn chính là tiểu quỷ.” Nha đầu càng tức, hắn càng cao hứng, ai bảo cô chạy vào tham gia náo nhiệt.

“Anh. Em muốn cùng Vân Sâm nói, nói anh khi dễ vị hôn thê của anh ấy, khiến anh ấy sửa chữa anh!”

“Nói em là tiểu quỷ còn không thừa nhận, động một chút là muốn cùng Vân Sâm tố cáo, em đi nói a!”

“Chị có thể kêu em Hạnh Nhi sao?” Nhìn thấy Tân Trách cùng Lôi Hạnh Nhi hỏa bạo người tới ta đi, Đường Khúc Dĩnh nhin không được chen vào nói, lúc này tâm tình khúc mắc của cô đối với Lôi Hạnh Nhi cũng được giải khai.

Đảo qua mới vừa tức giận, Lôi Hạnh Nhi cười đến thật vui vẻ, “Dĩ nhiên có thể.”

“Cám ơn em.”

“Không cần khách khí với em, em rất vui mừng có thể giúp được vội vàng, thuận tiện đem có chút không cần thiết, thậm chí rõ ràng là bị người khác cố ý vạ vạ hiểu lầm.” Lôi Hạnh Nhi nghịch ngợm hướng Đường Khúc Dĩnh mở trừng hai mắt.

Đường Khúc Dĩnh hiểu ý tứ của Lôi Hạnh Nhi, Tân Trách cũng lòng dạ biết rõ, hai người tâm linh tương thông nhìn nhau một cái, chuyện đã qua sẽ để cho nó theo gió bay đi.

Liếc Lôi Hạnh Nhi một cái, Tân Trách hắng giọng, ám hiệu nha đầu người nên đi rồi, chớ đứng ở trong chỗ này chướng mắt.

Nên nói tất cả đều đã nói, hơn nữa chính mắt thấy Tân Trách khó gặp hốt hoảng luống cuống, Lôi Hạnh Nhi cũng mãn ý rồi.

“Khúc Dĩnh, em còn có chuyện, đi trước, hẹn gặp lại.” Như một làn khói, Lôi Hạnh Nhi rời đi vô thanh vô thức.

Ngồi vào bên cạnh Đường Khúc Dĩnh, Tân Trách cao hứng bưng bưng tuyên bố: “Em phải làm mẹ rồi.”

Chứng thật mình mang thai, Đường Khúc Dĩnh tâm tình càng trầm trọng, nếu như vừa bắt đầu cô liền mang thai, cô sẽ làm thành là một loại giải thoát, nhưng là bây giờ, cô thể nhưng thương hấn, hấn cũng thật lòng thành ý tiếp nhận cô, cô dùng như thế nào vui sướng nghênh đón cái sinh mệnh nhỏ bé này tới?

“Sao vậy, em không vui mừng sao?”

“Không phải, em rất vui mừng, chỉ là. em thật khẩn trương, sợ mình không có biện pháp làm một người mẹ tốt.” Vuốt bụng, Đường Khúc Dĩnh không cách nào nói ra mâu thuẫn trong lòng, cô thật vui mừng có đứa bé của hấn, nhưng là đứa bé đến ý vị bọn họ có thể có được thời gian càng lúc càng ngắn, đếm thời gian, mặc cho số mạng trên cột người, loại cảm giác này là cỡ nào tuyệt vọng.

“Không cần khẩn trương, anh đối với em có lòng tin, em bây giờ quan trọng nhất là đem công việc từ chức, thật tốt ở nhà dưỡng thân thể, đem con bình an sinh ra tới.”

“Nghỉ việc? Tại sao?”

“Blue nói, em bây giờ tình trạng thân thể không thích hợp làm việc.” Tân Trách tận khả năng hàm súc mà nói.

Tình huống của mình chính mình đương nhiên hiểu, Đường Khúc Dĩnh thuận theo gật đầu một cái, dù sao cô cũng không có lựa chọn khác, đây là cô và Tân Khải Xương đã ước định tốt.

Mọi người càng xem cô như một bảo vật, tâm tình Đường Khúc Dĩnh liền càng nặng nề, cô lại càng khổ sở, chỉ có thể ở trong đầu không ngừng chất chứa, cho nên cho dù uống rất nhiều thuốc bổ, cô cũng không có vì vậy trở nên nở nang.

“Khúc Dĩnh, nên uống chút canh gà rồi.” Bưng tới một nồi gà hầm, Trần Mạnh Kỳ nhẹ nhàng đặt ở trên bàn trang điểm.

“Mẹ, người đừng bận rộn, con ăn không vô nhiều đồ như vậy.” Từ chức về nhà nghỉ ngơi trong khoảng thời gian này, nhất khiến Đường Khúc Dĩnh cảm động quá mức là Trần Mạnh Kỳ, mỗi sáng sớm từ biệt thự trên

núi Dương Minh chạy xe xuống bồi cô, mà còn nán lại liền là một ngày, đôi cô che chở tuyệt không thua gì Tân Trách.

“Là vì chính con, vì bảo bảo, uống thêm chút nữa đi!” Giúp Đường Khúc Dĩnh mức thêm một bát canh gà nữa, Trần Mạnh Kỳ thận trọng bưng cho cô.

Không đành lòng cự tuyệt Trần Mạnh Kỳ, Đường Khúc Dĩnh thuận theo uống một bát.

“Mẹ, người không cần mỗi ngày tới nơi này, ba ở nhà một mình nhất định rất tịch mịch.”

“Không cần phải để ý đến ông ấy, ông ấy nói không chừng đang vui mừng có thể ở nhà một mình yên lặng thanh tĩnh.” Nói đến Tân Khải Xương, Trần Mạnh Kỳ đầy một bụng hỏa còn chưa có tan biến hết, từ khi biết nhau đến bây giờ, hai người bọn họ vẫn là lần đầu tiên gây gổ, bọn họ không phải là không có ý kiến không hợp, chỉ là chắc chắn sẽ có một bên hạ thấp tư thái, mà người kia bình thường là ông ấy, thế nhưng lần này, ông ấy giống như là ăn đòn cân sắt, bày ra một bộ bà không mở miệng trước, ông ấy cũng sẽ không mở miệng rất mạnh mẽ, tốt, ông ấy thích đùa bỡn, bà liền theo đến cùng, ai sợ ai!

“Mẹ người có phải hay không cùng ba nào không vui?”

“Ta độ lượng lớn như vậy, làm sao có thể cùng ông ấy nào không vui? Thật muốn có cái gì, cũng nhất định là ông ấy đang cấu kỉnh, ta mới sẽ không làm loại chuyện nhảm chán này.”

“Mẹ, các người nếu như thực không có nào cái gì không vui, người cũng sẽ không ngày ngày chạy tới nơi này, đem ba một người để ở nhà.”

“Ông ấy không phải một người, trong nhà có nhiều người giúp việc cùng với ông ấy a!”

“Nhưng là không phải người một dạng a!”

Ảo não lại đau lòng nhìn Đường Khúc Dĩnh, Trần Mạnh Kỳ nhất thời nổi cáu nói: “Ông ấy như vậy mà con còn giúp ông ấy nói chuyện?” Lời vừa ra khỏi miệng, bà lập tức giật mình đến chính mình lỗ lòi, vội vàng phát phát tay, nói sang chuyện khác, “Không nói ông ấy, cái người đó không có gì đáng nói, ta thật lo lắng chính là con, thế nào bồi bổ lại gầy như vậy, ta thật sợ sợ đứa bé không đầy đủ dinh dưỡng.”

“Khúc Dĩnh, anh đã trở về.” Trần Mạnh Kỳ nói vừa xong, Tân Trách vừa đúng mang theo túi lớn túi nhỏ gì đó vọt vào, “Em xem anh mang theo thứ gì trở lại. Mẹ, người vẫn còn ở nơi này a!”

“Không được sao?”

“Mẹ, người mỗi ngày chạy tới nơi này, ba sẽ không chịu nổi!” Đi tới bên người Đường Khúc Dĩnh ngồi xuống, Tân Trách đem túi lớn túi nhỏ gì đó hướng trên đất để xuống.

“Đôi vợ chồng các con này thật đúng là ân ái, lời nói nhất nhất!” Nhìn Tân Trách cùng Đường Khúc Dĩnh, Trần Mạnh Kỳ thật sự chính mình không thể giúp bọn họ, nếu như bà nhúng tay quản chuyện này, không chỉ có không giúp được gì, có thể sẽ khiến Khải Xương càng tức giận, tự chuốc lấy thất bại mà nói, nói không chừng sẽ phá hỏng gia đình vốn đang vui vẻ hòa thuận của bọn họ, đây là cục diện bà không nguyện ý nhìn thấy nhất.

“Mẹ, ba đã gọi điện thoại đến công ty cùng con kháng nghị rồi, người nếu không về nhà, lỗi tai con lại bị khổ nữa a!”

“Không cần để ý ông ấy, con mới vừa nói con mua thứ gì, ta cũng muốn xem.” Như đứa bé tò mò, Trần Mạnh Kỳ kích động cầm lên túi lớn túi nhỏ mà Tân Trách để dưới đất, lật xem đồ vật bên trong, “Oa! Y phục thật là xinh đẹp nha. Kỳ quái! Làm sao sẽ tất cả đều là quần áo bà bầu?”

“Khúc Dĩnh phải mặc, đương nhiên là quần áo bà bầu.” Tân Trách buồn cười mà nói.

“Tại sao không có của ta vậy?” Trần Mạnh Kỳ tính trẻ con bĩu môi lên, biểu tình “Con thật thiên vị” nhìn Tân Trách.

“Người muốn y phục, bảo ba mua cho người, tìm con làm chi?”

“Ai u! Cái người này nói cái gì, con trai không thể mua quần áo ẹ sao?”

“Không phải, con.”

“Thật là uống công nuôi con, cái gì chuyên gia thiết kế thời trang, cho đến bây giờ chưa từng thấy qua cái người này một nhà thiết kế lớn vì ta này đo đạc người làm một bộ y phục!”

“Mẹ!” Tân Tránh tựa như cầu xin tha thứ kêu lên.

“Được rồi, được rồi, không quấy rầy vợ chồng các con.” Trần Mạnh Kỳ chưa chưa đứng lên đi ra ngoài.

Đường Khúc Đình không yên lòng nghĩ muốn gọi lại Trần Mạnh Kỳ, Tân Tránh vội vàng ngăn cản nói: “Mẹ chính là cái dáng vẻ này, em chớ bận lòng, bà không phải thật đang cùng anh tức giận, em xem một chút những y phục này, có thích hay không?”

“Làm sao anh mua nhiều như vậy, em bây giờ còn mặc không tới.”

“Qua một chút sẽ mặc được a!”

Ôm lấy Tân Tránh, Đường Khúc Đình với giọng nói nặng nề nói: “Không cần cưng chiều em như vậy có được hay không?”

“Lão bà chỉ có một, anh không cưng chiều em thì cưng chiều người nào?”

“Em sợ bị anh làm hư.”

“Sẽ không, cùng Blue bọn họ so sánh với, anh còn là không phải người cưng chiều lão bà nhất a.” Hấn không phải người đàn ông sẵn sàng, có một số việc vẫn còn đang nỗ lực học tập.

Không nói thêm gì nữa, Đường Khúc Đình lặng lẽ vùi ở trong ngực Tân Tránh, thật hy vọng thời gian có thể vĩnh viễn dừng lại vào thời khắc này.

Hết Chương 7

8. Chương 8

“Anh hôm nay thế nào có rảnh rồi tới?” Thấy Tân Tránh đã lâu không lộ diện, Mạnh Vĩ Giác cười trên ghẹo nói.

“Thật lâu không có tới nơi này nên đi xem một chút, thật nhớ anh đó.” Nói xong, Tân Tránh giống như đang tìm cái gì mà hết nhìn đồng tới nhìn tây.

“Thế sao?” Biết rõ không phải như thế, Mạnh Vĩ Giác cũng không nguyên vạch trần, ai cũng biết hấn gần đây một lòng toàn bộ đặt ở trên người Đường Khúc Đình, trừ đến công ty, những lúc khác toàn bộ tiêu tốn tại bên cạnh lão bà, chỉ sợ cô có cái gì sơ xuất, hấn nào có thời gian nghĩ đến mấy anh em tốt của hấn? Chỉ là người này nói chuyện chính là như vậy, thích quanh co lòng vòng, dù sao thời điểm không nên được, hấn tự nhiên sẽ theo thực khai ra.

Tân Tránh lung tung gạt đầu một cái, mắt tiếp tục tìm kiếm .

“Pur—ple, anh rốt cuộc đang nhìn cái gì?” Mạnh Vĩ Giác buồn cười mà hỏi.

Dứt khoát bỏ qua, Tân Tránh trực tiếp hỏi: “Ngũ Nghê đâu?” Nhưng là lời nói hấn mới hỏi xong, liền nhìn đến Tàn Ngũ Nghê từ lầu hai đi xuống, phía sau còn đi theo vợ của Đàm Diễm Văn – Hà Lạc.

“Anh tìm lão bà người ta làm gì?” Mặc dù đã có bầu năm tháng, Hà Lạc vẫn lại là sôi nổi không quá an phận.

“Làm sao em cũng ở đây?”

“Anh có thể tới, em không được sao?”

“Anh có nói em không thể sao?” Tân Tránh một bộ dáng vẻ thật ủy khuất, “Chỉ là chồng em đâu? Anh ta không phải một ngày 24h mang em ở bên người sao?”

Cười đến có chút không ý tốt, Hà Lạc với giọng mang nhạo báng mà nói: “Em mới muốn hỏi anh, anh làm sao bỏ được để lão bà ở nhà một mình vậy?”

Có vẻ có chút không được tự nhiên, Tân Trách làm ra vẻ trấn định phản kích, “So với chồng em, anh còn kém xa.” Mặc dù ở trước mặt Khúc Đình, hắn đã thành thói quen buông lỏng chính mình, nhưng mà đối với những người khác, hắn luôn là thoát không được vẻ cao ngạo vốn có.

Cũng không muốn để cho nhà mình biến thành chiến trường, Mạnh Vĩ Giác chen miệng nói: “Yel→low, đi Nam bộ mấy ngày, không yên lòng Hà Lạc một người đợi tại trong nhà, cho nên đưa cô ấy tới nơi này.”

“Pur→ple, anh tìm em sao?” Thừa dịp thời điểm Tân Trách cùng Hà Lạc đang đùa miệng lưỡi, Tần Ngữ Nghê đã từ phòng bếp chuẩn bị một bình hồng trà cùng một bàn điểm tâm nhỏ bưng ra ngoài.

Săn sóc nhận lấy cái khay từ trên tay Tần Ngữ Nghê, Mạnh Vĩ Giác thận trọng phục vụ vợ mình ngồi xuống.

Mặc dù không được tự nhiên, Tân Trách còn là nhắm mắt nói: “Cũng không biết có phải hay không là bởi vì lo lắng tới đứa bé, Khúc Đình khẩu vị vẫn không tốt lắm, buổi tối ngủ cũng không quá an ổn, anh sợ trong lòng cô ấy có áp lực quá lớn, thân thể sẽ không chịu nổi, nghĩ đến, chuyện như vậy em tương đối có kinh nghiệm, có thể hay không mời có rãnh rỗi đi qua nhà anh ngồi một lúc, theo cô ấy hàn huyên một chút, không để cho cô ấy quá khẩn trương.”

“Được!”

“Em có thể tìm Hạnh Nhi cùng em đi, tiểu quỷ kia giỏi nhất là làm trò cười, cô ấy sẽ có biện pháp trêu chọc Khúc Đình vui vẻ.”

“Anh yên tâm, chuyện này liền giao cho em.”

“Pur→ple, anh không cần quá lo lắng, tôi đã hỏi bác sĩ của Khúc Đình, anh ta nói tình trạng bây giờ của Khúc Đình rất tốt, bảo bảo sẽ rất khỏe mạnh.” Mạnh Vĩ Giác biết Tân Trách trong miệng nói Đường Khúc Đình khẩn trương, thật ra thì hắn càng khẩn trương, trừ không yên lòng đứa bé, càng quan tâm hơn tới vợ yêu.

Hơi chút chậm lại giọng điệu, Tân Trách cầm lên tách hồng trà trên bàn, đang chuẩn bị hướng bên miệng đưa, lại phát hiện Hà Lạc một đôi mắt trực câu nhìn chằm chằm dán mắt nhìn hắn.

“Em nhìn anh làm cái gì?” Bị Hà Lạc nhìn đến có chút đứng ngồi không yên, Tân Trách liếc một cái nhìn hình ảnh in ở trên cửa sổ sát đất, hắn vẫn là như vậy cao quý, như vậy ưu nhã, sẽ không có chỗ nào có cái gì không đúng a!

“Em đang nhìn, người này thật là hay thay đổi, ban đầu còn thề thốt mỗi ngày nói hắn sẽ không yêu phụ nữ, vào lúc này một lòng bán cho người ta, hãy nói đi, lại nói quá vẹn toàn, sẽ đá trúng thiết bản đấy!” Hà Lạc châm chọc cười trêu nói.

Không nhận được đồ mặt, Tân Trách lúng túng ho khan vài tiếng, không nói một câu mà uống hồng trà.

“Tiểu Lạc!” Tần Ngữ Nghê hao tổn tâm trí lắc đầu.

“Em lại không có vụ hãm cho anh ấy.” Hà Lạc vô tội bĩu môi, “Đàn ông mà, miệng thích làm bộ làm tịch thôi!”

“Tiểu Lạc, anh nhưng là không có tội với em.” Mạnh Vĩ Giác một bộ làm bộ đáng thương nói.

“Em cũng không phải là nói anh.”

“Anh không phải đàn ông sao?”

Miệng mở rộng, Hà Lạc chặt vật không trả lời được.

Thấy bộ dạng Hà Lạc kinh ngạc, Tân Trách thật sự rất muốn cười to, chỉ là người đàn ông có phong độ như hắn, dĩ nhiên không thể làm ra loại hành động không phong độ này, nhưng là nếu nén lấy không cười, thật sự không dễ chịu nha!

Nhìn chăm chăm về mặt thật muốn cười kia của Tân Trách, lại cố làm bộ đáng làm thinh, Hà Lạc thật là “Ám ức” tới cực điểm.

“Muốn cười liền bật cười, bằng không anh cẩn thận đạt đến nội thương!” Cô cắn răng nghiêng lợi nguyên rửa nói.

Người phụ nữ không có phong độ! Tân Trách khề hừ một tiếng, hần mới lười phải chấp nhật với cô.

Nhìn thời gian một cái, Tân Trách đứng lên, “Blue, không quấy rầy các người, tôi đi về đây.”

“Tôi tiễn anh đi ra ngoài.” Mạnh Vĩ Giác đi theo anh.

“Không cần.” Nói gấp lại, Tân Trách lập tức tựa như cứu hỏa chạy như bay rời đi.

Lặng lẽ ngồi dậy, lẳng lặng đưa mắt nhìn Tân Trách đang say ngủ.

Cô thế nào cam lòng rời khỏi hần đây? Từ lạnh lùng đến tiếp nhận, cô thật vất vả lấy được quan ái cùng che chở của hần, cô dĩ nhiên không bỏ được, nhưng lại như thế nào? Bọn họ bởi vì “Oán hận” mà nảy sinh cùng xuất hiện, nhưng cũng bởi vì “Oán hận” phải đi đến chia tay, đây là nhất định, không phải cô có thể lựa chọn.

Vuốt bụng, Đường Khúc Dĩnh than khẽ, cô như thế nào cam lòng rời khỏi con của mình? Nó là tiểu bảo bảo của cô và Tân Trách, một miếng thịt của cô, trên người nó chảy dòng máu của cô, cô tại sao có thể chịu đựng không thấy được cuộc sống của nó?

Có lẽ cô không phải là sinh mệnh của Tân Trách, nhưng cô có thể không cần vứt bỏ con của mình, hiện tại đứa bé vẫn còn ở trong bụng của cô, chỉ cần cô nghĩ muốn có nó, cô là có thể bắt chấp tất cả mang nó đi.

Nên cô làm lựa chọn, mặc dù lựa tại lúc này rời đi thật khiến người không thôi, nhưng là còn kéo dài, chỉ là khổ sở mà thôi.

“Em lại ngủ không được?” Tân Trách lặng lẽ từ sau lưng Đường Khúc Dĩnh ôm lấy cô, hần đã thành thói quen nửa đêm kiểm tra tình trạng của cô, nhìn cô có hay không đá chần, hoặc là như hiện tại một dạng ngồi ngẩn người.

Khêu nhẹ mái tóc rối loạn của Tân Trách, cô quyến luyến nhìn hần, “Thật xin lỗi, đem anh đánh thức.”

“Anh vừa lúc tỉnh lại, em đang nghĩ cái gì, nghĩ tới bảo bảo của chúng ta sao?”

Gật đầu một cái, cô dịu dàng cười cười, “Anh nghĩ giúp tiểu bảo bối đặt tên là gì?”

“Hiện tại mới ba tháng mà thôi, đặt tên quá sớm đi!”

“Nhưng là em muốn trước giúp con đặt tên, có được hay không?” Đường Khúc Dĩnh làm nũng lay động hần.

“Nhưng là chúng ta bây giờ liền con trai hay con gái cũng không biết, thế nào đặt tên đây?”

“Chúng ta có thể lấy một tên của con trai, một tên của con gái a!”

Đây là Đường Khúc Dĩnh lần đầu tiên tùy hứng như vậy, Tân Trách cũng đành phải thuận theo.

“Được rồi, anh suy nghĩ xem, muốn đặt là gì mới tốt đây?” Mím môi, hần nghiêm túc nghĩ tới.

Nhìn hần, cô bất giác ngây ngốc, mỗi lần nhìn hần, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, thế giới thế nào có người đàn ông “xinh đẹp” như vậy, nếu như có thể làm thành một tác phẩm tới bình luận, hần nhất định là kiệt tác xuất sắc nhất.

Đường Khúc Dĩnh nhìn đến xuất thần, Tân Trách nhưng là bởi vì hương thơm thanh nhã trên người cô mà không cách nào tập trung suy nghĩ, kể từ khi biết cô mang thai sau, hần vẫn không dám đụng vào cô, bởi vì tình trạng thân thể cô không khỏe, hần sợ mình sẽ không chế không được quá mức kịch liệt, nhưng là nghe Blue nói tình trạng bây giờ của cô rất tốt, dự vọng của hần lại bắt đầu không an phận tác quái, hần nghĩ muốn yêu cô, thật nghĩ muốn, thật nghĩ muốn!

“Khúc Dĩnh.”

Kinh ngạc lấy lại tinh thần, Đường Khúc Dĩnh mở trừng hai mắt, “Anh nghĩ được tên rồi!”

Đưa tay cởi nút áo ngủ của cô ra, Tân Trách hôn lên vành tai cô, ở bên tai cô rắc hấp dẫn nỉ non, “Anh muốn yêu em, anh sẽ thật dịu dàng, thật dịu dàng.”

Cũng chỉ là một câu nói, Đường Khúc Dĩnh cảm giác thân thể vọt chạy qua một dòng điện, khát vọng giống như một tấm lưới, dày đặc chặt chẽ trói lại cô.

Trút đi áo ngủ của cô, ngắm nhìn đôi ngọc phong tuyết trắng đang nở rộ của cô trắng, Tân Trách theo cái cổ trắng mịn của cô, từng tắc in dấu ấn ký của mình, môi lưỡi của hắn nghịch ngợm liếm trêu chọc cô mỗi một đạo mềm nhũn xúc cảm, yêu say đắm tư vị ngọt ngào mềm mại này.

Ngậm nụ hoa bởi vì mang thai mà đầy đà hơn của cô, hắn nhẹ nhàng mút trêu chọc, mê muội gặm cắn, cho đến sóng triều tình dục càng cuồng nhiệt xâm nhập ý thức, nụ hôn của hắn tiếp đi xuống từ từ hoạt động, cho đến bụng cô, đứa bé của bọn họ đang bên trong dựng dục, một sinh mệnh đưa bọn họ càng thêm thân mật kéo ở chung một chỗ.

Để cẩn thận hơn, Tân Trách nằm ngửa thân thể, khiến Đường Khúc Dĩnh ngồi ở trên người của hắn, “Yêu anh, giống như anh yêu em vậy.”

Thuận theo bỏ đi áo ngủ trên người Tân Trách, Đường Khúc Dĩnh như học sinh khéo léo, cô đem lấy thể nghiệm đến vui vẻ một lòng hồi báo, lỗ tai của hắn, gáy của hắn, lồng ngực rắn chắc của hắn, còn có này hai núm nhỏ nhô ra, cô nóng bỏng liếm trêu chọc, đem lấy cô thâm tình không nói gì truyền lại.

“Ách.” Đây từng đợt sóng nhiệt kích cuồng lao thẳng tới hắn, Tân Trách không thể đè nén mà bất lực chính mình rên rỉ.

Thật vui mừng chính mình có thể mang tới cho hắn như thế mãnh liệt vui sướng, Đường Khúc Dĩnh càng to gan nắm lấy dục vọng căn nguyên của hắn, đem lẫn nhau hãm nhập càng điên cuồng, càng thâm trầm vực sâu tình dục.

“Khúc Dĩnh, yêu anh!” Bất lấy hông của cô, Tân Trách đem lấy cô kéo xuống, khiến lẫn nhau chân thật kết hợp.

Theo cảm quan dẫn đường, cô để mặc mình ở trên người hắn nhẹ nhàng vũ động, rong ruổi.

Trong cơ thể khát vọng càng đốt càng mãnh liệt, Tân Trách phát ra một tiếng gầm nhẹ, nâng mông Đường Khúc Dĩnh lên, khiến cho cô chuyển từ ôn hòa sang khẩn thiết, cùng nhau rơi vào trận tình ái cuồng dã.

Trong không khí còn tràn ngập một cỗ hơi thở hoan ái, nằm ở trên người Tân Trách, cô thỏa mãn lắng nghe nhịp tim hắn đập.

“Em có khỏe không?” Mặc dù đã rất nỗ lực khống chế mình, nhưng hắn còn là lo lắng thương tổn đến cô.

Nghĩ đến chuyện mới vừa rồi, Đường Khúc Dĩnh nhin không được đỏ mặt, cô nhẹ nhàng gạt đầu một cái, ngượng ngùng nghĩ dời đi lực chú ý của Tân Trách, “Anh đã nghĩ ra tên hay chưa?”

“Tên? Tên là gì?”

“Tên của bảo bảo a!”

Rốt cuộc phản ứng kịp, Tân Trách thê thảm mà nói: “Chúng ta nhất định hiện tại phải đặt tên cho bảo bảo sao?”

“Dĩ nhiên, không lấy được tên thật hay thì buổi tối hôm nay anh không được phép ngủ.” Đường Khúc Dĩnh bá đạo nói.

“Em thật tàn nhẫn!” Hắn phát ra rên rỉ khổ sở, phụ nữ mang thai, cừ non cũng sẽ biến thành con cọp.

“Anh nhanh suy nghĩ một chút, nghĩ tới, là có thể ngủ a!”

Nói xong đơn giản như vậy, hiện tại đầu đưa của hắn còn hỗn loạn, hắn chỉ muốn ôm cô ngủ, nào có tinh lực nghĩ tên là gì?

“Được, anh nghĩ.” Lão bà lớn nhất, hắn vẫn lại là nhận mệnh nghĩ.

#####

“A Kỳ, bà nháo đủ chưa? Chẳng lẽ bà tính toán vì nha đầu kia, cả đời đều không cùng tôi nói chuyện sao?” Không chịu nổi Trần Mạnh Kỳ lạnh nhạt, Tân Khải Xương nhin không được tức giận nổi đó.

Hừ một tiếng, Trần Mạnh Kỳ cầm tờ báo trên tay giơ cao hơn, nói chuyện đi, bà cũng không tin ông có thể đùa giỡn quá quắt tới khi nào! Chỉ là, coi như ông cũng thật lợi hại thể nhưng có thể cùng bà kéo tới hai tháng!

“Bà rốt cuộc muốn thế nào?” Tân Khải Xương giận dưng dưng lấy đi tờ báo trên tay bà.

Miễn cưỡng liếc ông một cái, Trần Mạnh Kỳ ưu nhã nhắc lên hai chân bắt chéo nhau, thanh thoi nhìn cắt sửa chỉnh tề móng tay.

“Tôi cao hứng không cùng ông nói không được sao?”

“Bà Bà quả thật không thể nói lý!” Bà là vợ của ông, bọn họ hai bên chung sống đã ba mươi năm, ông bây giờ lại so ra kém một người ngoài!

“Mời làm rõ ràng, người không thể nói lý là ông, ông bảo tôi không cần lo chuyện của ông, vậy ông quản tôi làm chi?” Trần Mạnh Kỳ nổi cáu rống lên đáp lại, cái gì nha, ác nhân cáo trạng trước!

“Bà. Tức chết tôi rồi!” Nhìn chăm chăm bà, Tân Khải Xương thật muốn hung hăng gõ đầu dựa của bà một phen, khến bà tỉnh táo một chút, đem tình trạng làm rõ ràng.

“Người sẽ bị tức chết phải là tôi đi!” Bà không khách khí phản kích lại.

“Bà. Bà có nghĩ tới hay không cảm thụ trong lòng tôi?”

Lạnh lùng cười một tiếng, Trần Mạnh Kỳ không nhanh không chậm hỏi ngược lại, “Vậy ông có nghĩ tới hay không cảm thụ trong lòng tôi? Ông cho rằng thời điểm tôi biết trong lòng ông vẫn tồn tại người phụ nữ khác, tôi sẽ dễ chịu sao?”

“Trong lòng tôi không có người phụ nữ khác.”

“Không có cũng sẽ không có oán, sẽ không có hận.”

Không, Cố Viện Thu sớm từ trong lòng ông trừ bỏ đi, nếu như không phải là Đường Khúc Đình xuất hiện, ông căn bản không nghĩ tới bà ấy, nhưng không thể phủ nhận, mỗi lần nghĩ tới sự kiện đấy, ông cũng chưa có biện pháp khiến mình tha thứ.

Dùng ngón tay đâm đâm lồng ngực Tân Khải Xương, Trần Mạnh Kỳ lẽ thảng khí hùng nói, “Ông hãy lần mò lương tâm của mình hỏi chính mình một chút, đem một cô gái vô tội kéo xuống nước, cái người này coi là cái gì? Vì một nợ cũ ba mươi mấy năm trước, lấy hạnh phúc của con trai mình ra trêu đùa, cái người này là cái vẹo gì?”

Bị chặn phải á khẩu không trả lời được, Tân Khải Xương chặt vật quay đầu.

Vừa lúc đó, quản gia Tân gia Giang bá đi vào phòng khách, “Ông chủ, có một phong thư chuyển phát cho ngài.”

Sửa sang lại một chút suy nghĩ rối loạn, Tân Khải Xương phiền lòng mà hỏi: “Người nào gửi tới?”

“Này.” Liếc mắt nhìn Trần Mạnh Kỳ, Giang bá do dự nên nói hay không nên nói sẽ tốt hơn.

“Lão Giang, không cần ấp a ấp úng, nói, rốt cuộc là ai gửi tới?” Nhìn thấy Giang bá chần chờ, Trần Mạnh Kỳ trực giác phong thư trên tay ông có vấn đề.

“Này. Là thiếu phu nhân gởi cho ông chủ.”

Nghe vậy, Tân Khải Xương nhất thời có một loại cảm giác lo sợ, ông nhanh chóng nhận lấy phong thư, mở ra đọc.

Không nhin được tò mò trong lòng, Trần Mạnh Kỳ len lén rướn cổ lên, muốn nhìn rõ nội dung trong thư, chỉ là lại chỉ có thể nhìn thấy những hàng chữ chỉ chịt chữ. Không có biện pháp, bà chỉ tốt nại (kiềm chế)

tính tình chờ ông xem xong, nhưng là hồi lâu sau, chỉ thấy được ông cũng không nhúc nhích, không nói một câu phát ngôn ra.

“Xảy ra chuyện gì?” Nóng lòng đoạt lấy thư trong tay Tân Khải Xương, Trần Mạnh Kỳ nhớ kỹ từng chữ từng câu phía trên——

“Bác Tân, thiên thiên vạn vạn lần thật xin lỗi, cháu cuối cùng vẫn là phá hủy hiệp nghị giữa chúng ta, cháu mang đứa bé đi, bởi vì cháu thật sự không bỏ được máu mủ của mình mà rời đi, nhìn đứa bé ở trong bụng cháu ngày từng ngày lớn lên, cháu không cách nào tưởng tượng mình tại sao có thể tàn nhẫn bỏ xuống nó, cho nên xin tha thứ sự ích kỷ của cháu, tha thứ cháu thân làm mẹ người là không bỏ được. Bác Tân, cháu thật sâu khấn cầu ngài quên đi quá khứ, mặc dù ngài mất đi mẹ cháu, lại lấy được một bảo bối trân quý hơn, ngài là một người có được hạnh phúc.”

Ngẩng đầu nhìn về phía Tân Khải Xương, Trần Mạnh Kỳ đau lòng nói: “Ông hiện tại hài lòng chưa!”

Ông còn là kinh ngạc không nói lời nào.

“Nếu như đến bây giờ ông còn khẳng khái một mực, ông thật là người đáng buồn nhất trên thế giới.” Dem thư bỏ trên bàn, Trần Mạnh Kỳ đem phòng khách để lại ột mình ông, để cho ông chính mình thật tốt suy nghĩ một chút.

Tân Khải Xương hối hận, nhưng lại không nói ra miệng.

“Khúc Đình, anh đã trở về.” Nhìn căn phòng lạnh lẽo, không có một tia hơi thở ấm áp, Tân Trách đột nhiên có một cổ bất an mãnh liệt, giống như có chuyện gì xảy ra.

Ý niệm như vậy, Tân Trách giống như nổi điên vọt tới tủ treo quần áo mở ra, y phục của Đường Khúc Đình cơ hồ mang đi hết.

Tâm bất đầu rối loạn, hần giống như con ruồi không đầu hướng xung quanh căn nhà trơ trọi loạn, giống như cô đang nghịch ngợm trốn ở một góc nào đấy, chờ hù dọa hần, chỉ là lật xong cả phòng, cái gì cũng không có, mà hần chỉ có thể kiệt sức ngồi liệt tại mép giường, suy nghĩ tìm không được trọng điểm chính.

Đột nhiên, hần liếc thấy trên bàn trang điểm có phong thư, hần không chút nào suy tính xông tới cầm lên.

Mở thư ra, thấy đồ bên trong, Tân Trách không thể tin được lắc đầu, “Gạt người cái này không thể nào là thật!” Một tờ giấy thỏa thuận ly hôn đã tốt kí, còn viết “Em rời khỏi, không cần tới tìm em nữa” tờ giấy, đây là vì cái gì?

Không đây là một trò đùa, hần muốn tỉnh táo lại, buổi sáng hôm nay bọn họ còn ân ái như vậy, cô làm sao có thể. Đây không phải là thật, trong này nhất định có nguyên do gì.

“Pur—ple, anh có nhà không?”

Ngẩn ra, Tân Trách ngay sau đó giống như là lấy lại tinh thần mà hét lớn: “Red!” Tiếp nhắc chân quay người lại phía sau phóng tới.

“Red!” Nhìn phớt ra một thân da thịt màu cổ đồng - Tề Hàn Tinh, Tân Trách đột nhiên cảm thấy ngăn ngừn không tới năm tháng xa cách, giống như qua một thế kỷ lâu như vậy.

“Tiểu tử, nghe nói anh kết hôn, hơn nữa lão bà còn mang thai, Ôi trời ơi!!, anh thế nhưng so với tôi sớm làm ba!” Hướng trước ngực Tân Trách hung hăng đánh một quyền, Tề Hàn Tinh nhiệt tình ôm bờ vai hần, một đôi mắt giảo hoạt nhìn xung quanh, “Anh đem tân nương tử giấu đi chỗ nào rồi hả ?”

Cầm trên tay tờ đơn thỏa thuận ly hôn cùng tờ giấy nhét vào trong tay của anh, Tân Trách yên lặng đi tới sofa ngồi xuống.

“Đây là cái gì.” Vừa nhìn thấy rõ ràng Tân Trách ném cho anh là cái gì, Tề Hàn Tinh bị sợ đến “Hoa dung thất sắc” , “Pur—ple, anh đừng làm tôi sợ, này đang giở trò quỷ gì?” Sẽ không thảm như vậy đi, anh liền tân nương tử lớn lên là tròn hay là đẹp, cũng còn chưa biết a!

“Phải là tôi hỏi anh, anh ở đây giở trò quỷ gì?”

“Tôi giả trò quỷ gì?” Này cùng anh có quan hệ gì? Tề Hàn Tinh không giải thích được nhìn Tân Trách.

“Anh chẳng phải biết tân nương tử của tôi là ai đấy thôi?”

Cười gượng vài tiếng, Tề Hàn Tinh tức giận thương hấn một cái liếc mắt, “Anh đừng ngu dại có được hay không? Thời điểm anh kết hôn tôi đang ở Singapore, tôi làm sao biết tân nương tử là ai?”

“Anh nhớ trước khi ra khỏi nước có đưa cho tôi một phần quà sinh nhật sao?”

Không hiểu nổi Tân Trách làm chi không đầu không đuôi kéo đến chuyện này, nhưng mà đối với chuyện này anh có thể hả hê rồi, “Như thế nào? Cái con nhóc đó rất tuyệt đi!”

“Cô ấy chính là lão bà của tôi.”

Mắt trừng được giống như chuông đồng một dạng, Tề Hàn Tinh vào lúc này buồn cười không được, “Anh ở đây cùng tôi nói giỡn ư?”

“Lão bà của tôi mang theo bụng bầu không biết chạy đến nơi nào, tôi hiện tại gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, tôi còn có tâm tư đùa giỡn với anh sao?”

“Nhưng là, làm sao anh sẽ đi cưới một cô gái quán rượu làm lão bà?” Không phải anh có kỳ thị, người tự luyện, kiêu ngạo giống như Pur-ple vậy, làm sao sẽ cho phép mình cưới một người phụ nữ tại nơi thanh sắc (múa hát và sắc đẹp) lẫn lộn?

Héch mày, Tân Trách kỳ quái nói: “Ai nói cô ấy là gái quán rượu?” Red mắt như vậy có vấn đề sao? Khúc Dĩnh là cô gái hồn nhiên, thẹn thùng như vậy, anh ta làm sao sẽ cho là cô ấy kiếm là tiền của đàn ông?

“Anh. Chẳng lẽ không đúng sao?” Má ơi! Hấn thiếu chút nữa liền lộ ý tứ!

“Lão bà của tôi làm ở một công ty máy tính, anh nói phải hay không?”

“Cô ấy buổi tối có thể kiêm chức.”

“Thu hồi sức tưởng tượng của anh đi!” Trợn mắt nhìn Tề Hàn Tinh một cái, Tân Trách không có tính nhẫn nại rồi, “Ban đầu làm sao anh tìm tới Khúc Dĩnh?”

“Bạn bè của bạn bè giới thiệu thôi!” Tề Hàn Tinh hàm hồ lên tiếng: “Anh ta cho tôi xem hình, tôi cảm thấy được rất tốt, đã nói tốt a!”

“Anh biết tôi là cái gì cùng Khúc Dĩnh kết hôn sao?”

“Tôi làm sao biết?” Đây là cái vấn đề ngu ngốc gì, anh cũng không phải là giun đũa trong bụng Pur-ple, anh làm sao biết Pur-ple tại sao muốn cưới người phụ nữ kia?

“Bị ba mẹ tôi bắt được chúng tôi ở trên giường, tại sự cưỡng bách của mẹ tôi, tôi chỉ tốt kết hôn.”

Lắc đầu, Tề Hàn Tinh là không tin, cũng là hồ đồ rồi, “Tại sao có thể như vậy?”

“Tôi hiểu biết rõ anh hẳn sẽ không thiết kế tôi, chỉ là anh biết là ai bày cái bẫy này, là ai tìm tới anh?”

Đây mới thật là hao tổn tâm trí, nên nói hay không nên nói đây? Tề Hàn Tinh do dự.

“Trải qua mấy ngày nay, tôi vốn đã quyết định không truy cứu chuyện này, nhưng là bây giờ Khúc Dĩnh không thấy, tôi không hiểu rõ một người phụ nữ luôn miệng nói yêu tôi tại sao phải rời đi tôi, trừ phi, cô ấy là bị bắt buộc.”

“Bác Tân tìm tới tôi, bác ấy nói anh vẫn không kết hôn, cũng không náo Scandal, bác ấy sợ anh có khuynh hướng đồng tính luyện ái, tôi dĩ nhiên biết anh không có thích trai đẹp, nhưng là bất kể tôi cùng bác ấy bảo đảm thế nào, bác ấy chính là không chịu tin tưởng lời của tôi, tôi là muốn bác ấy an tâm, không thể làm gì khác hơn là đồng ý giúp bác ấy tặng quà cho anh.”

Chuyện hoàn toàn ra ngoài dự đoán, Tân Trách kinh ngạc nói không ra lời.

“Tôi lúc ấy thật không nghĩ tới nhiều như vậy, tôi chỉ là đơn thuần giúp bác Tân đưa quà tặng đến trên tay anh, những thứ khác tôi một mực không biết.”

Nhảy dựng lên, Tân Trách không nói một từ liền xông ra ngoài.

“Pur—ple, anh nghĩ muốn làm gì?” Liền vội vàng kéo lại hắn, Tề Hàn Tinh lo lắng hỏi.

“Tôi đi cùng ba tôi hỏi rõ ràng, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Hắn cơ hồ có thể khẳng định, Khúc Dĩnh nhất định là bị ba ép đi, nhưng là hắn không hiểu đây là vì cái gì? Ba đem khúc dĩnh đưa vào sinh mệnh của hắn, hiện tại hắn yêu Khúc Dĩnh, ba lại đem Khúc Dĩnh bức ra sinh mệnh của hắn, đây là ý gì?

“Pur—ple, anh đừng kích động; anh cái gì đều không hiểu rõ muốn đi tìm bác Tân lý luận, chỉ biết đem chuyện lấy cương, anh nên trước tiên đem lão bà của anh tìm ra tương đối quan trọng.”

Red nói không sai, lỡ mãng làm việc đối với hắn một chút ích lợi cũng không có, hắn không thể tại thời điểm cần tỉnh táo nhất, ngược lại mất đi hắn luôn luôn trầm tĩnh.

“Nhưng là, tôi phải đi nơi nào tìm người?”

“Này còn phải hỏi, đương nhiên là từ người nhà cô ấy bên kia xuống tay trước a!” Người này quýnh lên, đầu đưa cũng chập mạch rồi!

“Anh sai lầm rồi, Khúc Dĩnh sẽ không về đi tìm ba mẹ cô ấy, cô ấy rất thương ba mẹ mình, cô ấy sẽ không để cho bọn họ biết cô ấy muốn cùng tôi ly hôn, ít nhất hiện tại không biết.” Cô ấy đã có tính toán rồi đi hắn, cũng sẽ không ở một chỗ để cho hắn tìm được, chỉ là nói đi thì nói lại, này cũng là chỗ duy nhất có thể cung cấp đầu mối cho hắn.

Nghĩ tới, Tân Trách lập tức đẩy ra Tề Hàn Tinh đi ra ngoài.

“Anh bây giờ lại muốn đi nơi nào?” Theo sát Tân Trách, Tề Hàn Tinh thật sự không yên lòng với hắn.

“Đi tìm ba vợ mẹ vợ tôi a!”

“Tôi lái xe đưa anh đi.”

“Không cần.”

“Không được, anh bây giờ như vậy nôn nóng, vì lý do an toàn, vẫn là tôi đưa anh đi, anh vừa đúng có thể bình tĩnh lại rồi đem toàn bộ chuyện tình cẩn thận nghĩ một lần, nói không chừng có thể phát hiện ra cái gì.”

Red nói không sai, hắn là cần suy nghĩ một chút.

“Red, kia liền phiền toái anh rồi.”

Hết Chương 8

9. Chương 9

“Con nói cái gì, Tiểu Dĩnh không thấy?” Kinh ngạc lui về phía sau mấy bước, Cố Viện Thu run rẩy ngã ngồi ở trên ghế sofa.

Kiên cường ôm lấy vợ, Đường Vệ Hàn bình tĩnh hỏi: “Tân Trách nói rõ ràng, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Ba, mẹ, thật xin lỗi con cũng không biết sự việc là như thế nào, hai ngày trước chúng con còn vội vàng vì tiểu bảo bảo đặt tên, hôm nay cô ấy lại đột nhiên để lại giấy thỏa thuận ly hôn cho con, còn bảo con không cần đi tìm cô ấy, con cũng làm không rõ ràng lắm xảy ra chuyện gì?” Hắn vẫn cho là Khúc Dĩnh kiên trì muốn giúp bảo bảo đặt tên là bởi vì người mang thai tương đối tùy hứng, hiện tại nhớ tới mới biết, này căn bản là dấu hiệu cô ấy muốn rời đi, có thể nghĩ, cô ấy là cỡ nào thương hắn, nếu không cô ấy sẽ không buộc hắn giúp đưa bé đặt tên.

“Con nói Tiểu Dĩnh mang thai?” Cố Viện Thu kinh ngạc nói.

Tân Trách gật đầu một cái, “Được hơn ba tháng rồi.”

“Nó thế nào không có nói cho ta biết?”

“Thời gian này cô ấy ăn không ngon, ngủ không được, cô ấy sợ ba mẹ lo lắng, cho nên vẫn không chịu nói cho ba mẹ biết.”

Đau lòng bắt được tay Đường Vệ Hàn, Cố Viện Thu bắt lực nói: “Nó một người mang thai có thể đi được nơi nào?”

“Thật xin lỗi, đều là sơ sót của con, nếu như mà con sớm một chút phát hiện cô có cái gì không đúng, có lẽ cũng sẽ không xảy ra chuyện ngày hôm nay.” Sớm biết ban đầu cũng không cần hạn chế mẹ, khiến mẹ ngày ngày hướng chỗ của hần chạy tới, mà có thể ngăn cản Khúc Dĩnh rời đi. Mặc dù tình trạng thân thể của cô tương đối khá rồi, nhưng là cô một người tại bên ngoài, ăn, ở luôn là không có đủ tốt, lại nói trên người cô không biết có tiền hay không để chi tiêu, ngộ nhỡ cô chạy đi làm việc. Trời ạ! Hần nhất định phải mau chóng tìm được cô!

Lắc đầu một cái, Cố Viện Thu bi thương, săn sóc mà nói: “Không cần trách cứ bản thân, Tiểu Dĩnh luôn là làm chuyện nó cho là nên làm, nó sẽ rời đi nhất định có nguyên do của nó, đây là con không có biện pháp ngăn cản.”

Trầm ngâm năm giây, Tân Trách không do dự nữa mà nói: “Mẹ, không nói gạt người, Khúc Dĩnh rời khỏi hần là cùng ba con có liên quan, nhưng là con thể nào cũng nghĩ không thông giữa bọn họ sẽ có ân oán gì, cho nên con to gan suy đoán, người và ba con có phải hay không có qua kết gì?” Từ trên đường chạy tới đây, hần trái lo phải nghĩ, thể nào cũng không còn biện pháp đem Khúc Dĩnh cùng ba hần kéo ở một chỗ, chỉ là hướng đời trước của Khúc Dĩnh, vậy thì có nhiều khả năng rồi.

“Ta.” Nhìn Đường Vệ Hàn, Cố Viện Thu không xác định có nên hay không trước mặt ông nhắc tới quá khứ giữa bà và Tân Khải Xương.

“Các người cứ từ từ nói chuyện, tôi đi sửa sang lại một phần tài liệu.” Thoải mái mở lòng hướng Cố Viện Thu ôn hòa cười một tiếng, Đường Vệ Hàn bám lấy gậy hướng bên trong phòng đi tới.

“Ta và ba con đã từng là một đôi tình lữ.” Cố Viện Thu chậm rãi kể lại, bà bởi vì ở trên đường gặp phải thiếu niên bắt lương quấy rối, mà gặp được Tân Khải Xương giúp bà giải vây, sau đó hai người tiến tới yêu nhau, chuyện này sau lại bị ba mẹ biết, dẫn tới một cuộc tranh chấp, cuối cùng liên đới Đường Vệ Hàn cũng biết được tin tức, ông trong cơn tức giận chạy đi điều tra lai lịch của Tân Khải Xương, lúc này mới kết thúc hẳn đoạn tình duyên giữa bà và Tân Khải Xương.

Từ đoạn quá khứ này, Tân Trách đã liều mạng suy đoán ra đại khái chuyện, chỉ là tựa như Red nói, hiện tại quan trọng nhất là tìm ra Khúc Dĩnh.

“Mẹ, người biết Khúc Dĩnh có khả năng đi nơi nào sao?”

“Này. Chúng ta không có thân thích, Tiểu Dĩnh bình thường vì chăm sóc chúng ta, cũng rất ít cùng bạn bè lui tới, ta thật sự không nghĩ ra nó có thể đi được nơi nào.”

Đây nên làm thế nào mới tốt? Đài Loan mặc dù không lớn, nhưng muốn tìm một người cố ý lẩn trốn, nói dễ vậy sao?

“Đúng rồi, Khúc Dĩnh bắt kể đi nơi nào, nó có một nơi không thể không đi.”

Mất nhất thời sáng lên, Tân Trách không kịp chờ đợi hỏi tới: “Nơi nào ạ?”

“Bệnh viện.”

Đúng a! Cô hiện tại trong bụng có tiểu bảo bảo, cô nhất định phải tới bệnh viện khám thai, mặc dù tất cả bệnh viện lớn nhỏ ở Đài Loan nói ít cũng có mấy ngàn cái, nhưng là tổng so lật đổ khắp cả Đài Loan vẫn tốt lắm.

“Tân Trách, Tiểu Dĩnh cũng sẽ không rời đi Đài Bắc, nó không yên lòng ta cùng ba nó.”

Thật tốt quá, bởi vậy lại thu nhỏ lại được phạm vi, “Mẹ, cảm ơn, con sẽ đi tìm.”

“Tân Trách, nếu có tin tức thì lập tức cho ta biết.”

Gật đầu một cái, Tân Trách thật nhanh rời đi Đường gia.

Người phụ nữ này đã từng là người ông yêu nhất, cũng là ông thống hận nhất giờ phút này gần ngay trước mắt, Tân Khải Xương lại phát hiện tim của mình không hề nữa kích động, đây là bởi vì trong hôn lễ Pur—ple bọn họ đã gặp mặt qua, còn là tất cả ân oán tình cừu sớm muộn tùy thời gian mà làm nhạt đi?

Thật ra thì ông không nên cảm thấy kỳ quái mới đúng, kể từ A Kỳ bước vào trái tim ông, bà một đường không ngại phù trợ, còn giúp ông thừa kế sự nghiệp quý báu của ba bà, cùng ông cùng nhau chia sẻ sinh mệnh hỉ nộ ái ố, thế giới của ông đã sớm không tồn tại phụ nữ khác, coi như tim của ông một chỗ nào đấy còn có một phụ nữ khác, này cuối cùng chỉ là một bóng dáng, một cái tên.

“Cám ơn ông nguyện ý đi ra gặp mặt tôi.” Cố Viện Thu nhún nhường mở miệng nói. Những ngày qua bà suy nghĩ rất nhiều, nếu như Tân Trách thuận lợi đem Tiểu Dĩnh tìm trở về, hơn nữa kiên trì cãi lời Tân Khải Xương cùng Tiểu Dĩnh ở chung một chỗ, không có được Tân Khải Xương chấp nhận, Tiểu Dĩnh tương lai ngày cũng không dễ qua, vì con gái, bà phải cùng Tân Khải Xương gặp mặt, có một số việc không nói ra, tâm kết vĩnh viễn tồn tại, cho nên tại cùng Vệ Hàn nói qua, bà gọi điện thoại hẹn gặp ông.

“Có chuyện gì bà nói thẳng, con người của tôi không thích quanh co lòng vòng.” Mặc dù bà không hề quấy rối tim ông nữa, nhưng ông cũng không hề cho rằng mình nên là vui vẻ tiếp nhận bà lúc trước vứt bỏ, ông có tự ái của ông, có kiêu ngạo của ông, trước kia bà vứt bỏ đối với ông mà nói vĩnh viễn là vết thương vẫn không có cách nào khép lại. Nói thật, ông cũng không biết mình tại sao đồng ý gặp bà, có lẽ là đối với Đường Khúc Dĩnh áy náy, có lẽ là nghĩ chứng minh người phụ nữ này rốt cuộc có còn hay không lực ảnh hưởng tới ông.

“Ông chính là không thay đổi, nói chuyện vẫn luôn thẳng tới thẳng lui.” Đã từng, cá tính mãnh liệt như vậy hấp dẫn bà, bởi vì đàn ông xung quanh bà luôn là ôn hòa lễ độ, tiến lùi thoả đáng, ông là như thế cùng người khác bất đồng, khiến cho bà lập tức rơi vào vòng xoáy tình cảm, chỉ là tình cảm như vậy thường là phù dung sớm nở tối tàn, tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, đạo lý này là bà trải qua nhiều năm sau, mới dần dần lĩnh ngộ được, vậy mà không thể phủ nhận, ở đáy lòng bà, ông như cũ chiếm cứ một vị trí vô cùng đặc biệt, bởi vì ông là mơ mộng đẹp nhất mà bà ở tuổi trẻ khinh cuồng.

“Bà hôm nay hẹn tôi ra hẳn không là tới thảo luận tôi có không có thay đổi đi!”

“Tân Trách đi tìm tôi, Tiểu Dĩnh không thấy, tôi nghĩ nó không thấy hẳn là với ông có liên quan.”

Hềch mày, Tân Khải Xương cười lạnh nói: “Bà tại sao nói như vậy?”

“Ông sẽ làm con trai của ông lấy con gái tôi, nhất định ông có dụng ý, tôi tin tưởng Tiểu Dĩnh với ông đạt thành một loại hiệp nghị, tốt xấu lấy ông ra mặt giúp chúng ta giải quyết cửa ải khó khăn.”

“Không sai, chuyện cho tới bây giờ tôi cũng không có gì hay giấu giếm, tôi lúc đầu đồng ý sẽ giúp các người ra mặt giải quyết ngân hàng ngầm, với điều kiện chính là Đường Khúc Dĩnh phải gả cho con tôi, cho Tân gia chúng ta sinh một đứa bé, sau lại cùng con trai tôi ly hôn.”

“Ông cho rằng làm như vậy là có thể trả thù tôi?”

Tân Khải Xương yên lặng không trả lời.

“Tôi hiểu biết rõ ông rất không tha thứ tôi, ông vẫn cho rằng tôi lúc đầu quyết định rời đi ông, là bởi vì ông là phần tử hắc đạo có đúng hay không?” Cười khổ lắc đầu, Cố Viện Thu quyết định thân nhiên đối mặt quá khứ, “Thật ra thì ông mười phần sai, tôi chưa từng có xem thường thân phận của ông.”

“Tôi đổi chuyện quá khứ không có hứng thú, nếu như bà là muốn cùng tôi giải thích cái gì, tôi nghĩ cũng không cần rồi, tôi rất vội, đi trước.” Nói xong, Tân Khải Xương cầm lên hóa đơn trên bàn liền muốn đi.

“Ông đừng vội, đã đến như vậy rồi, tại sao không nghe tôi nói hết lời?”

Không cam lòng ngồi xuống lại, Tân Khải Xương lẳng lặng không nói một câu, bà thích nói liền nói, dù sao không có ý nghĩa gì.

“Tôi lựa chọn rời đi ông, là bởi vì tôi hiểu rất rõ bản thân, tôi rất rõ ràng mình không phải là một phụ nữ kiên cường, căn bản không thích hợp làm vợ của ông, có lẽ chúng ta yêu nhau, nhưng là những lo toan về

cuộc sống sẽ làm mài mòn đi này tình cảm tôi đối với ông, cho nên tôi tình nguyện buông tha ông, ngược lại có này phần đối với ông ký ỨC. Nói một cách thẳng thừng, tôi là một người so với ông lại vẫn lý trí, tôi hiểu biết rõ chúng ta không thể nào sống ở thế giới hai người, thực tế tàn khốc cuối cùng muốn khảo nghiệm chúng ta, mà tôi căn bản không chịu nổi bất kỳ khiêu chiến nào.”

Một hồi lâu, Tân Khải Xương mới không nhanh không chậm hỏi: “Tại sao lúc trước không đem cảm giác của bà nói cho tôi biết?”

“Tôi không dám để cho ông biết chân tướng tôi rời khỏi ông, đó là bởi vì ông tuổi trẻ khí thịnh, thì không cách nào hiểu tôi mềm yếu, hơn nữa tôi nghĩ, dứt khoát một chút cũng tốt, ít nhất trong lòng của ông sẽ không còn sót lại tia mong đợi nào.”

Bà nói không sai, nếu như trước kia bà nói cho ông biết, ông cũng sẽ không hiểu rõ cảm giác của bà.

“Cám ơn.” Đáp án của bà làm cho lòng tự ái của ông đã từng bị thương khá hơn một chút.

“Không, tôi vốn là nợ ông một lời giải thích.”

“Chuyện đều đi qua lâu như vậy, sớm nên kết thúc.”

Hiểu Tân Khải Xương đã tha thứ cho bà, Cố Viện Thu vui mừng cười một tiếng, đứng lên nói: “Tôi đi trước, hẹn gặp lại.”

“Chờ một chút, bà có một cô con gái rất tốt, không nói gạt bà, tôi rất hâm mộ bà.”

“Tôi hiểu biết rõ, cám ơn.”

Tâm bình khí hòa đưa mắt nhìn Cố Viện Thu rời đi, Tân Khải Xương biết mình chân chính từ quá khứ giải thoát.

Cầm lên hóa đơn trên bàn, ông đứng dậy chuẩn bị rời đi, một cánh tay mảnh khảnh bắt lấy tay ông, ông ngẩng đầu nhìn lên, hẳn là Trần Mạnh Kỳ, “Làm sao bà theo tới rồi hả?”

“Tôi sợ chồng tôi bị cướp đi a!” Trần Mạnh Kỳ buông lỏng cười trêu ghẹo.

Lôi kéo bà tại bên cạnh ông ngồi xuống, Tân Khải Xương cười nói: “Cũng gần đây tuổi rồi, còn nói loại lời nói càn này!”

“Lúc này mới bắt ngờ lời nói càn, ông cho rằng tôi cũng sẽ không ghen sao?” Trần Mạnh Kỳ chu môi nói, thật ra thì bà cũng sẽ để ý, chỉ là bà vẫn đối với mình rất có lòng tin, tin tưởng người mà chồng bà yêu nhất chính là bà, cũng tin tưởng bà là người phụ nữ thích hợp nhất với ông.

“Tôi là nghĩ như vậy a, khi thời điểm tôi nói cho bà tôi muốn cùng bà ấy gặp mặt, bà xem giống như tuyệt không quan tâm.”

“Tôi giả bộ khốc a!”

Không nhận được cất tiếng cười to, Tân Khải Xương thâm tình nhìn bà, ông rất cuộc hiểu rõ, chỉ có người phụ nữ này mới đủ không chế ông, cảm giác của Cố Viện Thu ông hiện tại hoàn toàn cảm nhận được.

Bỗng nhiên vẻ mặt chuyển thành nghiêm túc, ông thận trọng chuyện riêng hỏi: “Không hề cùng tôi tức giận nữa?”

“Ông đi ra rồi sao?” Trần Mạnh Kỳ cơ trí hỏi ngược lại.

“Thật ra thì tôi sớm đã đi ra, chỉ là.”

“Chỉ là không có biện pháp tiếp nhận sự thật mình thất bại.” Bà nhưng là nói tiếp.

Còn là bà hiểu rõ ông! Hít một hơi thật sâu, Tân Khải Xương kiêu ngạo nói: “Tôi vẫn cho là mình là tốt nhất.”

“Đối với tôi mà nói, ông vẫn là tốt nhất, là tôi yêu nhất.”

Cầm tay của bà, ông nồng tình mật ý mà nói, “Đối với tôi mà nói, bà cũng là tốt nhất, cũng là tôi yêu nhất.”

Khi Cố Viện Thu tìm tới Tân Khải Xương đồng thời, Tân Trách cũng ở “Ngục Thiên minh” toàn diện truy xét, tìm ra phòng khám bệnh khoa phụ sản mà Đường Khúc Dĩnh tới khám, cũng qua sự trợ giúp của Mạnh Vĩ Giác, lấy được sự giúp đỡ của bác sĩ đó, ở thời điểm cô đến phòng khám bệnh kiểm tra, thông báo Tân Trách đến phòng khám bệnh chuẩn bị bắt người.

Vừa đi ra khỏi phòng khám bệnh, thấy Tân Trách canh giữ ở một bên cột đá, Đường Khúc Dĩnh phản ứng đầu tiên chính là trốn, cô vội vã trốn vào một góc, nhưng mà hắn đã sớm thấy cô, xông tới bắt được cô.

“Anh cuối cùng cũng tìm được em rồi!” Tân Trách đem lấy cô chuyển hướng mình, thâm tình nhìn cô.

Bao hàm nhớ nhung thanh âm khiến người nghe xong tâm như bị nhéo một cái, quay đầu, Đường Khúc Dĩnh thử để bình tĩnh lại nói, “Em không phải đã nói anh biết, không cần tìm em sao?”

“Em đến giải thích cũng không có, chỉ chờ giấy thỏa thuận ly hôn cho anh, bảo anh không nên đi tìm em, cái người này coi là cái gì?”

“Em.”

“Em biết không, anh không thể tin được em thật tàn nhẫn quyết tâm tới rồi đi anh?”

Cô cũng không muốn tàn nhẫn như vậy, nhưng là vận mệnh an bài chính là như thế, đây là không thể làm gì!

“Em có biết anh đây nửa tháng đến là thế nào trôi qua sao? Anh lo lắng, sợ hãi, không biết em bây giờ như thế nào? Không biết bảo bảo như thế nào? Làm sao em có thể đối với anh tàn nhẫn thế chứ!”

Khổ sở lắc đầu, Đường Khúc Dĩnh bất đắc dĩ nói: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi.”

“Cùng anh về nhà.”

“Không!” Cô kiên quyết lắc đầu, “Em đã ly hôn với anh.”

“Anh sẽ không ly hôn, giấy thỏa thuận ly hôn anh đã xé nát rồi.”

Cứng rắn quyết tâm, Đường Khúc Dĩnh cương bách chính mình nói: “Anh nên là thật vui mừng em trả lại anh tự do, không hề bám lấy anh không thả nữa.”

Đau lòng nhìn cô, Tân Trách bị phần nói: “Em biết bộ dáng không phải vậy, ” hắn vì cô làm bao nhiêu thay đổi, cô tại sao có thể nói ra lời đã thương người như vậy!

“Anh quên sao? Là em thiết kế hãm hại anh, ép anh không thể không lấy em, em là người phụ nữ xấu, em căn bản không xứng với anh.”

“Đủ rồi!” Ôm lấy Đường Khúc Dĩnh, Tân Trách tức giận nói: “Không cho phép em nói mình như thế, đối với anh mà nói, em là độc nhất vô nhị, anh liền yêu em như vậy!”

Thân thể nhất thời cứng đờ, Đường Khúc Dĩnh không thể tin cái cô vừa nghe được, hắn yêu cô? Là thật sao?

“Không cần hành hạ anh nữa có được hay không.”

Giống như là nghĩ đến cái gì, cô dùng sức đẩy hắn ra, kích động lắc đầu hô: “Anh đi đi, hai chúng ta là không thể nào đâu!”

Chỉ sợ Đường Khúc Dĩnh thương tổn đến chính mình và đứa trẻ, giọng nói của Tân Trách lập tức chuyển thành ôn nhu, “Khúc Dĩnh, anh không ép em, em không cần gấp, trước cùng anh về nhà, có vấn đề gì chúng ta về nhà bàn lại có được hay không?”

“Chúng ta không có gì hay nói.”

“Khúc Dĩnh, cho em, cho anh, cho tiểu bảo bảo của chúng ta một cơ hội có được hay không? Chỉ cần có tâm, trên thế giới không có gì vấn đề không giải quyết được.”

Tâm tình dần dần bình tĩnh lại, nghĩ tới lời của hắn, Đường Khúc Dĩnh dao động.

“Anh cầu xin em, không cần dễ dàng buông tha anh có được hay không?” Tân Trách nhún nhường mà khẩn cầu nói.

Kinh ngạc nhìn hấn, hấn là như vậy tràn đầy mong đợi nhìn cô, khát vọng cô thương hại, Đường Khúc Dĩnh rốt cuộc không nén được nội tâm nhớ nhung, ôm chặt lấy hấn.

Dịu dàng vuốt tóc cô, hấn trấn an bảo đảm nói: “Tin tưởng anh, anh sẽ giải quyết tất cả vấn đề.”

Vừa về tới nhà trọ, Tân Trách không có khấn cấp hỏi tới, chỉ là dịu dàng đứng ở trước mắt Đường Khúc Dĩnh, ôm eo cô, đem lỗ tai ghé vào trên bụng cô, “Bảo bảo của chúng ta có ngoan hay không?”

Nói đến bảo bảo, trên mặt Đường Khúc Dĩnh lập tức toát ra mẫu tính chói lọi, “Bảo bảo vừa mới thành hình, còn sẽ không đá mẹ bụng.”

“Con của chúng ta là trai hay là gái?”

“Còn không biết, chỉ là trai gái đều không quan trọng, chỉ cần khỏe mạnh là tốt.”

“Anh hiểu biết rõ, nhưng là anh còn là thích con gái, có thể giống hệt như em.”

Cúi đầu, Đường Khúc Dĩnh khổ sở đến nói không ra lời nói.

Kiên định bao bọc lại hai tay cô, Tân Trách ôn nhu hỏi: “Nói cho anh biết tất cả mọi chuyện có được hay không?”

“Em.” Cẩn môi dưới, cô không biết mình có thể hay không gánh vác nói ra được hậu quả.

“Không cần lừa gạt anh nữa, anh đã biết cùng ba của anh có liên quan.”

“Anh.” Đường Khúc Dĩnh kinh ngạc nhìn Tân Trách.

“Anh từ chỗ Red biết được, em là quả sinh nhật mà ba anh nhờ vả qua anh ta tặng cho anh, anh cũng đã đi tìm mẹ em, bà đã nói cho anh biết quá khứ giữa bà và ba anh, chuyện cho tới bây giờ, em còn có cái gì không thể nói?”

Giống như là đang suy nghĩ, Đường Khúc Dĩnh sau nửa ngày trầm ngâm, nói: “Em nói.” Vì vậy cô đem lấy chuyện đầu đuôi từ đầu chí cuối nói, rất rõ ràng lấy được cục diện này, chuyện này sớm muộn cũng sẽ biết hết thôi.

“Thật xin lỗi, em cũng không nghĩ muốn kéo anh xuống nước, nhưng là bác Tân chỉ có một người con trai này, em vì ba mẹ, không thể làm gì khác hơn là hãm hại anh.”

“Hoàn hảo em hạ quyết tâm để hãm hại anh, bằng không anh liền bỏ qua em.”

Cái hiểu cái không nhìn Tân Trách, Đường Khúc Dĩnh không biết rõ ý tứ hấn nói thế.

Đột nhiên mắt không chớp nhìn cô, hấn nghiêm túc nói: “Đường Khúc Dĩnh, anh yêu em.”

Coò là không dám tin tưởng, cô lắc đầu một cái, “Không nên gạt em, làm sao anh có thể yêu em?”

“Anh là vì cái gì không thể yêu em?”

“Anh. Ba anh nói.”

“Ba anh chú không phải là anh, ông ấy tại sao có thể đại biểu anh?” Thật sâu ở trên môi cô rơi xuống một nụ hôn, Tân Trách thâm tình lưu luyến giờ tay nói: “Anh thề, nếu như mà anh đối với em yêu có nửa điểm giả dối, anh liền không được chết tử tế.”

Vội vàng che miệng hấn, Đường Khúc Dĩnh lắc đầu nói: “Em không muốn anh phát loại thề độc này.”

“Vậy em tin tưởng anh rồi sao?”

Cô lại đột nhiên dùng sức cắn ngón tay một phen.

Sợ hết hồn, Tân Trách vội vàng bắt lấy tay cô, “Em ở đây làm gì?”

Cười đến tốt rục rở, Đường Khúc Dĩnh như cô gái nhỏ ngây thơ, “Em sợ mình đang nằm mơ, này hết thấy chờ một chút đã không thấy tăm hơi, nhưng mà bây giờ em tin tưởng rồi, đầu ngón tay của em thật là đau a!”

“Đứa ngốc, đây là thật, anh sẽ không để cho bất luận kẻ nào đem chúng ta tách ra.”

“Có khả năng sao?”

Ngồi vào bên cạnh Đường Khúc Dĩnh, Tân Trách ôm cô vào trong ngực, “Tin tưởng anh, bất kể đối mặt cái gì, anh đều sẽ không rời đi em, em là vợ của anh, mẹ của con anh.”

Xe càng tiến tới gần Tân gia, Đường Khúc Dĩnh càng lo lắng, không biết Tân Khải Xương sẽ xử trí cô như thế nào?

Rốt cuộc, xe lái vào Tân gia, ở nhà để xe dừng lại.

Bắt được cánh Tay Tân tránh, cô lắc đầu một cái, “Em không dám đi vào.” Lớn như vậy, cô vẫn là lần đầu tiên hèn nhát như vậy, cô thật sợ, dù sao cũng là cô đuổi lý trước.

Cầm chặt cánh tay run rẩy của cô, Tân Trách trấn an nói: “Không cần khẩn trương, hiện tại hít thở sâu, buông lỏng tâm tình.”

Thuận theo hít vào, thở ra, Đường Khúc Dĩnh nhưng vẫn là không cách nào không chế lo âu trong lòng.

“Có thể tiến vào sao?”

Suy nghĩ một chút, cô lại nói: “Có một việc em quên nói cho anh biết, thời điểm em rời khỏi, viết một phong thư cho ba anh.”

“Cũng tốt, gấp lại em trở lại, ông ấy nên biết là chuyện gì xảy ra, tránh khỏi vòng quanh nữa.” Búng nhẹ cái mũi của Đường Khúc Dĩnh, Tân Trách cố làm buông lỏng nói: “Được rồi, chúng ta tiến vào thôi.” Mở cửa xe, hẩn dẫn đầu đi xuống xe, chạy đến bên kia giúp cô mở cửa xe.

“Tân Trách, em.”

“Còn có chuyện gì sao?” Nhìn cô, Tân Trách kiên nhẫn dò hỏi.

“Em yêu anh.” Câu “Em yêu anh” này là biểu thị công khai, bất kể đi vào phải đối mặt chính là cái gì, cô đều phải kiên trì trái tim thương hẩn.

“Anh cũng yêu em, không phải lo lắng, tất cả có anh.” Hai người ngón tay giao nhau, cùng đi vào phòng.

Rất nhanh, hai người đi tới trước mặt Tân Khải Xương cùng Trần Mạnh Kỳ.

“Ba, mẹ.” Mặc dù sợ hãi nhìn đến ánh mắt lợi hại của Tân Khải Xương, Đường Khúc Dĩnh còn là dũng cảm nhìn thẳng ông, chỉ là bên trong đó không có trách cứ, cũng không có lên án, chỉ có một kích động nhẹ nhẹ.

Còn chưa có chuẩn bị xong nên làm như thế nào đối mặt Đường Khúc Dĩnh, cô sẽ trở lại rồi, Tân Khải Xương trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết như thế nào tự xử, ông lúng túng ném một câu “Trở lại là tốt rồi”, liền vội vàng trốn vào thư phòng.

Làm không rõ ràng lắm chuyện gì xảy ra, Tân Trách cùng Đường Khúc Dĩnh không hiểu nhìn nhau một cái.

“Thật tốt quá, con cuối cùng trở lại, con nhưng là khiến mẹ lo muốn chết!” Xong lên trước ôm lấy Đường Khúc Dĩnh, Trần Mạnh Kỳ an an ủi thở dài.

“Mẹ, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Tân Trách hỏi.

“Hiện tại ngồi xuống lại nói.” Kêu người giúp việc pha lên một ấm trà, Trần Mạnh Kỳ mới đem Tân Khải Xương cùng Cố Viện Thu chia sẻ tâm tư trải qua nói ra.

“Khúc Dĩnh, mẹ vẫn rất đau lòng, thật ra thì ngày đó mẹ liền nghe lén đến con và Khải Xương ở vườn hoa nói, mẹ hiểu biết rõ khổ sở trong lòng con, ta cũng rất muốn giúp các con, nhưng là lại không biết giúp thế nào, chỉ sợ biến khéo thành vụng, làm phiền mẹ con, hiện tại tất cả cuối cùng đều đi qua rồi.”

Không nghĩ tới chuyện sẽ có bước ngoặt như vậy, Đường Khúc Dĩnh vừa vui mừng, cũng rất cảm động, mẹ cô nhất định là vì cô mới có thể tìm bác Tân. Không, bắt đầu từ bây giờ, ông thực sự trở thành bố chồng của cô rồi nha.

Chỉ là vui vẻ rất nhiều, cô cũng sẵn sàng nghĩ đến Trần Mạnh Kỳ.

“Mẹ, người Con.”

“Đứa nhỏ ngốc, cái gì đều không cần phải nói rồi, ” rất rõ ràng Đường Khúc Dĩnh đang suy nghĩ gì trong lòng, Trần Mạnh Kỳ liền cười nói, “Người nào không có quá khứ, tính toán chi li nhiều như vậy làm gì?”

“VẬY con an tâm rồi.”

“Khúc Dĩnh, cái người này nửa tháng rồi cuộc chạy đi nơi nào? Thân thể của con vốn đã kém, một người ở bên ngoài trừ phải chăm sóc chính mình, còn phải chăm sóc tiểu bảo bảo trong bụng, con nhất định chịu thật nhiều khổ cực có đúng hay không?”

Lắc đầu một cái, Đường Khúc Dĩnh thỏa mãn nói: “Con đi ở nhờ nhà đồng nghiệp trước kia, cô ấy rất chiều cổ con, con cùng tiểu bảo bảo trong bụng đều rất tốt.”

“Pur—ple, tìm thời gian cùng Khúc Dĩnh đi theo người ta nói tiếng cảm ơn, biết không?”

“Mẹ, con hiểu biết rõ, ngày mai con liền cùng Khúc Dĩnh đi.”

Mặc dù đã trở lại tổ ấm yêu thương của hai người bọn họ, Đường Khúc Dĩnh đều lại vẫn cảm thấy mình giống như đang nằm mộng, không quá chân thật.

“Đang suy nghĩ gì?” Thấy cô rớt cuộc đảo qua lo lắng cười vui vẻ; Tân Trách tâm tình cũng đi theo tung bay.

“Ba thật tiếp nhận em sao?” Rất khó tin tưởng thời điểm sáng sớm hôm nay lúc tỉnh lại, cuộc đời của cô còn là tràn đầy đau khổ, cho là cả đời này sẽ không còn được gặp lại Tân Trách, không nghĩ tới ông trời như thế thương hại cô, một đại chuyển biến, tất cả bi thương trở thành lịch sử, con đường chờ ở trước mặt một mảnh rực rỡ, như vậy biến chuyển giống như trải qua một cơn ác mộng, đột nhiên tỉnh lại, phát hiện thế giới vẫn là đồng dạng ánh sáng mỹ lệ.

“Không cần hoài nghi, ba anh đã tiếp nhận em, chẳng qua là đàn ông, luôn là khá sĩ diện, em có thể phải lại đợi thêm một đoạn thời gian, ông ấy mới có thể thần nhiên đối mặt với em.”

Đường Khúc Dĩnh không sao cả lắc đầu một cái, “Em sẽ không để ý đợi bao lâu, kết cục như vậy đối với em mà nói quả thực là một kỳ tích, em đã rất thỏa mãn, em không dám kỳ vọng mọi chuyện đều có thể như ý.”

“Bất kể nói thế nào, chuyện đều đi qua rồi, em bây giờ có thể buông lỏng mình, vui vui vẻ vẻ nghênh đón tiểu bảo bảo của chúng ta, ” ôm cô vào trong ngực, Tân Trách còn không tránh được lòng vẫn còn sợ hãi, “Về sau không thể lại dọa anh, khi thời điểm anh phát hiện không thấy được em, em không biết được trong lòng anh có nhiều sợ, thật sợ hãi.”

“Sẽ không, sẽ không bao giờ nữa rồi !” Nghiêng đầu, Đường Khúc Dĩnh hỏi: “Anh biết em hiện tại muốn làm nhất cái không gì?”

Hắn không biết cô muốn làm cái gì, nhưng biết chính mình muốn làm cái gì. Đôi tay trượt vào áo đầm của Đường Khúc Dĩnh, Tân Trách bưng lấy nơi đầy đà của cô, nhẹ nhàng trêu đùa, hấp dẫn vỗ về chơi đùa.

Cười lắc lắc đầu, cô tâm thần nhận nhạo, “Không. Không phải.”

“Đúng, anh hiểu biết rõ thân thể của em khát vọng anh yêu em.” Để cho cô ngồi vào trên người hắn, Tân Trách thật sâu hôn môi cô, lưỡi của hắn cuồng nhiệt tiến quân thần tốc, cùng với lưỡi của cô trêu chọc dây dưa.

Ôm lấy hắn, Đường Khúc Dĩnh quên đi cô muốn làm cái gì, chỉ có thể thiết tha đáp lại hắn đòi hỏi, cùng hắn cùng nhau rơi vào trong cơn bão táp tình dục. Cô rớt cuộc trở lại bên cạnh hắn, lại một lần nữa chân chân thật thật thuộc về hắn.

Bỏ đi y phục trên người Đường Khúc Dĩnh, Tân Trách cúi đầu, chiếm lấy một nụ hoa của cô, nắm giữ này tư vị ngọt ngào mê người, triền miên mút hôn, tham lam trêu chọc, cho đến nó tê dại mà đứng thẳng, tiếp ngược lại cướp đoạt một bên nụ hoa khác, quần quýt si mê liếm láp, lưỡi biếng cắn nuốt.

“Hưm. Ừm.” Nỉ non ngâm nga có nồng đậm yêu say đắm, Đường Khúc Dĩnh không kháng cự được cỗ lửa nóng trong cơ thể càng lúc càng tàn phá bờ bãi kia, cô khát vọng nhiều hơn, muốn nhiều hơn. Không kiềm hãm được núm lấy y phục trên người Tân Trách, cô vuốt ve da thịt nóng bỏng của hắn.

Trợ giúp cô trút đi quần áo trên người hắn, Tân Trách hưởng thụ này đôi tay mảnh khảnh ngọc ngà tại trên người hắn kích thích sóng tình, khiến cho hắn chẳng có mục đích mà lớn mật nhiệt tình thăm dò, chạm tới, cho đến chịu không nổi cô không ý thức trêu đùa, hắn lần nữa vội vàng thưởng thức hai cái núm xinh đẹp của cô, đôi tay nhiệt tình ở sống lưng của cô di chuyển đùa giỡn, cuối cùng dời về phía bắp đùi cô, thân mật trêu chọc ham muốn càng cuồng dã.

“Ách. Trách, yêu em.” Khó có thể ngăn cản kia đạo đang thôn tính tiêu diệt dòng nước xiết tình dục của cô, Đường Khúc Dĩnh nhẹ nhàng ngọ nguậy thân thể mềm mại.

“Anh yêu em!” Nâng cái hông của cô lên, Tân Trách ấn cô hướng chính mình, nhất cử công chiếm mềm mại của cô, đầu tiên là từ từ, tiếp càng lúc càng can rờ đem từng đợt sóng sáng khoái hướng trong cơ thể cô kéo ra đưa vào, rốt cuộc cấp tốc co rút lại bay lên đỉnh dục vọng.

Hết Chương 9

10. Chương 10: Hồi Cuối

Năm năm sau “Tương viên”

“Khúc Dĩnh, con gái của chị sau khi lớn lên gả cho con trai em có được hay không?” Nhìn tại con trai của Tân Trách và Đường Khúc Dĩnh - Tân Thiệu Kỳ, Hà Lạc thật muốn chảy nước miếng, tiểu tử này so với ba nó còn đẹp trai, xinh đẹp hơn, thật là người đồ kị chết!

Đường Khúc Dĩnh còn chưa lên tiếng, Lôi Hạnh Nhi đã cướp lời nói: “Không được, con gái chị lớn tuổi hơn con trai chị ấy, sao có thể gả cho nó? Người duy nhất có thể lấy gả cho Tân Thiệu Kỳ chỉ có con gái của em.”

“Em quá ghê tởm rồi, lớn một chút thì thế nào? Bộ đáng như vậy mới hiểu phải chăm sóc lão công a!” Mới kém hai tháng mà thôi, cứ như vậy tính toán chỉ li, có lầm hay không, con trai cũng không phải là của cô ấy!

“Thôi đi! Chị xem một chút con gái chị, hoạt bát, thoáng cái ngã nhào, thoáng cái lại cụng đầu, nó sau khi lớn lên chính xác là một phiên toái nhỏ, một quả trứng tròn, nó nghĩ muốn chăm sóc Tân Thiệu Kỳ, tính lại đi!” Đây là một chuyện cười Lôi Hạnh Nhi nghe được hay nhất trên đời này!

“Chị. Vậy thì thế nào? Em có thấy hay không, Tân Thiệu Kỳ ưa thích con gái chị, em xem hai người bọn họ nhiều ân ái a!”

“Ân ái?” Hừ lạnh một tiếng, Lôi Hạnh Nhi xì mũi coi thường, “Buồn cười! Đó là bởi vì con gái chị lại đụng vào cầu thang, tay lại bị một vết thương, nó tốt bụng giúp con bé dán băng thôi.”

“Lôi Hạnh Nhi.”

“Tiểu Lạc, ” chịu không nổi hai người phụ nữ đã lên cấp làm mẹ rồi mà cứ giống như đang giành món đồ chơi chị một câu, tôi một câu, Phương Diệp Y vội vàng xen vào làm giảng hòa, “Con gái em gả cho con chị tốt lắm, con chị rất biết chăm sóc con gái a!”

Hai mắt nhìn chăm chăm, Hà Lạc liếc mạng lác đầu, “Không cần, con trai chị bá đạo như vậy, con gái em nếu là gả cho nó, không bị nó khi dễ mới là lạ!”

“Không thể nào!” Mặc dù Lôi Dục Kiệt di truyền hầu hết cá tính của Lôi Hạo Tuyệt, nhưng là con trai cô cũng rất sẵn sàng.

“Con trai là của chị, chị có mà sẽ nói không.”

“Hà Lạc, chị cũng quá kén chọn đi!” Lôi Hạnh Nhi xem thường giúp cháu mình nói chuyện, “Lôi Dục Kiệt là có chút bá đạo, vậy thì thế nào? Nó rất nghĩa khí, hiểu được bảo vệ người, lại nói cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, chị dâu em chịu để cho con trai chị ấy lấy con gái chị, chị nên cười thầm rồi, còn chê bai!”

Tần Ngữ Nghê gật đầu phụ họa nói: “Chị đồng ý Tiểu Lạc, Dục Kiệt đứa bé trai này không tệ a!”

“Vậy con gái chị đi gả con trai chị ấy tốt lắm.” Hà Lạc bủm môi mà nói.

Lắc đầu một cái, Tần Ngữ Nghê rất là nghiêm túc nói: “Con gái của chị nói nó muốn gả cho con trai của White.”

“Con gái chị nói?” Hà Lạc kinh ngạc trợn to hai mắt, má ơi, nhỏ như vậy đã vì chuyện lớn cả đời của mình tính toán, quá thái quá đi!

Ngại ngừng gật đầu một cái, Tần Ngữ Nghê rất bất đắc dĩ nói: “Nó nói nó đã cùng Tập Chấn Dương nói tốt lắm, lớn lên muốn làm cô dâu của nhóc đó.”

“Thật hay giả?” Rất được đả kích, Hà Lạc một bộ dáng nghĩ muốn té xỉu.

“Cái này chị có thể chứng minh, ” Lâm Thần cười vui nói, “Con chị nói cho chị biết, Mạnh Dao đã cùng nó đánh ngoắc ngoắc lập ước định, sau khi lớn lên muốn làm cô dâu của nó.”

Đang ôm ngực, Hà Lạc chịu không được nói: “Ồi trời ơi!!! Đây là cái thế giới gì!”

“Tiểu Lạc, ” Đường Khúc Dĩnh rốt cuộc tìm được cơ hội nói một câu, “Con em cũng nói với em, nó thích con gái của Red.”

Trời ạ! Sự đả kích này lớn hơn! Hà Lạc đau lòng nói: “Nó tại sao có thể làm như vậy?”

“Khúc Dĩnh, chị không thể để cho con trai chị thích con gái của Tề ca, chị phải khiến nó yêu thích con gái em.” Mắt thấy con rể mình chọn trúng sẽ phải bay, Lôi Hạnh Nhi cũng có lời muốn nói.

“Không được, là ưa thích con gái của chị.” Hà Lạc bất mãn trợn mắt nhìn Lôi Hạnh Nhi một cái, người phụ nữ này tại sao phải cùng cô giành chứ?

Đường Khúc Dĩnh bị hai người bọn họ làm cho trợn tròn mắt, nào có người nào giành con rể giành thành bộ dạng đức hạnh này?

Nghe không nổi nữa, Tân Trách cao giọng hô: “Phụ nữ, các người có thể hay không an tĩnh một chút?”

Mọi người quả nhiên yên tĩnh lại.

“Các người có thể hay không quá khoa trương rồi, đứa bé cũng còn không có bắt đầu giành, các người đã khai chiến!” Phụ nữ chính là phụ nữ!

Tân Thiệu Kỳ cũng đang lúc này đi tới trước mặt Đường Khúc Dĩnh, nhẹ nhàng kéo cô một cái, cười khanh khách nói: “Mẹ, con còn là ưa thích Mạnh Dao, cô ấy về sau có thể làm tân nương tử của con không?”

Nhìn chằm chằm Tân Thiệu Kỳ mới hơn bốn tuổi, cũng đã biết vì chính mình tranh giành tình nhân, Tân Trách thật là hao tổn tâm trí cực kỳ, nhìn đáng đáp, nó về sau so với phụ nữ còn là phiền toái!

“Mẹ, người còn chưa có nói cho con biết, Mạnh Dao có thể làm tân nương tử của con không?” Tựa hồ tuyệt không biết mình đưa tới xôn xao, Tân Thiệu Kỳ kiên trì nhất định lấy được đáp án mình muốn.

Nhìn Tân Trách một cái, Đường Khúc Dĩnh hòa hoãn mà nói: “Con phải hỏi Mạnh Dao, Mạnh Dao mới có thể quyết định cô bé muốn làm tân nương tử của người nào.”

“Mẹ, không cần hỏi Mạnh Dao rồi, con hiểu biết rõ Mạnh Dao nhất định thích làm tân nương tử của con.”

Rất tốt, con hần nhiên di truyền đến đặc tính yêu thích từ hần! Trong lòng như vậy nhớ tới, Tân Trách chân mày càng nhăn càng cao.

“Tân Thiệu Kỳ con qua đây.” Hần phải thật tốt cải chính hành động của con trai.

“Dạ, ba.” Tân Thiệu Kỳ thuận theo chính là đi đến trước mặt Tân Tránh.

“Hai chúng ta đi ra bên ngoài một chút.” Nói xong, hắt dắt Tân Thiệu Kỳ đi tới ban công.

“Khúc Dĩnh, Tân ca muốn cùng Tân Thiệu Kỳ tán gẫu cái gì? Dạy nó không nên quá tự luyến sao?” Lôi Hạnh Nhi thật sự tò mò vô cùng.

“Nhất định là, ” Hà Lạc cười trêu nói, “Chẳng qua chị dám cam đoan, nói cũng là nói vô ích.”

Rốt cuộc hấp dẫn cùng nhau, Lôi Hạnh Nhi gật đầu nói: “Nói xong một chút cũng không sai!”

Đường Khúc Dĩnh nói cái gì cũng không nói, trong lòng cũng đang liên tiếp gật đầu, mà hai cha con ở trên ban công nói chuyện phiếm kia là nỗ lực khai thông, về phần nội dung đối thoại của bọn họ, sợ rằng chỉ có hai người bọn họ mới biết.

—————Hết—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xu-nu-doat-tinh>